

Gate 27
Konuk Sanatçı Programı
Artist Residency
2020

Konuklar
Residents

- 24 Eli Bensusan
28 Burçak Bingöl
32 Michael Bishop
36 Carlos Jiménez Cahua
40 Bilal Yılmaz & Lydia Chatziakovou
44 Lynn Criswell
48 Didem Erbaş
52 Ahmet Doğu İpek
56 Medine İrak
60 Özgül Kahraman
64 Ekin Kano
66 Anna Karayorgi
70 Aslıhan Demirtaş & Ali Cindoruk, KHORA
74 Leander Knust
76 Coşar Kulaksız
78 Tamer Nakışçı
80 RAW, Selçuk Artut & Alp Tuğan
84 Etem Şahin
88 Kemal Tizgöl

Biyografiler
Biographies

92

Konuklar
Residents

Eli Bensusan

Endüstride yoğun çalıştığım dönemlerde üstünde derin düşünmeyi gerektiren sorulara yönelmeye fırsat bulamıyorum. Tasarımcı, insan ve insan davranışları ile ilgili nesneler üretir. Ama şu soruların endüstri içinde dürüstçe cevaplanması mümkün değil: İnsanlık için ne önemli? İnsanı insan yapan şeyler neler? Uygarlığın başından beri tekrar eden davranışlarımız neler? İnsanlık olarak nasıl bir geleceğe gidiyoruz? Endüstriyel tasarımcı gömleğimi çıkarıp, ne tür nesnelerle bu soruları açabilir ve çağımın insan olma biçimlerine ne şekilde eleştirel bir yaklaşım getirebilirim diye kendime sormak zor olabiliyor. Yerleşik misafir sanatçı programları bu tip uçsuz bucaksız sorular hakkındaki kırıntıları toplamak için güzel fırsatlar.

“İnsan olma” deneyiminin başta açgözlülük, sonra teknoloji fetişi ve gizli bir ölümsüzlük aşkından kaynaklanan sebeplerle tehdit altında olduğu şu günlerde bu soruların ve bu sorular karşısında alınan tutumun daha da önemli olduğunu düşünüyorum. Bunların hiçbirisi yeni hastalık/sanılar değil. Ama bu sorunlar, teknolojik gelişmelerin üslû artışıyla birlikte, kavranabilirliklerini yitirerek çok daha ciddi hâle geldi.

Kendi varlığını ve amacını sorgulamak çok temel bir içgüdü. İnsan bu dürtüyü yönlendirmek için kendine pek çok rehber üretmiş. Gözlem, deney, düşünce, inanç, ilham... Biri diğeri olmadan eksik, anlamsız, hatalı kalıyor. Çağımızda insanlığın en temel sorulara yanıtları birbirleriyle ilişkileri kurulmamış, iç içe örülmeyi bekleyen bir yığın gibi. Kendi çalışmalarım da bunları harmanlamaya, kendime çokdisiplinli bir rehber sistem oluşturmaya gayret ediyorum.

Gate 27’de zihinsel gürültüden sıyrılıp kendimi geniş, sessiz, doğurgan bir mekân içerisinde buldum. Mekânın dokunulmamış tarafı, olgunluğu, huzuru ve sakinliğini bir süre tek başıma deneyimledim. Orada kaldığım günler boyunca mekânın ruhunun bana gizli bir kapı aralığından parça parça gösterdiği bir düşün ipuçlarını toplıyor gibi hissediyordum.

Sadece bu mekânda bulunma deneyimi bir işin konusu ve aynı zamanda rehberim olamaz mıydı? İnsan olmak bu değil mi zaten? Bir zaman ve mekân içerisinde bulunmak, bir şeylere yönelmek ve bu durumu kendine mesele

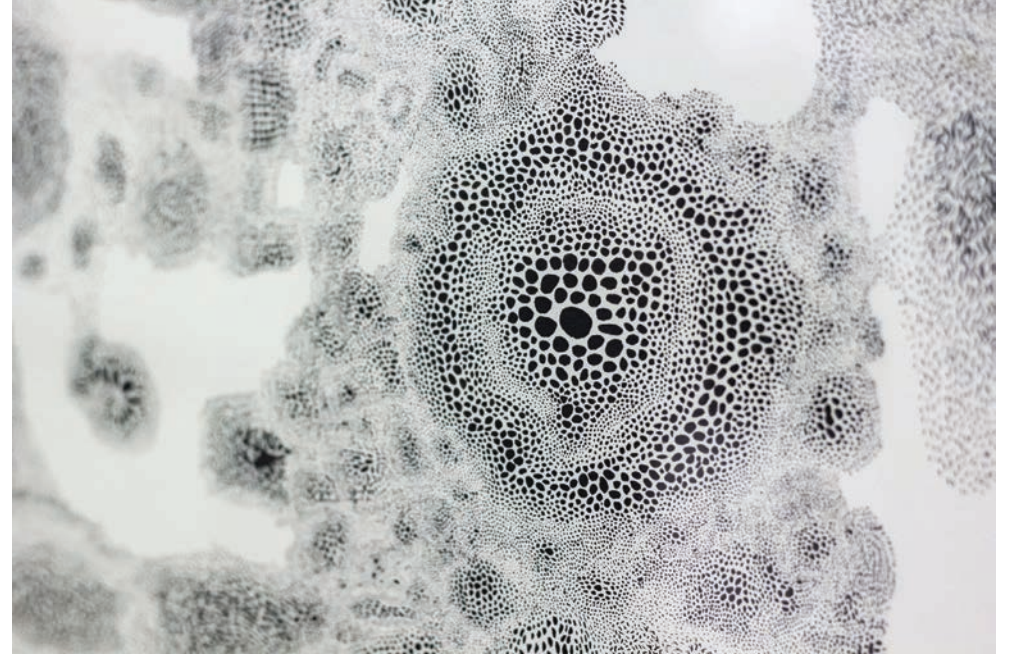
During busy periods of work in the industry, I cannot find the opportunity to tackle questions that require in-depth contemplation. The designer produces objects pertaining to the human and human behaviors. However, it is not possible within the industry to give honest answers to the following questions: What is important for humanity? What makes a human human? What have been our recurring behaviors since the beginning of civilization? As humanity, what kind of a future are we headed towards? At times it is difficult to take off my hat as an industrial designer and ask myself what sort of objects I can explicate these questions with and how I can bring a critical approach to the forms of being human in my era. Artist residency programs are good opportunities for collecting the crumbs concerning such vast questions.

In our present day and age, when the experience of “being human” is under threat due to reasons rooted foremost in greed, then in the fetish of technology, and a secret love of immortality, I think that these questions as well as the attitude adopted in response are ever more important. None of these are new afflictions/delusions. However, with the exponential increase in technological advancements, these problems have lost their comprehensibility and become much more severe.

It is a very basic instinct to question one’s own existence and purpose. The human being has produced numerous guides for himself to navigate this impulse. Observation, experiment, thought, belief, inspiration... One without the other remains wanting, meaningless, flawed. In our age, humanity’s responses to the most fundamental questions are like a pile of unrelated things waiting to be connected and interwoven. In my own works I strive to blend these and devise myself a multidisciplinary guiding system.

At Gate 27, stripped from mental noise, I found myself in an expansive, silent, prolific space. For a while, I experienced the untouched aspect of the space, its ripeness, serenity and tranquility on my own. Throughout the days I stayed there I felt like I was gathering the clues of a dream that the soul of the space was showing me piece by piece through the crack of a secret door.

Couldn’t the mere experience of being in this

edinmek. Aradığım şeyden çıkıp bulunduğum mekân içinde arıyor olma hâlinin kendisini kendime konu edinmeye karar verdim ve içimden bununla ilgili bir şiir yazmak geldi.

Mekânla kurduğum ilişki, yazdığım şiirle beraber keşif, merak, hikâye, birliktelik, açığa çıkarma kavramları eksenine oturdu.

Bir süredir ritüeller ve ritüel nesneleri hakkında araştırma yapıyordum. Eski inanç sistemlerinden bize kalanlar hep fragmanlardır, biz onların kökündeki inanç sistemini o nesnelerden kavramaya çalışırız. Onlar hep eksiktir. Parçaları kayıptır. Kırık, tozlu, renkleri solmuş hâledirler. Daha önemlisi onlara inanan ve onlara inançları vasıtasıyla gizlediklerini açan insanlar ve mitler eksiktir. Bu açılma ancak onların kullanımı, yani ritüelleri sırasında olur. Bir ritüel, sadece ona inanan biri için anlamlıdır. Çünkü ritüel işlevsellikten arınmış bir eylemdir, tamamen semboliktir, fonksiyonel bir nesne ritüel nesnesi olamaz. Bir çivi çakmak bir ritüel olabilir, ancak ona bir resim asmayacaksınız. Ritüel, sadece kendisi için olan bir davranıştır. Pragmatik, fonksiyonel (*utilitarian*) bir amaç içermez ve bu yüzden bir mite inanmayan biri için tamamen anlamsızdır. Inanan kişi için ise insan olmanın bir kutlamasıdır, bir nehre adaklar bırakmak, bir araya gelip bir mum yakmak, hep beraber oturmak ve

space constitute the subject of a work and at the same time be my guide? Isn’t that what being human is about anyways? Being present in a space and time, tending to things and making an issue of the situation at hand. I decided to leave that which I was searching for and tackle the very state of seeking within the space I occupied, and then I felt like writing a poem about this.

The relationship I built with the space, aided by the poem I wrote, settled on the axis of the concepts of exploration, curiosity, story, togetherness, and revelation.

I have been doing research on rituals and ritualistic objects for some time now. What remains for us from ancient belief systems are always fragments; it is through these objects that we try to grasp the belief system at their core. They are always wanting. Their pieces are lost. They are fractured, dusty, faded in color. More importantly, the myths and the people who believed in them, their secrets revealed to them through their beliefs, are missing. This revelation only happens during their utilization, that is, during rituals. A ritual is meaningful only for the person who believes in it. This is because the ritual is an action stripped of functionality, it is completely symbolic; a functional object cannot be a ritualistic object. Driving a nail may be a

şarkı söylemek, her sabah huzurlu bir yolda bir yürüyüş yapmak onlar için anlam ifade eder.

Aydınlanma sonrası, insanın kendi hayatını anlamlandırma yetisi elinden alındı. İnsani deneyimlerin nitelikleri sayılara indirgendi. Mitlerimiz, mit olduğunu inkâr eden ideoloji ve kurallar tarafından yerle bir edildi. Hikâyeler gizli hedeflerini değiştirerek ideolojinin içine gömülü, bambaşka şekillerde yaşıyor. Ritüeller ortadan kalktı, her eylem bir sistemin iyi çalışmasını hedefleyen amaçlar zincirinin bir parçası, ancak bu koca sistemin kendini döndürmek, etrafındaki her şeyi bünyesinde sindirerek (ve buna kimi zaman sürdürülebilirlik ismini vererek) kendini devam ettirmek dışında hiçbir hedefi yok. Oysaki insan olmanın en özgün yanı hâlihazırdaki konumunu ve mevcudiyetini anlamlandırmak değil mi?

Gate 27'de çalıştığım dönemde çağdaş ritüel nesneleri üzerine düşünme ve çalışma fırsatım oldu. Mekânın ruhunun bana araladığı dünyanın ritüellerinin nesnelerini tasarladım. Hâlâ bu nesneler üzerinde çalışıyorum. Onları anlamlı kılacak mitleri tasvir eden, suluboya-mürekkep tekniğiyle çalışmalar ürettim. Sürecin sonunda ise Gate 27'deki günlük döngümün güneş ışıklarının değişen yönü ile birlikte çalışan bir soyutlamasını

ritual; however, you are not to hang a picture on that nail. Ritual is a behavior that occurs only for itself. It does not entail a pragmatic, utilitarian aim and is therefore completely meaningless for someone who does not believe in a myth. On the other hand, for the believer it is a celebration of being human; placing offerings in a river, gathering and lighting a candle, sitting all together and singing songs, taking a walk every morning on a peaceful road have a meaning for them.

After the Enlightenment, the human being was dispossessed of the faculty of giving meaning to his own life. The qualities of human experiences were reduced to numbers. Our myths were torn down by ideologies and rules that deny being myths themselves. Changing their secret objectives, stories live on in utterly different forms, buried inside ideology. Rituals have disappeared; every action is now a part of the chain of purposes that aim for a system to function better, yet this colossal system has no aim other than to manage and maintain itself by absorbing everything around it in its own constitution (which is at times called sustainability). Yet, isn't giving meaning to one's present position and existence the most

Sabahın narin dokunuşunda
Bir şey bekliyor keşfedilmeyi

Güneşin ayrılan ışınlarında
Gizli bir bilmece

Bedenimden dallanıyor
Ayrı yollara giden patikalar

Bir umut var gece buluşmak için
Karşı kıyıdaki parıltılarla

Hep bilirdim bu şehrin
Gizli limanları olduğunu

Bir hikâye yakalamak için yelken açtım
Bin tanesiyle geri döndüm

Rüzgârın nefesini paylaşıyorum
Diğer gezginleriyle hayatın

Hep bildiğim bir şarkıyı ararken
Onu hatırlatacak bir yerde

There is something to discover
In the warm touch of a morning

A hidden riddle to solve
In the split colors of Sun

There are altered paths to follow
Branching from my body

A tiny hope to meet at night
With flickers across the sea

I always knew this city
Had many secret harbors

I sailed to catch a myth
And came with thousand others

I share the breath of the wind
With other wanderers of life

To reveal a song I always knew
At a place that will remind

bir güneş saati-heykel olarak oluşturup bahçeye bakan cepheye yerleştirdim. Bu çalışmanın yerleştirmesini yaptığımız gün, çalışmanın önünde küratör Mariana Pestana ile yaptığımız diyalog, 5. İstanbul Tasarım Bienali kapsamında *Körlerin Güneş Saati* isimli çalışmayı üretmeme vesile oldu. Belki nesne bu şekilde, daha duvara asıldığı gün ritüelistik amacını uygulamaya başladı.

unique quality of being human?

During my residency at Gate 27, I had the opportunity to think and work on contemporary ritual objects. I designed the objects of the rituals of the world subtly revealed to me by the soul of the space. I am still working on these objects. Using watercolor and ink technique, I produced works that describe the myths which will render them meaningful. And at the end of the process, I created a sundial-sculpture based on an abstraction of my daily routine at Gate 27 that works with the shifting direction of sunlight and placed it on the façade overlooking the garden. The dialogue we had with curator Mariana Pestana in front of this work on the day we installed it led me to produce another work titled *Sundial of the Blind* as part of the 5th Istanbul Design Biennial. Perhaps at that moment on the very day it was hung on the wall, the object had already begun to carry out its ritualistic purpose.

Burçak Bingöl

g ö k y ü z ü

ege'nin gizlisinde bir eylül,
sıcacık güneş.

güneşliğini indirmiş kahverengi şişeden akan
ferrisiyanür,
ılık ılık serildi kâğıda.
sarısı akınca yeşilin içinden
önce yeryüzü belirdi masmavi
zeytin dalları sonra...

y e r y ü z ü

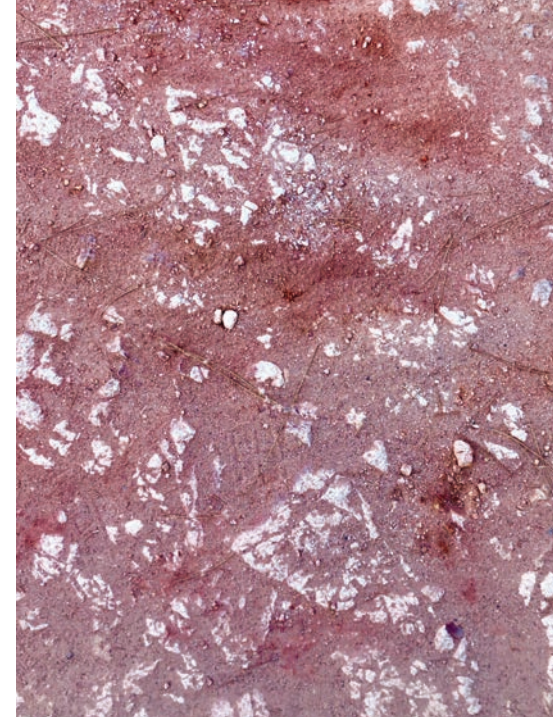
gözümün önünde; hem ayağımın bastığı yerde
yerinde öylece dururken çiçeklenmiş,
manolyası başında...
demir oksitlenmiş, topraklanmış, topaklanmış.
taş taş taşındılar,
ezildiler, dövüldüler, sarıldılar, sürüldüler
gümüş suyu takip eden bitki-gölge hakkı
bey'de bulmuş rengini,
istememezse sussun öylece yüzyıllarca...

y e r a l t ı

kabuğun altında
yerin de derininde
karanlığının içinde bir gizli renk,
bir cüce cin beklermiş başını; kobold.
sızıvermiş yeryüzüne de,
boyayan çeşit çeşit ellerden geçmiş azalarak
öğütülmüş, ısıtılmış mavi olup akmış yapışmış
pişmiş toprağa,
sırlanmışlar, ayrılmamacasına. yanyana.
yüzyıllarca.

kare kare karo karo.

sırtını dayamış duvara sınıksız tutunmuş
gidememiş uzaklara diğerleri gibi
kalan parçalarla,
sırtını sıvazlayan günler günü yıllar yılı
harcı harç, derzi derz...

s k y

a september in aegean's stash,
balmy sun.

flowing from the brown bottle with its blinds
down, ferricyanide
sprawled out on the paper all mild and warm.
as its yellow flowed off the green
first the earth dawned all blue
then the olive branches...

e a r t h

before my eyes; and where my feet tread
where it merely stands as is, it blossomed,
a magnolia on its crown...
iron-oxidized, grounded, clotted.
stone by stone they gather,
crushed, pounded, spread
the plant-shadow flowing from the silver water*
has color grounded on hakkı bey**,
if it doesn't care for it, let it keep quiet for
centuries...

*TN: In Turkish "gümüş suyu", Gümüşsuyu is a district in
Istanbul.

**TN: Hakkıbey is a peninsula in Ayvalık.

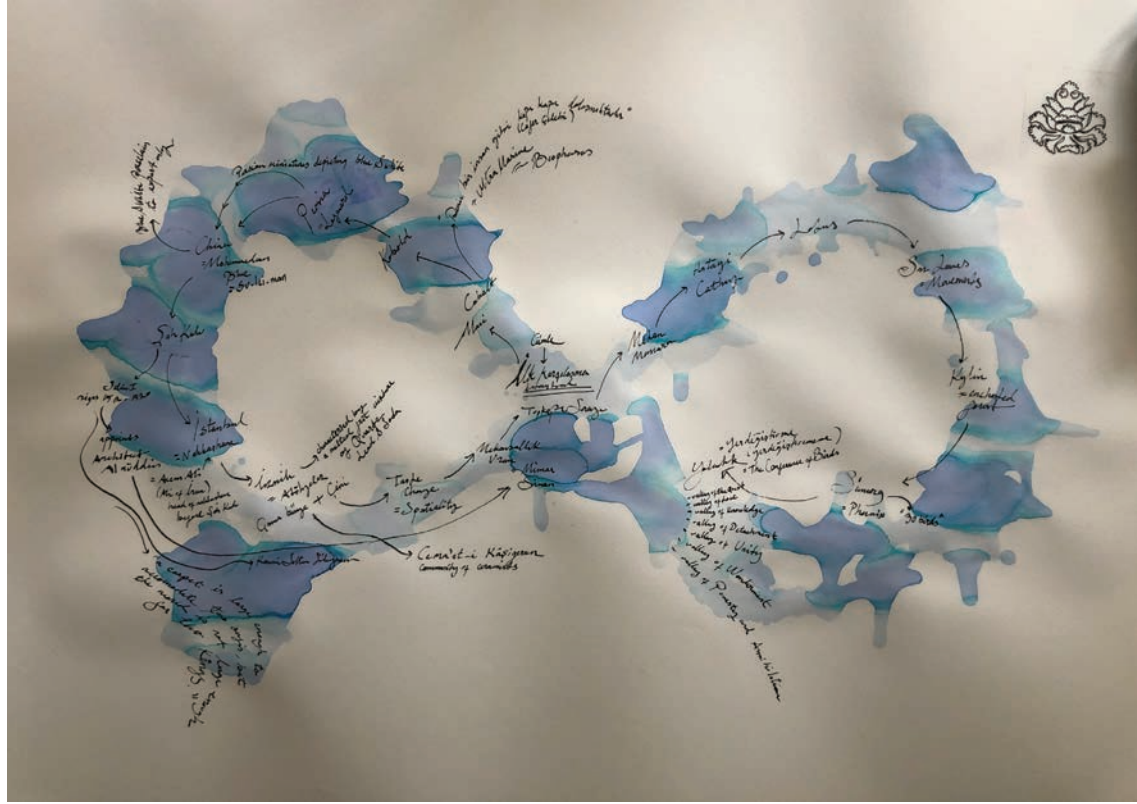
u n d e r g r o u n d

under the crust
and deep in the ground
a color concealed inside its darkness,
a goblin is said to keep watch over it; kobold.
it oozed out the earth and,
passed through many a painting hand, keeps
waning
grinded and heated, turned blue and flew, melted
on fired-earth,
glazed, to be never parted. side by side.
for centuries.

edge to edge, tile by tile.

it leaned back against the wall, held on tight
couldn't go away like the others
with the remaining pieces,
resting on its back for days on end for years
bricks and mortar...

a warm breeze blew over the landscape within...

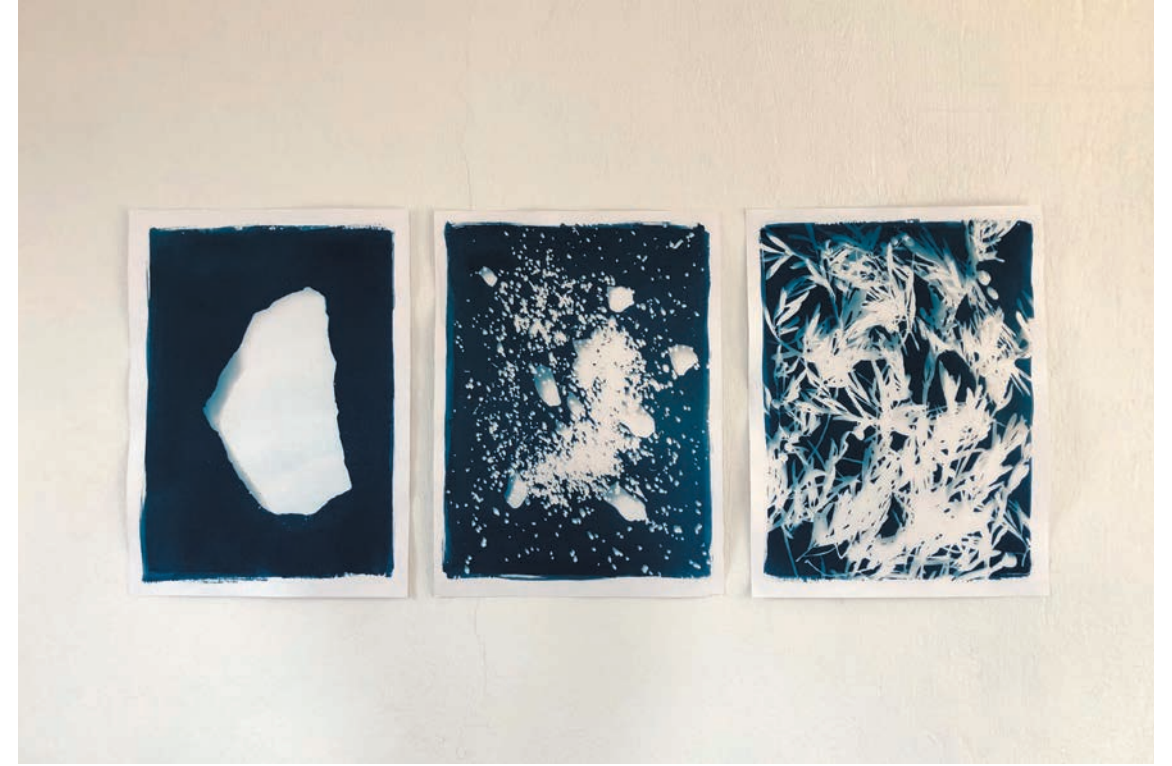

Burçak Bingöl program süresince hem üzerine çalışmakta olduğu projeleri geliştirdi hem de yeni çalışmalar üretti. Ayvalık'taki doğal toprak türlerini ve bitki örtüsünü araştırarak buradan örnekleri biriktirdi, taş ve toprak parçalarını ezerek doğal boyalar hazırladı. Yanında getirdiği, pandemi süresinde Gümüşsuyu'ndaki çalışma odasından gördüğü bitkilerle oluşturduğu kendi avatarını da elde ettiği bu doğal boyalarla renklendi. Ayrıca buraya has taş, toprak ve bitki örtüsünü, Ege'nin güneşiyle pozlayarak, mavi baskı (cyanotype) denemeleri yaptı.

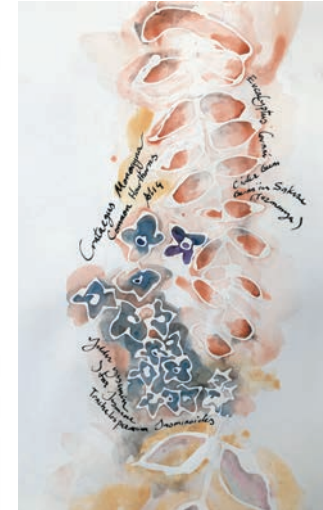
Bingöl, uzun zamandır üzerine çalıştığı sanatçı kitabının önemli bir bölümünün araştırmalarını da bu programda gerçekleştirdi; 16. yy. Osmanlı döneminden, kobalt mavisiyle sırlanmış bir çini panelle ilgili olan bu kitap, seramik malzemenin farklı coğrafyalar ve zamanlar arasındaki kültürel

In the course of the Gate 27 artist residency program, Burçak Bingöl both developed her ongoing projects and produced new works. Researching the natural soil types and flora of Ayvalık, she collected samples and prepared natural dyes by grinding pieces of stone and soil. Using these natural dyes, she also colored her own avatar that she brought along from Istanbul, where she had created it during the pandemic with the plants that she saw from her study in Gümüşsuyu. Moreover, she worked on cyanotype blue printing by exposing stones, soil and flora unique to the region under the Aegean sun.

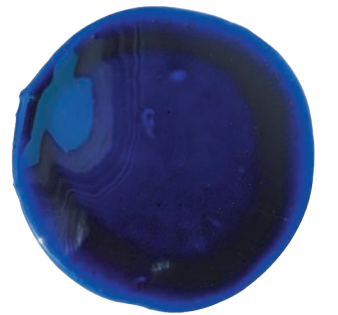
It was also during this residency program that Bingöl carried out a significant part of the research for her artist's book, which she has been working on for a long time. This book, which is about a cobalt blue glazed tile panel dating from the 16th century Ottoman era, investigates the cultural influence and relationships of ceramic material between different geographies and

Gökyüzüyle Yeryüzünü Pozlamak Serisi I, II & III, 2020, Kağıt Üzerine Cyanotype Baskı, 31,5 x 24 cm
Exposing the Earth with the Sky I, II & III, 2020, Cyanotype Print on Paper, 31,5 x 24 cm

Avatar: Birinci Kök, 2020 Kağıt üzerine
Cunda taş ve bitkilerinden el yapımı
boya, 230x100 cm
Avatar: Primer Root, Handmade
natural dyes from local stones and
plants of Cunda on paper, 230x100 cm

Michael Bishop

Sabancı Üniversitesi’nde 2019 güz dönemi boyunca sürdürdüğümüz ziyaretçi öğretim üyesi görevi ve Lynn’in (Criswell) İstanbul’daki 44A Sanat Galerisi’ndeki sergisi sona yaklaşırken, Gate 27 kuruluna danışman olma teklifi aldık. Her ikimiz de konuk sanatçı programları sayesinde bir dizi deneyim edinmiştik ve yardımcı olmak istiyorduk. Daha sonra bu teklif, Kaliforniya’ya dönmeden önce dahil olacağımız dört haftalık bir konuk sanatçı programına evrildi.

Giriş: 1985-86’da aldığım Fulbright bursuyla Ankara Hacettepe Üniversitesi’ne geldim ve Türkiye serüvenimiz böylelikle başlamış oldu. İran ve Irak büyükelçilikleri arasında bulunan bir apartman dairesinde yaşıyorduk. Büyükelçiliklerin kapısında her gün mültecilerin oluşturduğu sıraları görmek yürek burkuyordu. Geriye dönüp bakıldığında, yol boyunca dizilmiş tankları, kampüsteki askerleri ve kontrol noktalarıyla Türkiye o zamanlar daha istikrarsız gibiydi. Bugün, tıpkı ABD’de olduğu gibi, durum daha karmaşık, siyaset ise her zamankinden daha ayrıştırıcı görünüyor.

Daha sonra Almanya’dan eski bir Mercedes alıp tekrar Türkiye’ye doğru yola çıktık. Genç, maceraperest ve naiftik. Öğrencilerimden biri beton bloklarla yapılan sanatsal müdahalelere ilgi duyuyordu. Blokları arabaya yükleyip güncel olarak siyasi açıdan ilgi uyandıran belirli bir yere gider, sembolik bir duvar inşa eder, fotoğraf çeker, blokları bagaja geri yükler ve bir sonraki noktaya doğru gitmek üzere oradan ayrılırdık.

İleri Sarılım: 2010-11’de başka bir Fulbright bursuyla, bu sefer İstanbul’a, Sabancı Üniversitesi’ne geldik. Lynn misafir öğretim üyesi olarak işe alındı; belli bir programı, vermesi gereken dersler vardı. Benimse katılmam gereken planlama ve değerlendirme toplantılarım ile bir de soluklanabileceğim bir atölyem vardı. 2012’de emekli oldum ve Kaliforniya’da yarı zamanlı olarak çalışmaya başladım. Sonraki on yıl boyunca Sabancı Üniversitesi’nde eğitim-öğretim yılının bir dönemi ders vermeye devam ettik. Evet, Gezi Parkı protestoları sırasında oradaydık. Evet, İstanbul’u ve Türkiye’nin kırsal bölgelerini seviyoruz. Fulbright programı kapsamında ders vermek ve bazı durumlarda atölyeler düzenlemek için ülkedeki tüm yerleşik üniversite sanat programlarına ve bölgesel sanat müzelerine gittik.

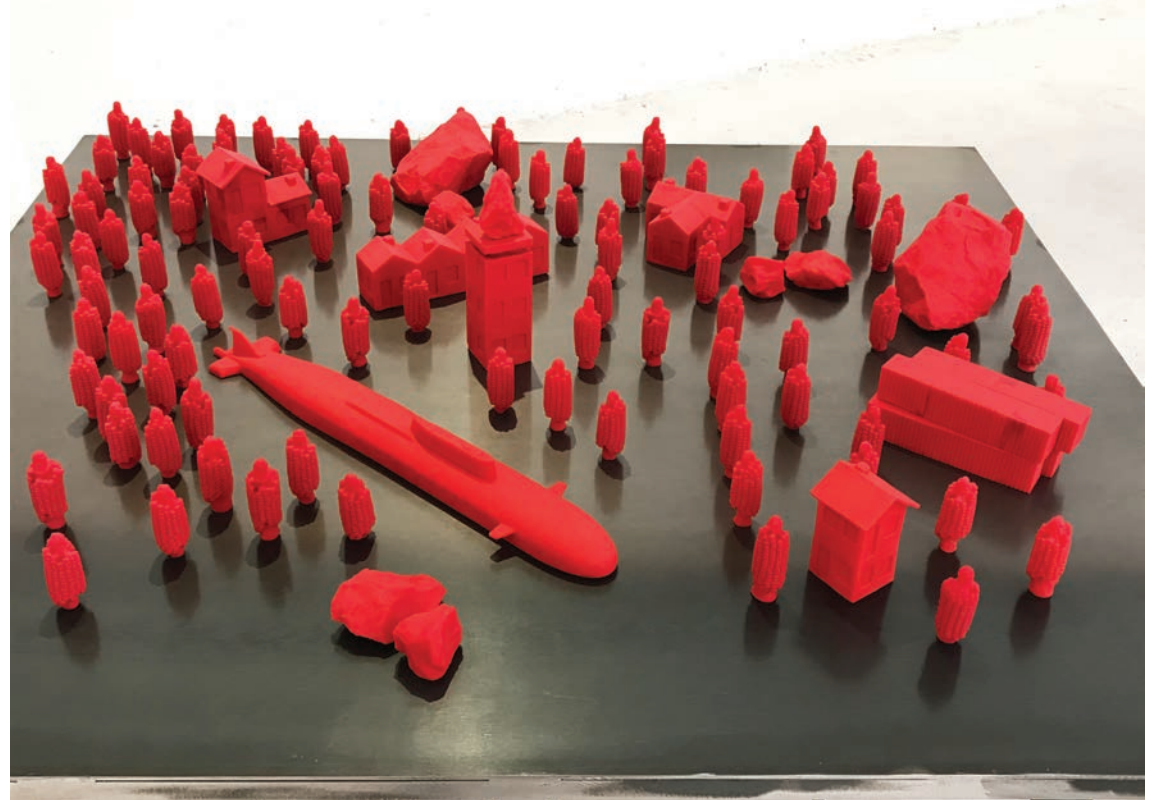
Near the end of our 2019 Fall Semester teaching gig at Sabancı University and Lynn’s [Criswell] exhibition at 44A Gallery in Istanbul, we were asked to be consultants to the Gate 27 board. Between the two of us we’d accumulated a range of experience with residencies and were happy to help, which morphed into a 4-week residency before flying home to California.

Prelude: In 1985-86, I received a Fulbright to Hacettepe University, Ankara, which began our Turkish odyssey. We lived in a flat between the Iranian and Iraqi embassies, and it was heartbreaking to see the lines of refugees every day. In hindsight, Turkey seemed more volatile then: tanks everywhere on the road, military on campus, check points... Today, like in the U.S., it’s more complicated; politics seems more tribal than ever.

We bought an old Mercedes in Germany and drove to Turkey. “On the road”, we were young, adventurous and naive. One of my grads at the time was into concrete block interventions. We’d load the blocks into the car and head to a specific location of current political interest, construct the symbolic wall, take photos, load the blocks back in the trunk and drive off to the next site.

Fast forward: In 2010-11 another Fulbright, this time to Sabancı University in Istanbul. Lynn was hired as a visiting professor with classes to teach and a schedule; I had planning and evaluation meetings to attend and a studio to escape to. In 2012, I retired to part-time in California and for the next ten years, we taught one semester a year at Sabancı University. Yes, we were there during the Gezi Park protests. Yes, we love Istanbul and the Turkish countryside. The Fulbright Program sent us to every established university arts program or regional arts museum in the country to lecture and in some cases, for studio workshops.

Fast Back: I protested the Vietnam War as a student in Berkeley. I questioned and still question the sanity of the industrial military complex, Corporate America, and the heralded ‘Built Environment’ or ‘Planned Communities’, made more complicated by today’s cyber dueling, online purchases, COVID-19, Bit-coin et al. These things are ingrained in my practices and seep out (see images *Red Village*, *Cul-de-sac* and *Apocalyptic Farming*).

Red Village

Geri sarılım: Berkeley’de öğrenciyken Vietnam Savaşı protestolarına katılmışım. Günümüzün siber düelloları, internet üzerinden yapılan alışverişler, COVID-19, Bitcoin ve benzerleri tarafından daha da karmaşık hâle getirilen endüstriyel askerî kompleksin, yani “Kurumsal Amerika”nın, âdeta müjdelenen kentsel planlamanın veya planlı şehirleşmenin ne derece akla yatkın olduğunu hep sorguladım, hâlâ da sorguluyorum. Bunlar benim pratiğimin köklü ve dışarı sızan parçaları (bkz. *Red Village*, *Cul-de-sac* ve *Apocalyptic Farming* fotoğrafları).

Gate 27: Yeniköy’e bir karton kutu içine koyduğum ufak tefek şeylerle ve, her ihtimale karşı, Sabancı Üniversitesi kampüsündeki stüdyoya giriş kartımla geldim. Lynn ise yanında devam eden çalışmalarını getirdi. Kendimi yeterince hazırlanmış hissetmiyordum. Biraz da yaş farkından çekiniyordum. Etrafımız yıllardır genç sanatçılarla çevriliydi ancak daha önce hiç onlarla birlikte yaşamamıştık. Aklıma *Animal*

Gate 27: I arrived in Yeniköy with a cardboard box of ‘bits and pieces’ and my access pass to the studio on campus, just in case. Lynn arrived with work in progress. I felt under-prepared. I also felt a little concerned about the age gap. We have been surrounded by young artists for years, but we have never lived with them before. *Animal House* came to mind. All that disappeared after the second night, as our on-the-road experience and artist-to-artist relations kicked in.

I roamed the main house and grounds for a space where I could sit with my cardboard box and see if something clicked. At the bottom of the stairs off the kitchen there was a very small but cozy space with a beautiful alcove window, facing a courtyard containing a massive black rough stone table and a water source. It was done: the window space would be the city center, with shadows changing throughout the day, and the black stone table became, with a little water, my sanding stone for the bottoms of all the

House adlı film geldi. Tüm bu hisler ikinci günün sonunda, birlikte yola çıkma deneyimimiz ve sanatçılar olarak aramızdaki paylaşımların başlamasıyla ortadan kayboldu.

Kaldığımız evi şöyle bir dolaşıp karton kutumu önüme alıp oturabileceğim ve içindekilerin bende burayla ilişkili bir anlam çağrıştırıp çağrıştırmayacağına bakabileceğim bir alan aradım. Mutfak merdivenlerinin bittiği yerde, güzel girintili penceresinden içinde büyük, siyah, işlenmemiş taş bir masa ve bir su kaynağı yer alan avluyu görebileceğiniz epey küçük ama şirin bir alan vardı. Tamamdı: Pencerenin önündeki boşluk, gün boyunca değişen gölgeleriyle şehir merkezi olacaktı; siyah taş masa ise ürettiğim tüm yapıların alt kısımları için biraz suyla kullanabileceğim, dinlendirici bir şekilde tarih öncesini hatırlatan bir zımpara taşı görevi görecekti. Karton kutudan kalıplar, bir çuval alçı ve birkaç plastik kova ile; biraz da düzenlemeyle, büyüüp gelişmekte olan ve çevresini giderek işgal eden bir şehir inşa edebilirdim. Alanım tükenmedi fakat tam da bahçede dış mahalleleri inşa etmeye başlamıştım ki zamanım tükendi.

Red Village'ı birkaç ay önce Cam Ocağı'nda opak camdan dökmüştüm. Ancak bu iş mekâna özgü değildi; bir heykel parçasının sınırlarına sahip bir yığındı. Böylece Gate 27'de, büyümenin tohumları işe yarar bir estetiğe sahip olmadan ya da şehir planlaması üzerine fazla düşünülmeden filizlenmişti; ki bu da beklediğimden farklı bir durum değildi. Yeterince parası varsa insan sahte bir "Venedik Kanalı"nda bile yaşayabilir. Belki gelecekteki bir projede...

Son olarak, eser değiş tokuş ettiğimiz iki meraklı gözlemcim/asistanım oldu: Miray Beşkardeş (6) ve Eda Sevil Demiralp (8). Çizimleri atölyemde duvarda asılı. Projeme olan ilgileri eğlenceli ve dokunaklıydı. Meraklı yaratılışları da yağışlar başladığında eriyip toprağa karışacak birkaç dış mekân eserinin üretimine vesile oldu.

structures, soothingly B.C. time. With molds from the cardboard box, a sack of plaster and a few plastic buckets... With a little slicing and dicing, I'd build a town with its expanding sprawl invading immediate level spaces. I didn't run out of space, I ran out of time, just as I was starting to build outlier sites in the yard.

I had cast *Red Village* in opaque glass a few months earlier at Cam Ocağı, but it was not site-specific; it was a cluster with the boundaries of a piece of sculpture. So, at Gate 27 the tentacles of growth expanded, without a functioning aesthetic or much thought to city planning, which often is par for the course; for enough money one could live in a fake Venetian Canal community.... Maybe a future project.

Lastly, I had the luxury of having two inquisitive observers/assistants whom I traded artwork with: Miray Beskardes (age six) and Eda Sevil Demiralp (age eight). Their drawings are on the wall in my studio. Their interest in my project was fun and touching. Their inquisitive nature spawned a few outdoor pieces that will deteriorate when the rain season begins.

Cul-De-Sac

Apocalyptic Farming

Carlos Jiménez Cahua

Çalışmalarımı fotoğraf, yemek, heykel, resim, enstrüman yapımı, seramik, performans, video gibi çok farklı tekniklerle üretiyorum. Güncel araştırma ve üretimlerim özellikle Amerikan yerlileri ve genel olarak İspanyol sömürgeciliği öncesine ait, var olan ya da soyu tükenmiş kültürel pratiklere yoğunlaşıyor.

Gate 27'de geçirdiğim süre içerisinde birden fazla proje üzerinde çalıştım. Bunlardan ilki, And bölgesindeki arkeolojik kazı alanlarından çalınan ve karaborsaya dahil edilmek için modern süsü verilen seramiklerle ilgiliydi. İkinci olarak ise pan flüte benzer bir enstrüman olan *antaras* üzerine çalıştım. Geçmişte olduğu gibi bugün de And bölgesindeki güncel müzik pratiklerinde kullanılan bu enstrümanı çelik, bakır, şişeler, iplik, odun ve dallar gibi tamamı buluntu atık malzemelerle ürettim.

Yeni başladığım projelerden biri, insanlar üzerinde yaptığım yüz boyamalar; daha önce birkaç kez tekrarladığım bir diğer proje ise Güney Amerika'ya özgü, filizlenmiş darıdan üretilen *chicha de jora* adlı alkollü içeceğin yapımıydı.

Gate 27'de toplam altı hafta geçirdim ve bu süreç benim için son derece eğlenceli ve verimli geçti. Burası çalışmak için harika bir yer ve aynı zamanda İstanbul denen kaostan içinde bir tür vaha.

My work encompasses a number of very different media including photography, food, sculpture, painting, instrument-making, ceramics, performance, and video. And my current research and production focus particularly on American Indigeneity, and more broadly on pre-Hispanic cultural practices of the Andes, both extant and extinct.

While at Gate 27, I worked on a number of projects. The first of these focused on ceramic artifacts stolen from archaeological sites in the Andean region and disguised as modern objects to be sold on the black market. Secondly, I worked on *antaras*, an instrument that resembles a pan flute and is very common in contemporary music practices in the Andean region today, as it was in the past. I produced a number of *antaras* out of waste materials that I collected such as pieces of steel and copper, bottles, yarn, wood and branches.

Yet another project I have recently picked up is face painting. I have also been working on an ongoing project that I have done a number of times, which is the production of a South American alcoholic beverage called *chicha de jora* made of fermented maize.

At Gate 27, I spent a total of six weeks, which for me was a very productive and fun time. This is a great place to work, and the premises itself is a

wak'a (wiracocha)
2020, Seramik
8 x 15 cm
wak'a (wiracocha)
2020, Ceramic
8 x 15 cm

Bilal Yilmaz & Lydia Chatziakovou

Sanatın toplum üzerindeki etkisi ile farklı üretim, sunum ve deneyimlenme biçimlerine duyduğumuz ortak ilgiden dolayı 2018 yılında birlikte çalışmaya başladık. Hâlihazırda devam eden projelerimizden biri, yaratıcı fikirlerin hayata geçirilmesi için çeşitli zanaatların kültürel, toplumsal, finansal ve sürdürülebilir potansiyelini etkinleştirecek Yaratıcı-Zanaatkâr İşbirlikleri için bir platform geliştirmek. Bu bağlamda zanaatı dört kriter üzerinden tanımlıyoruz: ustadan çırağa aktarılan bilgi, doğal malzemelere ve geleneksel tekniklere dayalı üretim, “mekânda küçük, zamanda yavaş” işleyen üretim yöntemleri ve zanaat pratiği yoluyla ekonomik değer üretimi. Yaratıcıları ise sanat, tasarım ve benzer alanlarda yaratıcı, yenilikçi, benzersiz veya sınırlı sayıda üretimler yapmak isteyen bireyler olarak tanımlıyoruz.

Yaratıcı-Zanaatkâr İşbirliği fikri, Bilal'in İstanbul'da zanaatkârlık üzerine devam eden araştırmalarına, pratiğinin büyük bir bölümünü oluşturan ve ustalarla yürüttüğü yaratıcı işbirliklerine ve Lydia'nın toplumsal değişim için sanat projeleri üretme ve mekânlar ile toplulukları harekete geçiren küratöryel araçları kullanma deneyimine dayanıyor. Dolayısıyla Gate 27'den gelen Ayvalık'ta bir ay geçirme daveti, Bilal'in araştırmasını yeni bir şehre taşıyarak genişletmek ve bu süreçte Yaratıcı-Zanaatkâr İşbirliği platformunu ölçeklenebilirliği, uyarlanabilirliği ve aktarılabilirliğine odaklanarak geliştirmek için mükemmel bir fırsat gibi göründü.

İlk işimiz, şehirdeki zanaatkarları haritalandırmak ve edindiğimiz bilgileri hem yerel zanaatkarlarla hem de gelecekte bu programa katılacak sanatçılarla paylaşabilmek adına düzenlemektir. Bu, zanaat atölyelerinin şehirdeki varlığını görselleştirmenin, aralarındaki iletişim ağına katkıda bulunmanın ve Gate 27 ya da diğer yaratıcılar ile yapılacak olası işbirlikleri yoluyla potansiyellerini etkinleştirmenin ilk adımıydı. Başlarda tanıştığımız insanların çoğu, haritalandırabileceğimiz pek az sayıda zanaatkar kaldığını söyledi. Ancak şehirde dolaşarak, iş makinelerinin seslerini, çıkardıkları tozları takip

We started working together in 2018, joined by our common interest in art's impact on society and in the exploration of different formats of art production, presentation and experience. One of our ongoing projects is to develop a platform for Creative-Craft Collaborations, which will activate the cultural, social, financial and sustainable potential of crafts for the realization of creative ideas. In this context, we define Craft according to four criteria: knowledge taught from master to apprentice; production based on natural materials and traditional techniques; "small in place - slow in time" production methods; and generation of economic value through craft practice. We also define Creatives as individuals who are seeking to make creative, innovative, unique or limited series productions in the field of art, design and beyond.

The Creative-Craft Collaboration idea is based on Bilal's ongoing research on craftsmanship in Istanbul, his creative collaborations with craftsmen that constitute a big part of his practice, and Lydia's experience in creating art for social change projects and curating tools that activate spaces and communities. The invitation from Gate 27 to spend a month in Ayvalık seemed like the perfect opportunity to expand Bilal's research to a new city and in the process further develop the Creative-Craft Collaboration platform, focusing on its scalability, adaptability and transferability.

Our first task was to map craftsmanship in the city and organise the information in order to share it, both with the local craftsmen themselves and with future residency artists. This would be a first step toward visualizing the craft studios' existence in the city, contributing to their own network and activating their potential through possible collaborations with Gate 27 and other creatives. Most of the people we initially met told us there were very few craftsmen left to map. However, walking around the city, following dust and the sounds of machines at work, and taking references from people we met along the way, we mapped 36 craftsmen studios in about 10 days. Apart from the basic data we gathered (i.e.

ederek ve yol boyunca tanıştığımız insanlardan aldığımız tavsiyelerle yaklaşık 10 günde 36 zanaat atölyesi belirledik. Konum, zanaat türü, malzeme ve deneyim gibi temel verileri toplamının dışında birçok hikâye dinledik, şehrin geçmişi ve bugünü hakkında çok şey öğrendik ve zanaatların gelecekteki potansiyeli üzerine düşündük. Her görüşmenin sonunda, ustalarla bize zanaatlarını ve deneyimlerini temsil eden bir nesne vermelerini istedik. Bu, işlevini yitirmiş bir malzeme ya da alet olabilirdi. Birçoğu, başkalarının onların varlığını hatırlamasına ve zanaatlarına değer vermesine duydukları şükran duygusunu göstermek üzere, kendileri için manevi değeri olan bir nesne seçti. Her gün bu nesneleri şehrin çeşitli yerlerine ve kaldığımız mekâna taşıdık. Her gün nesneler ve hikâyeleri, yaşadığımız ve çalıştığımız mekânda, etrafımızda birikti. Her gün yerlerini değiştirdik, onları yeniden düzenledik ve kategorize ettik; sözlü tarihin belgeleri olarak işlev ve değerlerinden bahsettik. Böylelikle tartışmalarımız, tek bir

location, craft, material, years of experience), we heard many stories, learned a lot about the city, its past and present, and imagined the future potential of crafts. At the end of each interview, we asked craftsmen to give us an object representing their craft and experience — a piece of material or a tool that had lost its function. Most of them chose something of sentimental value, to show their appreciation for the fact that someone took the time to acknowledge their existence and give value to their craft. Day after day, we carried these objects around the city and to our residence. Day after day, the objects and their stories accumulated around us in the space we lived and worked. Day after day, we moved them around, reorganized and categorized them, talked about their function and value as testimonials of oral history. Thus, our discussions oscillated between the very specifics of a single object and the wider meaning of crafts and their potential.

Soon, we also started thinking about how we

nesnenin ayrıntıları ile zanaatların daha geniş anlamı ve potansiyeli arasında gidip geldi.

Çok geçmeden, deneyimlerimizi ve düşüncelerimizi başkalarıyla nasıl paylaşabileceğimizi düşünmeye başladık. Çözüm yanı başımızdaydı: Odamıza kurulacak bir ışık, gölge ve ses yerleştirmesi aracılığıyla nesneler kendi hikâyelerini anlatabilirlerdi. Bu süreçte zanaat üretimi esnasında ortaya çıkan sesler ile şehrin çokkültürlü geçmişini harmanlayarak yerleştirmenin anlatısına paralel bir işitsel ambiyans yaratan bir ses tasarımcısının ve yerleştirmenin aydınlatma aksesuarlarını üreten yerel bir ustanın desteğini aldık. Ortaya çıkan sonuç, yaptığımız araştırmayla birlikte şehirdeki zanaatların varlığının ve değerinin etkili bir biçimde görselleştirilmiş hâliydi. Ayrıca, atölyeleri zanaatın türü ve malzemesine göre sınıflandıran bir harita ile Yaratıcı-Zanaatkâr İşbirlikleri'ne yaklaşımımızı tarifleyen bir metin oluşturduk. Haritanın kopyalarını şehirdeki zanaat atölyelerine dağıttık, belediye başkanına elden ulaştırdık ve programın gelecekteki konuk sanatçıları için bir rehber olarak yerleşkeye bıraktık.

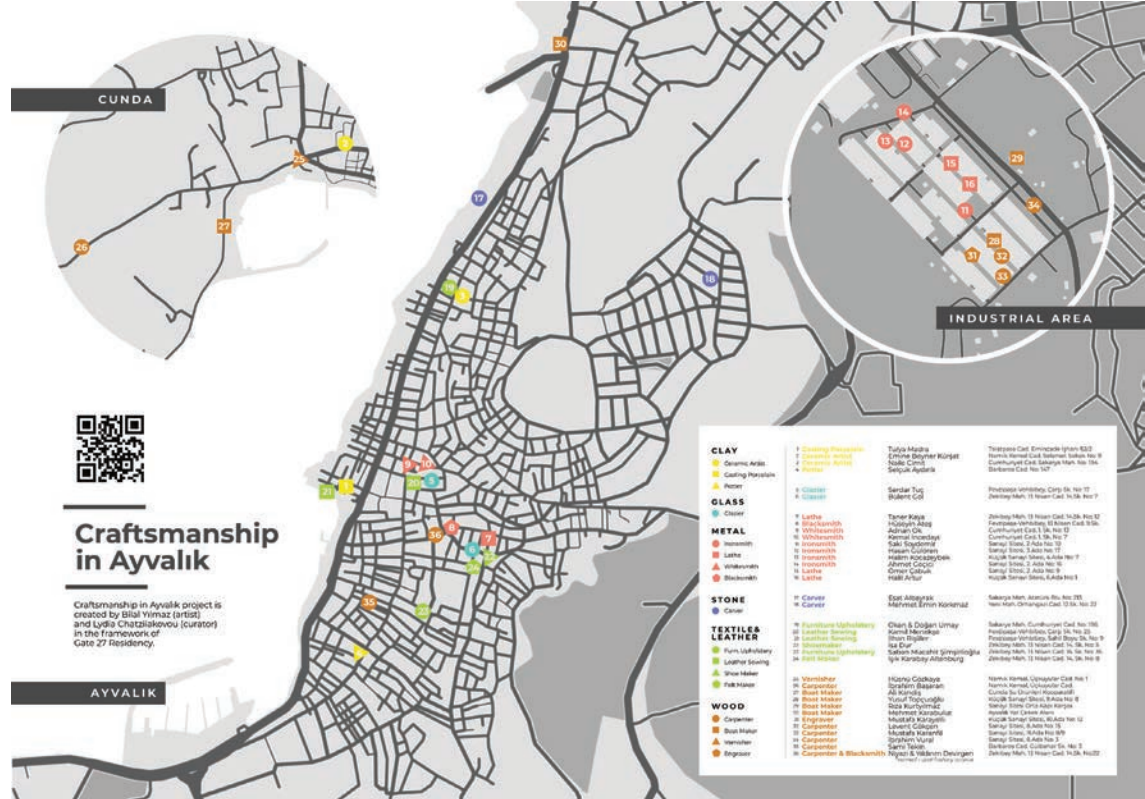
Ayvalık'ta geçirdiğimiz zaman, uzun vadeli Yaratıcı-Zanaatkâr İşbirliği planımızın üç adımını da içeriyor: Haritalama, Bağ Kurma ve Yeniden Etkinleştirme. Yerel zanaatkârları

could share our experiences and thoughts with others. The solution was right there in front of us: the objects themselves would tell their own stories, through an installation with light, shadow and sound in our room. We received contributions from a sound designer, who created a sonic ambience combining craft sounds and the city's multicultural past through the narrative of the installation; and a local master who made the fixtures of the installation lights. The result was an effective visualization of our research and the existence and value of crafts in the city. We also produced a map, categorizing the studios by craft and material, as well as a text describing our approach to Creative-Craft Collaborations. We distributed the map to the studios in the city, handed it to the city's Mayor, and left it as a guide for future residency artists.

Our time in Ayvalık encapsulates our long-term Creative-Craft Collaboration plan, which has three steps: Mapping, Connecting, Reactivating. Mapping the local craftsmen and making their potential visible leads to Connecting: connecting craftsmen and creatives, building a community and a network spread in various cities. And finally Reactivating: encouraging creative collaborations and redefining the value of Craft in society. This establishes hybrid, physical and conceptual

Ayvalık'ta Zanaat
Işık, gölge ve ses yerleştirmesi
Özel üretim aydınlatma: Adnan Ok (kalaycı) işbirliğiyle
Ses tasarımcısı: Rubar Dindar
Craftsmanship in Ayvalık, installation with light, shadow and sound
Custom made lights in collaboration with Adnan Ok (whitesmith)
Sound Design by Rubar Dindar

Ayvalık'ta yaşayan zanaat ustalarını içeren harita
Map of craftsmen in Ayvalık

haritalandırmak ve potansiyellerini görünür kılmak, zanaatkârlar ile yaratıcılar arasında bağ kurulmasına, çeşitli şehirlere yayılmış bir topluluk ve ağ oluşturmaya yardımcı oluyor. Son adım olan yeniden etkinleştirme ise yaratıcı işbirliklerini teşvik etmeye ve zanaatın toplumdaki değerini yeniden tanımlamaya yardımcı oluyor. Bu üç adım, güçlü sosyal etkiye sahip hibrit, fiziksel ve kavramsal alanlar oluşturuyor. Bu alanlarda geleneksel zanaatkâr atölyesi, makerspace/fab-lab ile buluşarak bilgi paylaşımını, deneme yoluyla birlikte öğrenmeyi; malzemeleri, araçları, teknikleri ve ekipmanları yeni yollarla harmanlamayı, yenilikçi ürünler ve deneyimler yaratmayı mümkün kılıyor.

spaces with a strong social impact. In these spaces, the traditional craftsman's studio meets the makerspace/fab lab, enabling information sharing; co-learning through experimenting; and blending materials, tools, techniques and equipment in novel ways to create innovative products and experiences.

Lynn Criswell

Gate 27'de geçirdiğim ay, kendisi de burada konuk sanatçı olan eşim Michael Bishop ile Sabancı Üniversitesi'nde uluslararası misafir öğretim görevlisi pozisyonunu paylaştığım dört aylık dönemin ardından geldi. Kampüste bir atölyem vardı ve birkaç proje üzerine çalışıyordum, dolayısıyla yanımda devam eden pek çok işin yanı sıra, gelecek işler için henüz netleşmemiş fikirler getirmiştım.

Kaliforniya'daki atölyemden uzaktayken, işlerin kolayca taşınabilir olması için daha küçük ölçekte çalışıyorum. Bu tekil parçaları bitmiş sanat eserleri olarak değil, daha ziyade olası daha büyük kompozisyonlar için eve döndüğümde kullanacağım unsurlar olarak görüyorum. Bu küçük resim, baskı ve fotoğraflara ekleme, çıkarma yapıyor, onları süslüyor ya da yönünü değiştiriyorum; son 11 yıldır bu şekilde çalışmaktan keyif aldım. Bu yaklaşımın Gate 27'de çalışmak için de ideal bir yol olduğunu düşünüyör, Yeniköy'de olmanın neye evrileceğini görmek için sabırsızlanıyordum.

Mekânın üst katında, Boğaz'a bakarak çalışmayı tercih ettim. Gate 27'nin manzarası müthiş ve Boğaz'a 10 dakikada yürüyerek inebiliyorsunuz. Batı ile Doğu'yu ayıran ve birleştiren Boğaz'daki daimi uluslararası petrol ve konteyner trafiğini fark etmem uzun sürmedi. Hiç durmayan ticaretin manzarası, değişken ikiliğin mükemmel karışımı olarak, bende hem romantik hem de tehditkâr bir izlenim bıraktı.

Bu aralıksız ulaşım faaliyetini resmetmek istediğimi biliyordum, böylece bir günü gemilerin çeşitliliğini fotoğraflayarak geçirdim. Gerçekten sakin olan tek zaman akşamdı. Ancak Gate 27'de bulunduğum kısa süre içinde hiçbir şey ortaya çıkmadı ve gemi fotoğrafları ben 2020'nin Ocak ayı sonunda –COVID-19 başlarken– Kaliforniya'ya geri dönene kadar bilgisayarımda atıl beklediler. O noktada daha romantik bir hissiyata büründüler. Gemiler ne de olsa hâlâ, dünyanın geri kalanının tersine, açık havada ve hareket hâlindeydi. 1 numaralı fotoğraftaki resim, Gate 27'nin üst katındaki masamda kök salmıştı.

Diğer bir ilham kaynağı, Yeniköy'deki ev ve bahçesiydi. Burada yerleştirmeler için sayısız fırsatlar ve seyir için farklı alanlar vardı. Ben de evin bazı iç mekânlarından faydalandım. En davetkâr bulduğum üç alan şöminenin

The month I spent at Gate 27 was at the end of a four-month shared international visiting teaching position in Istanbul at Sabanci University with my husband, Michael Bishop, who was also a resident artist at Gate 27. I had a studio on campus and was working on a number of projects, so I brought with me several works-in-progress, as well as unresolved concepts for future works.

When I'm away from the studio in California I work on a smaller scale so they can be easily transported. I see these individual pieces not as finished artworks but more as elements for possible larger compositions when I return home. From this collection of small paintings, prints and photographs I can add, subtract, embellish, or change direction, and for the last 11 years I have enjoyed working in this way. I found this was also an ideal way to approach working at Gate 27, and I was looking forward to seeing what might develop from being in Yeniköy.

I chose to work upstairs looking out towards the Bosphorus Straits. The views from Gate 27 are stunning, and you can walk downhill to the Bosphorus in 10 minutes. It didn't take me long to notice the constant international oil and container traffic traveling through the Straits, which divides and unites the West and East. The view of non-stop commerce struck me as both romantic and threatening, the perfect mixture of volatile duality.

I knew I wanted to illustrate the perpetual transport activity, so I spent a day photographing the variety of ships. The evening was the only time it was truly calm. But nothing clicked in the short month I was at Gate 27, and the ship photographs lay dormant as files on my computer until I returned to California in late January 2020 - the beginning of COVID-19. At that point they took on a more romantic sentiment. The ships after all were still in the fresh air and on the move, unlike the majority of the world. The painting in image 1 has its roots from my upstairs perch at Gate 27.

Another inspiration was the house and grounds in Yeniköy; there are numerous opportunities for installations and areas for contemplation. I took advantage of some of the interior spaces in the house. The three areas I found the most inviting were the tall narrow living room wall left of the fireplace, the intimate wall at the end of the upstairs hallway, and at the top of

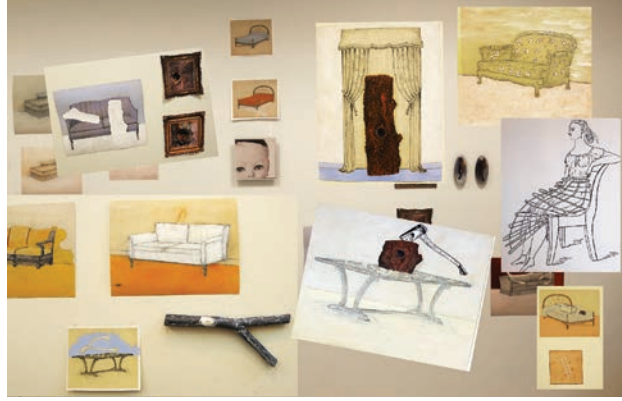
solundaki yüksek, dar oturma odası duvarı, üst katta koridorun sonundaki kuytu duvar ve merdivenlerin başıydı.

Bu ayrı üç nokta için üç ayrı eser ürettim: İlk olarak, yüksek duvar, Sabancı kampüsünde ders verirken her gün önünden geçtiğim 296 cm uzunluğundaki Katalpa ağacına ait, iki ucu birleştirilmiş ve yeniden şekillendirilmiş fotoğraflarım için mükemmeldi. İkinci eser, Kaliforniya'daki evimin arkasında bulunan meyve bahçesinden getirdiğim, bir ağaçkakan deliğinin fotografik yeniden üretimi, koridorda yeni evini buldu. Üçüncü ve son olarak ise merdivenin tepesine yerleştirilen iki Dibond baskı fotoğraf, izleyiciyi büyük boy beton bir tavşanla göz göre getiriyor ve izleyiciyi tavşanla bağ kurmaya, onun ikinci yoldaşı olmaya davet ediyordu. (Tüm fotoğraf baskıları İstanbul'da Lamarts Fine Arts Lab'da basıldı.)

the stairs.

I fabricated three unique works for these locations: Firstly, the tall wall was perfect for my spliced and reconfigured photographs of the 296 cm (9'7") tall Catalpa tree I passed everyday while teaching on the Sabanci campus. My second work, the photographic reproduction of a woodpecker's hole transported from the orchard behind my house in California, found a new home in the hallway. And thirdly, the placement at the top of the stairs of two Dibond photographs brought the viewer eye-to-eye with an oversized concrete rabbit and invited the viewer to engage with the rabbit and become its second companion. (All the photographic prints were printed at Lamarts Fine Arts Lab in Istanbul.)

In addition to working with these three locations, I continued to collect new images through painting, printing and photographing

2

3

4

5

6

7

8

9

10

Bu üç noktada çalışmanın yanı sıra resim, baskı, fotoğraf ve Yeniköy bölgesini keşfetme yoluyla yeni görüntüler toplamaya devam ettim (bkz. Resim 2. Atölye duvarı). Eve döndüğümde bunların çoğu daha büyük resimlerin üretiminde kullanacağım, elde kesilmiş temel parçalara dönüştürüldü (bkz. Resim 3. Elde kesilmiş kâğıtlar). 4-10 numaralı fotoğraflarda görünen işlerin tümü bir ölçüde Gate 27'de başladı ve Kaliforniya'daki atölyeme geri döndüğümde tamamlandı. Gate 27'deki atölyede geçirdiğim zaman üretken ve tatminkârdı.

Gate 27 ekibine beni davet ettikleri için teşekkür etmek istiyorum ve gelecekte başka bir olası ziyareti iple çekiyorum.

and exploring the area around Yeniköy (see 2. Studio Wall). When I returned home, many of these were translated into cut-out lead pieces for large painting constructions (see 3. *Lead Cut-Outs*). Images 4-10 were to a degree all started at Gate 27 and completed when I returned to my studio in California.

The studio time at Gate 27 was productive and rewarding, and I'd like to thank the people at Gate 27 for inviting me and look forward to another possible visit in the future.

Didem Erbaş

Yeni bir Atmosfer
Arayışı için Eskizler
2020, Kağıt üzerine
karakalem, fûzen ve
mürekkep
Sketches in Search of
a New Atmosphere
2020, Pencil, charcoal
and ink on paper

Bir süredir çalışmalarımın odağını coğrafya, insanın doğaya müdahalesi, mekândaki izler ve dönüşümler oluşturuyor. Dolayısıyla Gate 27 Yeniköy'deki konuk sanatçı programına başlarken hâlihazırda aklımda olan *bunker* kavramı üzerine çalışmaya karar verdim ve Paul Virilio'nun *Bunker Arkeolojisi* adlı kitabında bahsi geçen sığınak mimarisi konusu üzerinden kendi sığınak modellerimi oluşturabilir miyim sorusuyla yola çıkarak çizimler yaptım. Kitaptaki bilgi ve görseller süreç boyunca bana referans oldular ve yaptığım eskizlere kaynak oluşturdular.

Yeniköy'e ilk geldiğimde buradaki yapıları çevre ilgimi çekti. Bir tarafta gecekondular benzeri yapılar yer alırken, diğer tarafta güvenli siterler bulunuyordu. Program süresince, etrafı gözlemlemek için de çok fazla zamanım oldu. Daha çok insanların müdahale ederek değiştirmeye çalıştığı yerleri ya da kendi hâline bırakılmış mimari yapıları fotoğrafladım. Mekâna gidiş gelişlerimde fotoğrafladığım ve videoya kaydettiğim görüntüler, görsel notlarım olarak duvarımda bana yol gösterici bir rol üstlendi. Yol

For a while now, in my works I have been focusing on geography, human intervention in nature, and their traces and transformations in urban space. Therefore, as I began the artist residency program at Gate 27 in Yeniköy, I decided to work on a concept that I already had in mind, the concept of bunker; setting out from the notion of defensive architecture mentioned in Paul Virilio's book titled *Bunker Archeology*, I made drawings investigating the possibility of creating my own shelter models. The information and images in the book served as references throughout this process and became the source of my sketches.

When I first arrived in Yeniköy, I was intrigued by the built environment. On one hand there was a stretch of shanty houses, and on the other gated communities. Over the course of the program, I had plenty of time to observe the surroundings as well. I mostly photographed the sites that people have tried to change through interventions and the architectural structures that have been left alone. The images I photographed and recorded on my way to and from the residency

üzerinde rastladığım gecekondumsu yapılar, insanların küçük müdahalelerle dönüştürdükleri yapı veya nesneler ile etrafta dolaşan hayvanlar topladığım görüntüler arasındaydı. Yeniköy ve etrafındaki yapılar ile bu yapıların mimarileri ve doğayla ilişkileri burada ürettiğim eskizlerin diğer bir çıkış noktası oldu.

Bunlarla beraber Yeniköy'ün değişen altyapısal tarihini araştırmaya başladım. En çok merak ettiğim nokta, yapılaşmadaki bu ikiliğin günümüzde nasıl hâlâ bu denli sert bir şekilde var olabiliyor olmasıydı. Bu da yine sığınak meselesine, korunaklı-korunaksız yapılara dönmeme sebep oldu. Güncel kent sorunları, göçmenlik ve barınma hakkı üzerinden kişinin fiziksel güvenlik sınırlarını oluşturabilmesi hâlâ üzerine okumalar yaptığım, araştırdığım meseleler. Bu eksende *bunker*ların yanı sıra göçmenlerin ya da evsizlerin yerleştikleri alanlardaki dağılımları ve kurdukları barakamsı yapılarla ilgileniyorum.

Türkçede korugan olarak adlandırılan *bunker*lar, İkinci Dünya Savaşı öncesinde savunma adına önem kazanmış, savaşın doğrudan

premises served as my visual notes posted on my wall guiding me through the process. The shanty houses I encountered along the way, structures or objects transformed by small human interventions, and the animals wandering the streets were among the subjects of the images that I collected. Yeniköy and structures in its environs along with their architectures and relationships with nature became yet another point of departure for the sketches I produced here.

In the meantime, I started to research the shifting infrastructural history of Yeniköy. What I was most curious about was how this duality in housing and construction could still exist today with such ferocity. This, in turn, brought me back to the issue of shelter, and of safe-vulnerable structures. Contemporary urban problems, migration and the right to housing with respect to a person's ability to establish her physical security boundaries are issues that I still read about and research. Thus, along with bunkers I am also interested in the hut-like structures built by

etkilediği ve etkisinin hissedildiği birçok ülkede inşa edilmişti. Peki her şey yok olursa ve tekrar bir hayat kurmak zorunda kalırsak bugün üreteceğimiz bir sığınak modeli nasıl bir yapı olmalıydı? İnsanların temel ihtiyaçları neler olurdu? Bu sorulardan hareketle çizimlerimde bir nevi kaçış alanları, sığınabilecek alanlar oluşturmayı amaçladım. Program sonunda da bu çalışmalar ve Yeniköy coğrafyasına dair topladığım görsel not ve bilgiler ile Gate 27’de bir duvar yerleştirmesi oluşturdum. Bu eskizler halen stüdyo duvarlarından birinde görülebiliyor.

Gate 27’de tamamlamayı düşündüğüm fakat çeşitli sebeplerden ötürü gerçekleştiremediğim, aynı temayı işleyen üç boyutlu bir çalışmayı o dönemde Depo İstanbul’da düzenlenen *Yukarıda Sis Aşağıda Toz Bulutu* adlı sergi için üretme şansı buldum. Gate 27’de yaptığım eskizlerden hareketle oluşturduğum sığınak modeli, mekânın bir odasındaki tali kirişin altına işlevsiz ve korunaksız bir şekilde yerleştirildi. O dönem okuduğum, Rober Haddeciyan’ın *Tavan* adlı kitabı da bu işin referanslarından biri oldu.

Araştırma konularım dolayısıyla sinema ve edebiyattaki distopik evrenlerden çokça besleniyorum. Her şeyi yoktan var etmeye çalışan

migrants or the homeless, and their patterns of settlement.

Prior to the Second World War, bunkers had become important for defense purposes and were built in many countries affected by the war. So then, if everything were destroyed and we had to rebuild a life again, what would be the structure of the shelter model that we would have to produce today? What would be the basic needs of people? Setting out from these questions, I aimed to devise, as it were, escape routes, refuges in my drawings. And at the end of the program, I created a wall installation at Gate 27 with these works and the visual notes and information I had gathered on the geography of Yeniköy. These sketches can still be seen on one of the studio walls.

Meanwhile, I found the opportunity to produce a three-dimensional work tackling the same theme—which I had hoped to finalize at Gate 27 but for various reasons could not—for an exhibition titled *Up above was fog, down below was a cloud of dust* organized at Depo Istanbul. The shelter model I created based on the sketches I had made at Gate 27 was installed under a secondary beam in a room of the exhibition venue, bereft of function and protection. Rober

distopik kurgular ilgimi çekiyor, örneğin daha çok Robinson Crusoe hikâyesini andıran *In my Room* ve *Die Wand* filmleri, Doris Lessing’in *Briefing for a Descent Into Hell* ile *The Memoirs of a Survivor* adlı kitapları işlerime referans verdiğim kaynaklardan. İnsansız doğa, insan sonrası yaşam, insansız hava araçları, kuşbakışı perspektif, savaş mimarisi ve mekânsal müdahaleler işlerimde konu edindiğim meselelerden. Diğer taraftan Timothy Morton’ın “asimetri çağı” olarak tanımladığı kavramla ilgileniyorum. Morton, apokaliptik çevreciliği modası geçmiş bir kavram olarak tanımlıyor; buna “dünyanın sonu” ismini veriyor ve bunun doğrudan hipernesnelerle ilintili olduğunu yazıyor. Ben de şu anda hipernesneleri etrafıca araştırdığım bir süreç içindeyim.

Haddeciyan’s book *Ceiling*, which I was reading at the time, became one of the references of this work.

Owing to my subjects of research, I am greatly nurtured by the dystopian universes in cinema and literature. I am drawn by the dystopian setups that try to create everything out of nothing; for instance, the films *In my Room* and *Die Wand*, which rather resemble the story of Robinson Crusoe, and Doris Lessing’s books *Briefing for a Descent Into Hell* and *The Memoirs of a Survivor* are among the sources that my works reference. The issues that I tackle in my works include nature devoid of humans, life after humanity, unmanned air vehicles, bird’s-eye view, war architecture, and spatial interventions. On the other hand, I am interested in a concept that Timothy Morton defines as “the age of asymmetry”. Morton refers to apocalyptic environmentalism as an obsolete concept, calling it “the end of the world” and writing that this is directly related to hyperobjects. Right now, I am also engaged in a thorough process of research on hyperobjects.

Ahmet Doğu İpek

Çalı Süpürgesi Tanrısı

Meşe

Gate 27 Ayvalık'ın bulunduğu yarımadaaya ilk gidişim, bölgedeki şiddetli bir fırtınanın devirdiği asırlık bir meşe ağacını görmek içindi. Köklerinden kopmuş meşe ağacı vinçlerle kaldırılıp yerine oturtulmuş, çelik halatlarla desteklenmişse de yaşatılamamıştı. Bu ağacı çok seven sahibesi tarafından hatırası için ne yapabiliriz diye düşünmek üzere davet edilmem Gate 27 Ayvalık programına katılmamdan yaklaşık bir yıl önceydi. Dolayısıyla buranın rüzgârıyla, kendisinden önce sebep oldukları üzerinden tanışmış oldum.

Köklerinden kopmuş ve devrilmiş devasa bir ağaç imgesi ya da hikâyesi bana epey hüzünlü göründü. Ağacın kendisi, heybetli dallarının kapladığı hacim, üzerine devrildiği toprak, toprakta oluşan çukur... Ve dikey, doğurgan, ulu ve gurbüz bir hâlden, üzerine devrildiği omzundaki kırık dallarıyla yeni yatay pozisyona geçiş: Ölüm.

Belki yanıltır ama yoğun bir inanma isteğim olduğu için hiçbir zaman doğrulama yoluna gitmediğim bir bilgi, “ağaçların dal ve köklerinin yer üstündeki derinlik ve çap büyüklüğünün yerin altında da simetrik bir şekilde var olduğu” bilgisi, bölgedeki rüzgârın ölçeğini daha da merak etmeme sebep oldu.

Gate 27 Ayvalık'ın bulunduğu yarımadaaya ağustosta vardım. Hava çok sıcak olmasına rağmen kuvvetli ve serin bir rüzgâr karşıladı beni. Programın üçüncü konuğuydum ve önceden planladığım bir projem yoktu, tam tersine, gittiğim yerde karşılaşmayı, bulmayı ve yapmayı arzuluyordum. Öyle de oldu; Antik dönemde adı “Aeolia”, yani “rüzgâr ülkesi” olan bir bölgedeydim ve rüzgâr geldiğim günden itibaren bana rehberlik etti.

Rüzgârın getirdikleri

Midilli'yi, Cunda'yı ve Ayvalık şehir merkezini karşısına alan yarımadanın sahilleri, rüzgârın denizin yüzeyinden toplayıp kıyıya taşıdıklarıyla dolu. Rüzgâr bu yönüyle her gece denizi süpüren, temizleyen bir çalı süpürgesi tanrısı gibi.

Burası ıssız bir ada olsa ve dünyanın geri kalanına dair hiçbir bilginiz olmasa, sahile vuranları bir arkeolog gibi inceleyerek bu yer ve

God of the Broom

Oak

My first visit to the peninsula where Gate 27 Ayvalık is located was to see a centenary oak tree felled by a violent storm surging through the region. The uprooted oak tree was lifted with cranes, set back up and supported with steel cords; however, it could not be kept alive. It was about a year before I joined the Gate 27 Ayvalık program that the owner of the oak who dearly loved this tree invited me over to ponder what we could do to preserve its memory. Thus, I made my acquaintance with the wind of this region through what it begot, before we ever met in person.

The image or story of an uprooted and fallen gigantic tree seemed tristful to me. The tree itself, the volume occupied by its majestic branches, the earth it toppled over, the hollow it left in the ground... And the transition from a vertical, fertile, sublime and robust state to a new horizontal position with its branches broken on its shoulder that it fell over: Death.

Perhaps it is wrong, but something I heard, and never chose to verify because I intensely will it to be true, made me ever more curious about the scale of the wind in the region, namely that “the overground magnitude of depth and diameter of the tree branches and roots exists symmetrically underground as well”.

I arrived on the peninsula that hosts Gate 27 Ayvalık in the warmest month of summer, in August. Even though it was very hot, it was a strong and cool wind that welcomed me. I was the third guest of the program and did not have a preplanned project; on the contrary, I wanted to encounter, find and make it there. And that is what happened, I was in a region known in ancient times as “Aeolia”, that is, “the land of the wind”, and the wind guided me as of the day I set foot here.

Ushered by the wind

The shores of the peninsula that faces Lesbos, Cunda and Ayvalık city center are filled with what the wind gathers from the sea surface and carries ashore. The wind, in that aspect, is like a god of the broom that sweeps and cleans the sea every

buradaki yaşam hakkında sosyolojik çıkarımlara ulaşabilirsiniz.

Geriye kalmış şeylerin çoğu hatırlattıkları yüzünden biraz hüzünlüdür, bazıları ise insanı nefessiz bırakacak kadar hüzünlüdür: bir fener, bebek ayakkabısı, bir düdük, su geçirmez kıyafetler, bazen de bir deniz botunun kendisi... Sizi yaşamla ölüm arasında hayatta tutacak olan temel şeyler yani.

Bu nokta, Suriye'deki iç savaş sonrasında Türkiye üzerinden Avrupa'ya gitmek isteyenlerin en yoğun kullandığı rota üzerinde. Kıyıya vuran tüketim ürünlerinin ambalajları, tüketim alışkanlıkları, üretim zincirleri, tedarikçiler, kaynaklar, hammaddeler, hammaddesi olanlar ve ona sahip olmak isteyen diğerleri, savaşlar ve tükenen hayatlar... Kıyıda her şey modernizm ve sebep oldukları üzerine sembolik olarak çok şey anlatıyor.

Burada kaldığım süre boyunca kıyıya vuran bu şeyleri önce izledim, sonra da topladım. Onları temizleyip derleyip yan yana dizdim, rüzgâr uçuymasın diye de tellerle toprağa sabitledim, yeniden devrilmemesi için meşeyi tutan teller gibi. Yalnızca teller bu sefer köklerinden kopup devrilmiş tek bir ağacı değil de, köklerinden koparılmış, yeni topraklarını arayanların hayaletlerini ayakta tutmaya çalışıyor gibiydi.

night.

If this were a deserted island and you had no knowledge of the rest of the world, you could, like an archeologist, explore that which washes ashore and make sociological inferences about this land and its inhabitants.

Most remains are already saddening for what they remind, but some are blindingly sad: a lantern, a baby shoe, a whistle, waterproof clothes, and sometimes a boat itself... That is, the fundamental things that will keep you alive when you are between life and death.

This geographical location is on the route most widely used by those who want to cross through Turkey to Europe in the aftermath of the civil war in Syria. Wrappings of the consumer goods that wash ashore, consumption habits, chains of production, suppliers, resources, raw materials, those who have raw materials and others who want to own them, wars and depleted lives... Everything on the shore symbolically says a lot about modernism and its consequences.

Throughout my residency, I first watched these things that wash ashore, and then I collected them. I cleaned, codified and lined them up side by side, and I fastened them to the ground with cords so that the wind would not blow them away, like the cords that held the oak so that it would

Bir servi ağacının altında yan yana, dip dibe konuşlandırılmış birimler küçük bir ormanı hatırlatıyordu, ya da taşlarında isim yazmayan bir mezarlığı; bir hayaletler mezarlığını... Ve bu yeni peyzaj Cunda ve Midilli'nin karşısında, tasarlanmış bir bahçe içinde alternatif, yabani bir bahçe oluşturdu.

Rüzgârı dinlemek için bir bahçe.

Rüzgârı görmek için bir bahçe.

Geriye kalanlar üzerinden geride kalanları düşünmek için bir bahçe.

Zefir

Zephyros: Yunan mitolojisinde batı rüzgârı tanrısı.

Rüzgâr, ancak ona maruz kaldığımızda ya da ona maruz kalan bir nesneyi izlediğimizde kendisi, yönü, şiddeti veya duygusu hakkında fikir verebilir bize. Bu görünmeyen, güçlü, gizemli ‘şey’, tarih boyunca defalarca ve çeşitli şekillerde kişileştirilmiş, bazen cezalandıran, yakıp yok eden bir tanrı, bazen de bir yerden bir yere bir şeyler taşıyan bir melek olagelmıştır. Rüzgârı bilimsel yöntemlerle inceleyip fizik yasalarıyla açıklanır hâle getirmemiz, yani onu tanrılar katından hava durumunun bir meselesine indirgememiz ise çok yakın bir zamana tarihlenir.

Rüzgârı büyük bir yüzey üzerinde görünür ve

not fall again. Only this time it was as if the cords were trying to hold up not a single uprooted and fallen tree but the ghosts of those seeking their new lands. Units deployed side by side close together under a cypress tree were reminiscent of a small forest, or a graveyard without names on its headstones; a graveyard of ghosts... And this new landscape inside a designed garden across from Cunda and Lesbos constituted an alternative, untamed garden.

A garden to listen to the wind.

A garden to see the wind.

A garden to think, through the remnants, about the ones that remained behind.

Zephyr

Zephyrus: God of the west wind in Greek mythology.

The wind can give us an idea about itself, its direction, its magnitude or feeling only when we are exposed to it, or when we watch an object exposed to it. This invisible, strong, mysterious “thing” has been time and again personified in various forms throughout history, sometimes as a punishing, devastating god, and sometimes as an angel carrying things from one place to another. It is only recently that we have scientifically studied

daha iyi izlenir/okunur kılmak için, henüz kullanılıp parçalanmamış büyük bir naylon edindim. Bu yaklaşık 30 m² ebadında, inşaatlarda kullanılan türden bir ürün. Zar gibi ince ve çok geniş bir yüzeye sahip olduğu için rüzgâra anında tepki ve uyum gösterebilen bu naylonu neredeyse gittiğim her yere götürdüm ve bir tür rüzgâr ölçme aleti gibi kullandım. Gerçek anlamda rüzgârla uyumlu olduğu yerlerde uçmasın diye belli noktalarından sabitleyip karşısına geçip izledim. Bazen de videoya çekip kaydettim.

Ortaya çıkan düzensiz, öngörülemez, sürekli devinen, dönüşen ve sonsuz olasılık barındıran formların ortaya çıkardığı büyük örüntü, denizdeki ya da bir başak tarlasındaki salınmaya çok benzerdi. Düzensiz salınma görüntülerini daha önce tanecik özelliği taşıyan zımpara tozu, dalga özelliği taşıyan su ve ışık gibi maddelerle denemiş, makro lensler ve yüksek *frame-rate* özelliği olan kameralarla kaydetmiştim. Küçük masaüstü laboratuvarımdan farklı olarak bu defa doğada ve büyük bir yüzeyde, benim kontrolümde olmayan bir itki gücüyle çalıştım. Daha önce başka malzemelerle ve yüzeylerde çektiğim videolar, bu naylonun bölge rüzgârı altında verdiği soyut görüntülerle bir araya geldi ve “Zefir” adlı videonun altlığını oluşturdu.

Programın sonunda ziyarete gelecek konuklar için büyük naylonu Gate 27 Ayvalık’ın ana yapısının çatısına, iki baca direğinden faydalananarak astım. Bu hem bahçeden rüzgârı izlemek için bir ekrandı hem de geçmiş çağlarda tepelere konumlanmış kalelere asılanlara benzer bir bayrak; ama bayrak olmayan bir bayrak.

Günümüzde gerçekten de Aeolia isimli bir rüzgâr ülkesi olsa, sınırları ve geçitleri olmayan, belki de bayrağı böyle olurdu, kim bilir...

Renksiz, sembolsüz ve şeffaf.

the wind and rendered it explicable with laws of physics, that is, demoted it from the echelons of gods to a matter of weather.

To make the wind visible and better observable/readable on a large surface, I obtained a huge, unused and untorn nylon. This is an approximately 30 m² product employed in construction sites. It has a very large, water-thin surface enabling it to instantly react and adjust to the wind, so I took this nylon almost everywhere I went and used it like some sort of wind gauge. I fastened it at various ends so that it would not fly away when it was truly in harmony with the wind; then, I stood across from it and watched. And sometimes I recorded it on video.

The large pattern arising from the emergent irregular, unpredictable, constantly moving, transforming forms that hold infinite possibilities was very much like the oscillation on the sea or in a grainfield. I had previously tried out irregular oscillation images with materials like granular emery powder and undulatory water and light, and had recorded them with macro lenses and high frame-rate cameras. Unlike the settings in my small desktop laboratory, this time I worked in nature and on a larger surface, with a propulsion that was not in my control. The videos I had taken before with other materials on other surfaces came together with the abstract images produced by this nylon blowing in the regional wind, and created the base of the video titled “Zephyr”.

Using two chimney poles, I hung the large nylon on the roof of Gate 27 Ayvalık’s main structure for the viewing of the guests who would come visit at the end of the program. This was both a screen to watch the wind from the garden and also a flag similar to those hung from castles positioned on hilltops in the olden ages; but a flag that is not a flag.

If there really was a land of the wind named Aeolia today, without borders or gateways, perhaps this is how its flag would be, who knows...

Without colors, without symbols, transparent.

Medine Irak

İnsanın doğa ile kurduğu ilişki, pratiğimin bir parçası. Özellikle son zamanlarda sanatsal üretimim bu ilişkiyi derinlemesine keşfetmek üzerine kurgulanıyor. Şüphesiz bunda kendi gözlemlerimin rolü büyük: Günlük güzergâhım üzerinde bulunan Yedikule Surları ile hemen önündeki bostanların çatışmalı beraberliğini gözlemlemek, bana doğa ve insan tarihinin belli süreklilik ve değişimler üzerinden yürüdüğünü düşündürdü. Bu çerçevede defalarca gördüğüm Yedikule Surları ile bostanların birlikteliği insan-doğa ilişkisini anlatması bakımından ilginç gelmeye başladı. Burada, daha sonra açıklamaya çalıştığım bir diyalektik ilişkiye tanık olmaktaydım.

Bostan beni, insanın doğayla kurduğu ilişkinin belli bir tasarım üzerinden kurgulandığı en ilkel biçimine, toprağı kendi hizmetinde kullanma faaliyetlerinin başlangıcına taşıyordu. Doğanın bir parçasını orijinal hâinden çıkarıp tahrip etmenin, aynı zamanda onu, üzerinde hâkimiyet kurmak için ıslah etmenin ilk gününe işaret ediyordu. On bin senelik bir faaliyetin tarihini bugün, surların önünden izlemek mümkündü. Surlar ise bu ıslah faaliyetine koşut oluşan bir toplumsal evrimin kültürel tasarımını yansıtan endüstrileri içeriyordu. Buna yön veren temel güdü, yerleşikliğin getirdiği korunma ihtiyacı ve bunun surlar ardında gerçekleşmesiydi. İki farklı ancak bağlantılı süreç bana bunların ait oldukları sürekliliği ve değişimi sunuyordu.

Toplumsal hafızada yer alan tarihî imgeler ve bunların çağrışımları ile bir atmosfer yaratabilme imkânı veriyordu bu gözlem bana. Çalışmalarımnda bu atmosferde tamamen iç içe geçmiş süreçleri ve yarattığı etkileri anlatabilirdim. Ancak bu farklı süreçler hangi ortak paydada buluşuyordu? Süreklilik ve değişimi sağlayan temel faktör, belirleyici unsur ne olabilirdi? Bu sorunun cevabını Gate 27 Ayvalık'ta yaptığım çalışmada daha net olarak belirleyebildim.

Süreklilik ve değişimin çatışmalı birlikteliğinin ana belirleyicisi *emek* olmalıydı. İnsan emeği devreye girince yerleşik düzen, tüketim toplumu ve beraberinde tasarım gelmekteydi. Bu yaklaşım bana seriler hâlinde üretim yapma fırsatı sağlayabilirdi. Teknik olarak, çoğu zaman gerçeküstü öğelerin yardımıyla kurguları akrilik, yağlıboya, kolaj, kil hamuru veya muadilleri, çini mürekkebi, kurşunkalem, toz pastel

The relationship human beings establish with nature is a part of my practice. Especially in recent years, my artistic production has been built on an in-depth exploration of this relationship. No doubt my own observations play a big role in this: on my daily route, observing the conflictual coexistence of Yedikule City Walls and the vegetable gardens right in front of them has made me think that the history of nature and humanity proceeds through certain continuities and changes. In this framework, the coexistence of Yedikule City Walls and the vegetable gardens, which I have seen time and again, began to interest me in terms of its narrative of the human-nature relationship. Here, I was witnessing a dialectical relationship that I will try to explain.

The vegetable garden was taking me back to the most primitive form of the human-nature relationship built with a certain design, that is, to the beginning of the practice of using the earth to serve the human being. It was pointing at the very first day of altering a piece of nature from its original state and destroying it, and simultaneously rehabilitating it in order to establish dominance over it. It was possible to follow the history of a ten thousand years long practice through the gardens in front of the city walls today. Meanwhile, the city walls comprised the industries that reflect the cultural design of a social evolution taking place concurrent to this rehabilitation. The basic motive guiding this was the need for protection which was brought about by sedentism and which could be satisfied behind city walls. Two different yet connected processes were presenting me with the continuity and change that they belonged to.

This observation was giving me the opportunity to create an atmosphere with the historical images in collective memory and their connotations. In my works I could have described the processes that are completely intertwined in this atmosphere and the resulting effects. However, what was the common denominator of these different processes? What could be the fundamental factor, the determining element that enabled continuity and change? I was able to identify the answer to this question more clearly in the work that I did at Gate 27 Ayvalık.

The main determinant of the conflictual

Gate27 Ayvalık'tan Midilli'ye Bakış: Geceden, 20x30cm, Kraft kağıt üzerine toz pastel, suluboya ve mürekkep, 2020
Look from Gate 27 Ayvalık to Mytilene: From the Night, 20x30cm, Powder pastel, watercolor and ink on Kraft paper, 2020

kullanarak yapabilirdim. Bu süreçte de fotoğraf çekip, süreci belgeleyerek çıktılarını üretimime dahil edebilirdim. Programa katılmadan önce, çalışmanın ön hazırlığını yaptım. Çalışmanın hangi boyutlarda olacağı kafamda net olmasa da mekâna geldiğimde alanın genişçe olması çalışmayı yapacağım yüzeyin belirlenmesinde yardımcı oldu.

Bostanlar ve surların işaret ettiği diyalektiğe odaklanmam Ayvalık'la biçimsel bağlamda örtüşüyordu. Doğanın ve taş yapıların, geçmişin ve şimdinin karşılaşması ile tüm bu süreçlerin iç içe imgelerini resmettiğim çalışmayı panoramik olarak hazırladım. Çoğu zaman Gate 27 yerleşkesinden yapılı ve yapılı olmayan çevreye bakarak eskizler çalıştım. Çalışmanın ilerlemesi ve belirginleşmesinde bu taslaklar ile Ayvalık'a dair gözlemlerim etkili oldu.

Fiziksel emeğin bağımlı olduğu düşünsel emeğin oynadığı rolün tespitinden yola

coexistence of continuity and change must have been *labor*. Once human labor came into play what followed were sedentary order, consumption society and design. This approach could have enabled me to produce in series. Technically, oftentimes aided by surreal elements, I could have assembled them using acrylic, oil paint, collage, barbotine or its equivalents, India ink, pencil, powdered pastel. In the meantime, I could have taken photographs documenting the process and included the outputs in my production. Before attending the program, I did the preliminary preparation for the work. I was not yet clear as to its dimensions, but upon my arrival, seeing the rather expansive space of the venue helped determine the surface on which I would produce the work.

My focus on the dialectic indicated by the vegetable gardens and the city walls overlapped with Ayvalık in terms of form. With the encounter

Eskiz, 20x25cm, Kağıt üzerine karakalem, 2020
Sketch, 20x25cm, Charcoal on paper, 2020

çıkarak, tasarımın, kültür endüstrilerinin üretim süreçlerinin toplamının doğayı dönüştürmek, onun üzerinde hâkimiyet kurmak, doğayı metalaştırmaktan bağımsız olamayacağı fikri projemi de yönlendirmeye başladı. Bu hâliyle insan emeği, doğa-insan ilişkisi, süreklilik ve değişimler ikileminde bir gelecek kurgusunun fantastik öğeleri kendi düşün alanını yaratmaya başladı. Bu yüzden program sürecinde ortaya çıkan çalışmamın bir seri projenin ilk adımı olduğunu söyleyebilirim.

Şüphesiz insan-doğa ilişkisi, tıpkı bugün Yedikule Surları ve bostanların gerçekliğinde vücut bulmuş olduğu gibi, değişik versiyonlarıyla gelecekte de devam edecek. Özellikle yaşamın gerçekliğinin, çölleşmenin, gelir dağılımı bozukluklarının, küresel ısınmanın dayattığı değişimlerin yeni tarımsal faaliyetlerin, akıllı

of the past and the present, and of nature and stone buildings, I made a panoramic depiction of the nested images of all these processes. Most of the time, I made sketches in the Gate 27 premises looking over at the built and natural environment. These drafts and my observations of Ayvalık were instrumental in the progress and the crystallization of the work.

Based on the role played by intellectual labor, whereupon physical labor is dependent; the idea that design, the totality of the production processes of cultural industries, cannot be independent from transforming, building dominance over and commodifying nature began to steer my project. Thus, the fantastic elements of a future narrative began to create their own fields of thought amidst the dilemmas of human labor, nature-human relationship, continuity and

Gate 27 Ayvalık Bahçeden..., 20x12cm, Kağıt üzerine suluboya ve mürekkep kalem, 2020
From Gate 27 Ayvalık's Garden..., 20x12cm, watercolor and ink on paper, 2020

şehirlerin, çevre dostu binaların yaratılmasında oynadığı rol gibi; yaratıcılığın, tasarımın ve insanın yeni düşünce ikliminin çok daha belirleyici olarak kullanıldığı; dijital dönüşümün, robotik teknolojisinin, Endüstri 4.0'ların, big data'ların dünyası da fantastik sanatsal üretimi besleyecek kapıları açıyor.

Gate 27 Ayvalık Bahçeden: Zeytin Ağacının gölgesinde, Kağıt üzerine karakalem, 2020
From Gate 27 Ayvalık's Garden: In the shadow of the Olive Tree, charcoal on paper, 2020

change. Therefore, I can say that my work which emerged in the course of the residency program is the first step in a series of projects.

Surely, the human-nature relationship will continue in the future with its different versions just like it has materialized today in the reality of Yedikule City Walls and the vegetable gardens. Just as the reality of life, desertification, income inequalities and the changes imposed by global warming play a role in the creation of new agricultural practices, smart cities and environmentally friendly buildings; the world of digital transformation, robotics, Industry 4.0 technologies and big data, wherein creativity, design and the new climate of human thought are employed much more significantly, also opens doors that will nourish the production of fantastic art works.

Özgül Kahraman

Gate 27'nin Boğaz manzaralı, yemyeşil bir bahçede konumlanan Beyaz Ev'ine, güzel bir sonbahar mevsiminde (1 Eylül-1 Kasım) konuk oldum.

Gate 27 misafirliğim öncesinde, çevreyi görme duyusu dışındaki verilerle algılamaya odaklanan yeni bir araştırma sürecine girmiştım. Beni bu sürece taşıyan şey, sosyal çevre ve teknolojinin bedene olumsuz etkilerini araştırdığım ve bedende (deride) dokular oluşturduğum bir çalışma pratiğine odaklanmış olmamdı. Bu kapsamda tasarladığım çalışmalardan biri Braille alfabesini içermektedir. Bu tasarım, görme yetisini yitiren bireylerin dokunarak algılama yöntemi ile dokunsal çalışmalarım arasında bir bağ kurmamı sağladı. Böylece yabancı olduğum körlük alanına ilk adımı atmış oldum. Gözlerimizle algıladığımız çevreyi bakışın yönetimindeki ezberden kurtarabilmek gayesiyle bu alandan beslenmek istedim. Bu süreçte çevreyi farklı duyularla algılamaya dair pek çok şey öğrendim, hâlâ da öğreniyorum.

Gate 27'ye tasarım aşamasını tamamladığım, teknik hazırlığı süren bir performans önerisiyle gelmiştim. Uygun koşulları oluşturamayınca tasarım aşamasına henüz geçtiğim Braille alfabesi sistematüğini içeren uygulamalara yoğunlaştım. Braille alfabesi ile tasarladığım çalışmaların neredeyse ilk ürünleri Gate 27'de ortaya çıktı.

Gate 27 misafir sanatçıya, yaratıcı süreci tetikleyen bir mekân sunarken aynı zamanda alanıyla ilgili kişi ve kurumlarla temasa geçme imkânı sağlıyor. Ben de Gate 27'deki misafirliğim esnasında sanat pratiğimi ve hayata geçirmek üzere olduğum bir sosyal sorumluluk projesini yetkin kişi ve kurumlarla görüşerek fikir alışverişinde bulunma fırsatını elde ettim. Bu görüşmeler, üzerinde çalıştığım konularla doğrudan ilişkili kişilerle temasa geçmemi sağladı. Projemde bilgi ve birikim olarak yetkin, aynı zamanda görme yetersizliği olan bir partnere ihtiyaç duyuyordum. Gate 27 aracılığıyla kurduğum bağlantılar, aradığım özelliklere sahip, şimdilerde projeyi birlikte şekillendirdiğimiz proje partnerimle karşılaşmamızı sağladı.

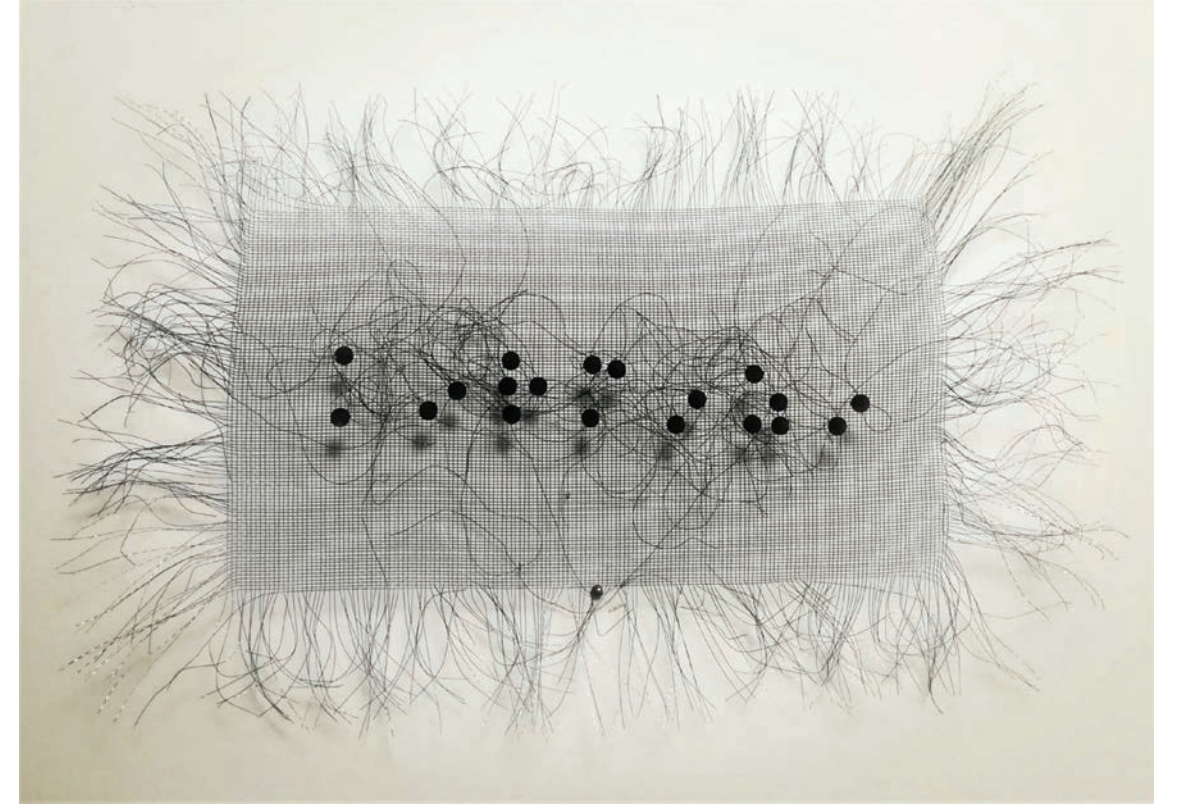
Bir süreliğine de olsa, günlük yaşamın sorumluluklarından görece uzak, kendinle diyalog hâlinde olmak yaratıcı süreci tetikliyor. Diğer taraftan geniş stüdyolarda vakit geçirmek,

I was a guest of Gate 27's White House, nested in a lush garden overlooking the Bosphorus during a beautiful autumn (1 September-1 November).

Before my residency at Gate 27, I had entered a new research process focused on perceiving the environment through sensory data other than that of sight. What brought me to this process was my engagement with a working practice wherein I researched the negative effects of the social environment and technology on the body, and within this framework, generated textures on the body (on the skin). One of the works I designed in this context involved the Braille alphabet. This design enabled me to forge a bond between my textural works and the tactual perception method of visually impaired individuals. Thus, I took my first step into the field of blindness, which was unfamiliar to me. I wanted to be nourished by this field with the aim of freeing our visually perceived environment from the memorizations dictated by sight. In this process, I learned a lot about perceiving the environment through different senses, and I am still learning.

I had come to Gate 27 with a performance proposal whose design phase I had finalized and was working on its technical aspects. However, as I could not create the proper conditions for it, I decided to concentrate on practices that include the Braille alphabet system, which I had merely carried to the design phase. Virtually the first products of the works that I designed with the Braille alphabet emerged at Gate 27.

Offering a space that triggers the creative process, Gate 27 simultaneously provides the resident artists with the opportunity to get in contact with pertinent persons and institutions in their respective fields. During my residency at Gate 27, I too had the chance to meet and exchange ideas with competent people and organizations regarding both my artistic practice and a social responsibility project that I am about to realize. These meetings enabled me to get in contact with people who are directly involved in the issues I am working on. To carry out my project I needed a competent and informed partner with a visual impairment. Through the connections I made via Gate 27, I met my current project partner, who has the qualifications I

doğanın sesini dinlemek, kahvemi içerken Boğaz manzarasını izlemek, kütüphanedeki kitapları karıştırmak üretim sürecine kolayca girmemi sağlarken; geniş, güzel mutfakta ilginç tarifler denemek deşarj olmamın bir yöntemi hâline gelmişti.

Misafir sanatçı programının, deneyimlediğim kadarıyla, yararlı yönlerinden biri de sanatın farklı mecralarıyla ilgili diğer konuklarla bir arada olmak, farklı bakış açıları ve metodolojilerle karşılaşma ve tartışma olanağı yaratması. İki aylık misafirliğim esnasında iki farklı disiplinden sanatçıyla aynı ortamı paylaşma şansım oldu. Hem birbirimizin çalışmalarını gözlemledik, değerlendirdik, fikir alışverişinde bulunduk hem de sanata ve yaşama dair pek çok konuda sohbetler ettik.

Programın sunduğu mekânsal olanaklardan biri de sanatçıların üretimlerinin alternatif biçimlerde sunulabilmesiydi. Misafirliğim esnasında ürettiğim ve bir camekâna yerleştirdiğim *Notlar* adlı çalışmam, mekânın içinde ve dışında, var ile yok arasında bir yerde gezinirken, bu projeye ilişkin hedeflerimden biri de

sought; presently, we are shaping the project together.

Albeit only for a while, being relatively away from the responsibilities of daily life and conversing with oneself has a triggering effect on the creative process. On the other hand, spending time in the spacious studios, listening to the sound of nature, watching the Bosphorus while sipping my coffee and leafing through the books in the library enabled a smooth transition to the production process, not to mention my stabs at interesting recipes in the large, beautiful kitchen, which had become a method of blowing off steam for me.

In my experience, yet another useful aspect of the artist residency program is the opportunity of being together with other guests who are engaged in different media of art, and encountering and discussing different points of view and methodologies. During my two-month long residency I had the opportunity to share the same space with artists from two different disciplines. We observed and commented on the

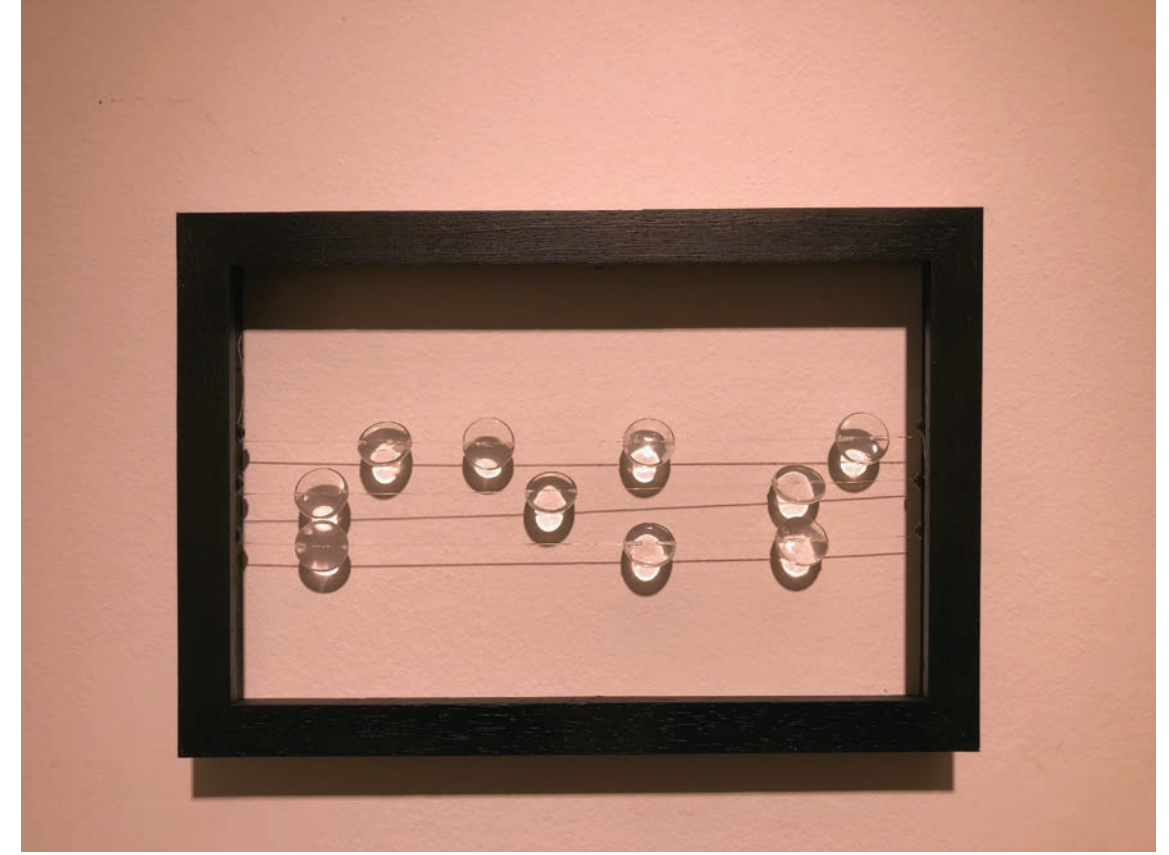

gerçekleşmiş oldu: Retinaya hemen çarpmayan, algılamak için biraz zaman, biraz emek gerektiren bir iş üretmek. *Notlar*'ı, görünürlüğünü azaltabilmek için şeffaf malzemelerle ürettim. Camedkândaki işin güneş ışığı ile buluşması, çalışmaya yeni bir boyut kazandırdı. *Notlar*'ın yüzeye yansıyan gölgesinin beklenmedik bir görüntü oluşturduğunu fark ettim. Şimdilerde bu prensibe uygun olarak, lokal ışık altında, gölgesiyle birlikte var olan işler de üretiyorum.

Bu konuk sanatçı programı aracılığıyla ilk kez İstanbul'da uzun soluklu yaşama ve sınırlı da olsa İstanbul'u tanıma fırsatı buldum. Sanırım İstanbul'un büyüüne kapıldım. İstanbul'da yaşadıkça, olanaklarını fark ettikçe buradan ayrılmanın zor olacağını da anlamış oldum. Dolayısıyla İstanbul'da yaşama fikrinin olgunlaşması ve bu cesareti göstermem Gate 27'de yaşadığım süreç ile doğrudan ilişkili. Şimdilerde bu süreçte ilk adımlarını attığım, çevreyi görme duyusu dışındaki verilerle

works of one another, exchanged ideas and also conversed on many subjects pertaining to arts and life.

One of the spatial opportunities extended by the program was the possibility of employing alternative formats of exhibition to present the artists' productions. While the work I produced during my residency and installed on a window with the title *Notes* wandered inside and outside the venue, somewhere between existence and nonexistence, one of my objectives pertaining to this project came true: producing a work that does not immediately strike the retina but requires some time and some effort to be perceived. In order to reduce its visibility, I produced *Notes* using transparent materials. The meeting of sunlight with the piece in the window brought a new dimension to the work. I realized that the shadow of *Notes* reflecting on the surface created an unexpected image. In this vein, nowadays I am also producing works that coexist

algılamaya odaklı projeler ile başvurduğum; iki önemli sanat kurumunun davetli sanatçıları arasında yer alıyorum.

Gate 27 benim için, tam da isminin işaret ettiği gibi, bir eşik oldu. Hem de çok önemli bir eşik.

with their shadow under a local light source.

For the first time, through this artist residency program, I had the chance to live in Istanbul for a long stretch of time and get to know the city to some extent. I think I fell under the spell of Istanbul. I also understood that as one lives in Istanbul and realizes the possibilities this city has to offer it becomes difficult to leave. Therefore, the ripening of the idea of living in Istanbul and my mustering the courage to do it is directly related to the process I experienced at Gate 27. Currently, I am among the invited artists of two prominent arts institutions, to which I had applied with projects focused on perceiving the environment through sensory data other than vision, the first steps of which I took during this process.

Much as its name suggests, Gate 27 has been a threshold for me, and a very important one.

Ekin Kano

Kasım 2019-Mart 2020 aralığında Gate 27'nin misafir sanatçısı oldum. Doğanın içinde, ufuk çizgisine bakarak dinlendiğim ve güneşle birlikte hareket ederek yaşadığım beş ay geçirdim. Yüksek tavanlı, geniş ve üç farklı yerden doğal ışık alan stüdyoda diğer sanatçılarla birlikte üretmek, benim için verimli bir yaratıcı süreç oldu.

Malzemenin ve işbirliği yaptığım diğer faillerin açtığı yeni alanları keşfettiğim pratiğimde, varoluş için alternatif form ve maddesellikler kurguluyorum. Endüstriyel malzemelerin yanında eski ustaların reçetelerini yorumladığım ve biyo-materyallerle deneyler yaptığım bir stüdyo pratiğim var. Gate 27'nin misafiri olduğum süre boyunca da çoğunlukla resim yaptım. Doğal ışıktaki resim yapmak, reçetelerini yeniden yorumladığım eski ustaların güneşle olan ilişkilerini daha iyi

anlamama olanak sağladı. Güneşin açısına ve havanın durumuna göre ışık ve dolayısıyla kullandığım renkler, ürettiğim dokular da değişiyordu. Bunun işlerimi çok daha katmanlı hâle getirdiğini düşünüyorum.

Gate 27 birlikte düşünmeye ve üretmeye ortam sağlayan, bunu teşvik eden bir misafir sanatçı programı. Bu anlamda, benim tecrübem son derece olumluydu. Diğer sanatçılarla yan yana üretmek, birbirimizden fikir almak ve işlerimizin birbirleriyle kurduğu diyaloglara şahit olmak, farklı bakış açılarıyla kendi işlerimi yorumlamama imkân verdi.

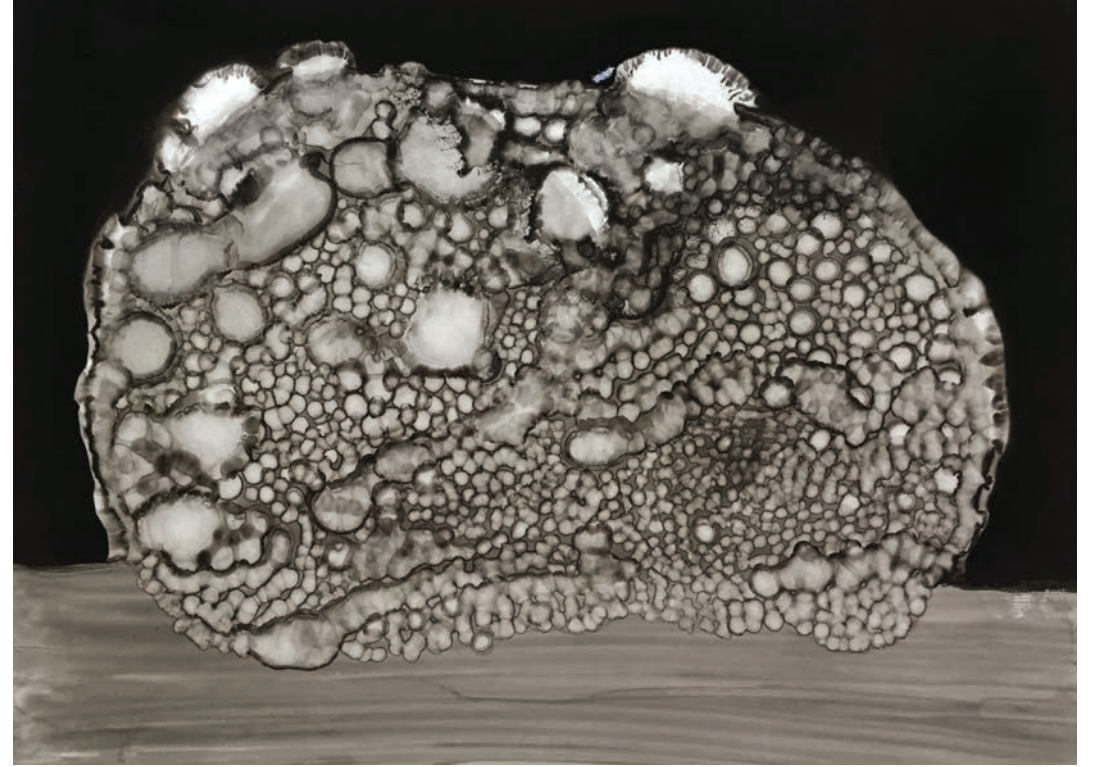
I was a guest artist at Gate 27 from November 2019 to March 2020. I spent five months nested in nature, lived in step with the sun keeping to its rhythm, and reposed gazing out on the horizon. Producing together with the other artists inside the high-ceilinged, spacious studio that received natural light from three different angles was for me a fruitful creative process.

In my practice, I discover new fields opened up by the material as well as the other agents I collaborate with, and I construct alternative forms and materialities for existence. I have a studio practice wherein, along with industrial materials, I experiment with biomaterials and interpret the formulas of old masters. I mostly did paintings throughout my residency at Gate 27 as well. Painting in natural light has enabled me to better

grasp the relationship that the old masters, whose formulas I reinterpret, had with the sun. The light and therefore the colors I used and the textures I produced were changing depending on the weather and the angle of the sun. I think that this has made my works much more layered.

Gate 27 is an artist residency program that provides a conducive environment for thinking and producing together. In this sense, my experience has been extremely positive. Producing side by side with the other artists, benefiting from each other's feedback, and witnessing the dialogues that our works engage

Beral Madra'nın danışmanlığı sayesinde de üretimimi ve sanatsal hedeflerimi nesnel bir yerden değerlendirebildim ve ikinci kişisel sergimi açmak üzere harekete geçtim. Gate 27'de ürettiğim iki işin de yer aldığı *Puslu Ev* Öktem Aykut Galerisi'nde Kasım 2020'de gerçekleşti.

Halen Gate 27'nin birlikte düşünme ve üretme hedefleriyle yola çıktığı etkinliklerde zevkle yer alıyorum ve Gate 27'nin yarattığı etkiyi heyecanla izliyorum.

in with one another have enabled me to interpret my own works through different points of view.

Moreover, owing to the guidance of Beral Madra, I was able to objectively evaluate my production and my artistic aspirations, and set out to open my second solo exhibition. *Puslu Ev* (Misty House), which featured two works that I produced in the studio of Gate 27, was realized in November 2020 at Öktem Aykut Gallery.

I still have the pleasure of participating in the activities Gate 27 organizes with the aim of thinking and producing together, and I follow with enthusiasm the impact that Gate 27 creates.

Anna Karayorgi

Gate 27'de geçirdiğim süre boyunca üzerine çalıştığım fotoğraf serisi *Bağ-*, 14 fotoğraf ile ışıklı kutuya yerleştirilmiş bir mimari çizimden oluşuyor. Bu çalışma, okuduğum lisenin arşivinden bulduğum ve 20. yüzyıl başına tarihlenen analog fotoğraflar ile benim yıllar önce aynı binada çekmiş olduğum dijital fotoğrafların bir araya getirilmesiyle, 2019 yılında ortaya çıktı. Lise öğrencilik döneminde plansız programsız şekilde çektiğim bu fotoğraflar, o dönem yasaklı bir gençlik macerasıyken, seneler sonra arşivine girme izni alıp okulumun 145 yıllık geçmişiyle tanışınca, geçmişle kurmaya çalıştığım bir bağ arayışına dönüştü. Arşiv malzemesi ile kendi fotoğraflarımı bir araya getirme fikri, yaptığım bir ön çalışma, analog ve dijital fotoğrafları bir araya getirme denemeleri ve en sonunda her iki türden

The photography series titled *Connection-* that I worked on throughout my stay at Gate 27 comprises 14 photographs and an architectural drawing placed in a light box. This work emerged in 2019 from the confluence of analogue photographs dating back to the early 20th century, which I found in the archive of my high school, and the digital photographs I had taken years ago in the same building. Taken without a plan or purpose during my high school years when it was a forbidden youthful adventure, these photographs turned into a quest for a connection that I tried to establish with the past as I met the 145 year history of my school, having obtained permission to enter its archives years later. The idea of bringing the archival material together with my own photographs came to life

görsellerin üst üste bindirilmesi ile hayata geçmiş oldu.

Bu çalışma vesilesiyle eski öğrencileri tekrar ait oldukları, bugün bozulmuş o mekânlara bağlamak, sanki tanımadığım bu kişiler için yapabileceğim tek şeydi. Bu karakterlerle ve geçmişle kurduğum bağ, hem minnettarlığı hem de mahcubiyeti içermesinin yanı sıra benim için bir tür katarsis oldu... *Bağ-* ismi ise işleri üretme sürecinde aklımda dönen geçmişle ilgili sorulardan, süreç boyunca bu fotoğraftaki karakterlerle empati kurmaya çalışmamdan ortaya çıktı ve bunu yaparken onları kendimce en uygun mekânlara -ait oldukları yerlere- tekrar bağladım. Dolayısıyla bağ sözcüğü, işin hem teknik hem de duygusal açıdan anlamını karşıladı.

Esas meşguliyetim sahne-kostüm ve kukla tasarımı olsa da kısa bir fotoğraf eğitimim var ve fotoğrafa, özellikle analog fotoğrafa büyük

through a preliminary study, attempts at merging analogue and digital photography, and finally by superposing the visuals of both forms.

Using this work to connect the former students back to where they belong, to those spaces that are distorted today, was as if the only thing I could do for these people whom I did not know. The connection I built with these characters and the past involved both gratitude and embarrassment and was for me a sort of catharsis... Meanwhile, the title *Connection-* emerged from the questions about the past that ran through my mind during the production of these works and my attempt to empathize with the characters in these photographs throughout this process; in doing so, I reconnected them to what I thought were the most appropriate spaces— to where they belonged. Therefore, the word connection corresponded to the meaning of

ilgi duyuyorum. Gate 27'de bulunduğum süre boyunca *Bağ-* projesi dışında, aklımdaki başka bir konu için de fotoğraf çekmeye devam ettim. Beral Madra ile üzerine konuştuğumuz, İstanbul'un su kaynakları ve ayazmaları ile ilgili bu proje sebebiyle sıklıkla yerleşkenin dışında olmam gerektiye de benim için Gate 27, beni doğaya bağlayan, şehrin karmaşasından koparıp izole eden fakat aynı zamanda da sosyalleştığım, fikir alışverişi ve paylaşımında bulunduğum bir alan oldu.

the work both technically and emotionally.

My main occupation is stage-costume design and puppetry; nevertheless, I have some training and a keen interest in photography, especially analogue photography. During my residency at Gate 27, besides my engagement with the *Connection-* project, I also continued taking photographs for yet another subject I had in mind. Even though I often had to be outside the premises for this second project that we discussed with Beral Madra and which pertains to Istanbul's water resources and *ayazmas* (holy springs), Gate 27 constituted a space that connected me with nature, pulled me out of the city's chaos and isolated me, while at the same time enabling me to socialize and engage in the exchange and sharing of ideas.

Aslıhan Demirtaş & Ali Cindoruk, KHORA

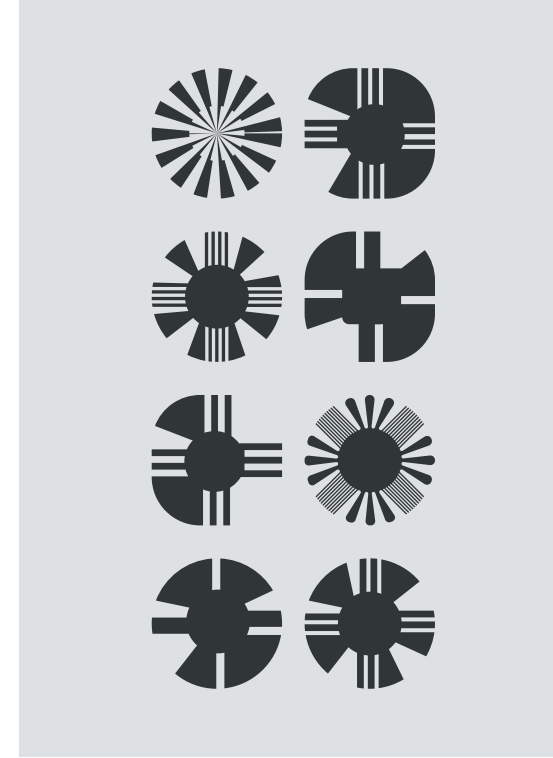
2020 yılının Kasım ayında ve pandeminin ortasında, Şehir'den uzakta, tuzlalar, sulak çayır ve sulak alanlardan oluşan nadide bir coğrafyada konumlanan Gate 27'yi mesken edindik. Deniz ile kara arasında, sığ bir su ve bir kıyı ovasının eşiğinde teneffüs ettik. Açıkça söylemek gerekirse, profesyonel hayatta durmak pek teşvik edilmez. Bugüne dek bir şeyi yapmamak üzere hiç sipariş almadık, durun bakalım ne çıkacak diye bekleyen de az oldu. İşin ilginç tarafı, bizim pratiğimiz, yapmadığımız şeyler ve reddettiğimiz işlerle belki daha bile iyi tanımlanabiliyor. Neticede, Ege'nin yüksek sodyumlu ve efsanevi sularının şekillendirdiği bir yarımada ucunda, bir konaklama, bir iskân daveti almıştık –mesken, sakin, sükûnet ile aynı kökü paylaşan sükûn, durma, dinme, dinlenme, ikamet etme demek. Bir takımada ve bir akdeniz ormanı arasında, dünyayla beraber sakince dönebilecek olmaya bir hayli heveslendik.

Sakin derken, elbette bir hayvanın olabileceği kadar; taş taklidi yapmak anlamsız. Bir gündelik yürüyüş rutini oturttuk ve adımlarımız bizi sabitliğin âlâsını beceren ağaçlara ve likenlere götürdü. Okuduklarımıza göre beynimiz büyük olasılıkla vücudumuzu mekânda hareket ettirmek ve yönlendirmek için oluşmuş. İnsan hayatının görece kısalığıyla sınırlı bir zaman ölçeğinde algılanamayan veya ölçülemeyen bir zekâyâ sahip ağaçların durumu ise farklı: Ağaçlar doğal olarak insanlardan daha uzun yaşarlar ve mantar ağları aracılığıyla yeraltında şaşırtıcı bir iletişim kurma yöntemleri vardır. Alman ormancı ve yazar Peter Wohlleben, bir ormanı benzersiz bireylerin oluşturduğu bir süper organizma olarak görür. Tek bir kayın ağacı 400 yıl yaşayabilir ve 1.8 milyon kayın ağacı üretebilir. Bitkilerin de, oturduğu yerden insanları harekete geçiren kraliçeler ve krallardan çok da farklı olmayan, hayvanlara ayak işlerini yaptırma yöntemleri var– ne de olsa taht (تخت) kelimesi Farsçada oturak demek ve biçilmiş ağaç anlamındaki tahta ile eş kökenli.

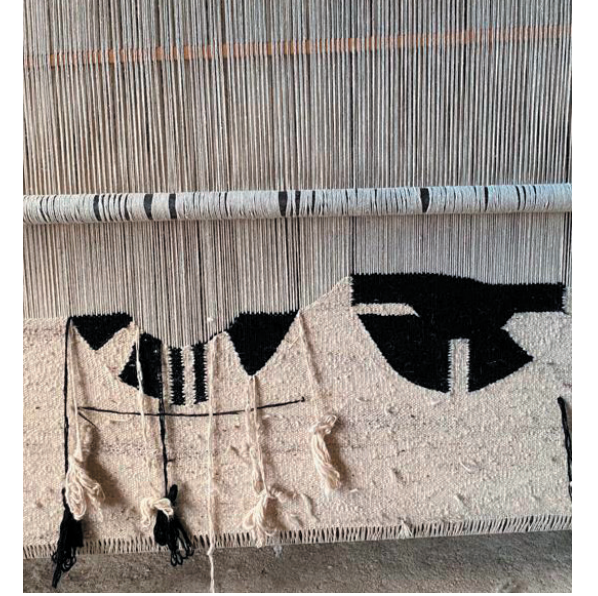
In November 2020, in the midst of the pandemic, away from The City, positioned in a special geography of salt marshes, wet meadows and wetlands, Gate 27 became our residence of pause. Between the sea and the land, on the threshold of a shallow waterbody and a coastal plain, we took a break and a breath. Professionally speaking, almost never are we encouraged to stop; not once were we commissioned to not do something. Thinking of it, our practice can also be defined by what we choose to reject. And here we were, at the tip of a peninsula shaped by the mythical and high sodium waters of the Aegean, invited to reside—a word which shares roots with sedimentation, sedate and sedentary. In Latin, all are related to sitting (*sedere*). Between an archipelago and a mediterranean forest, we were ready to be in resonance with the flow of the world.

We established a routine of long walks (as sedentary as animals can be) in our surroundings. It is no coincidence we were attracted to trees and lichens, all rocking a sedentary lifestyle! We have read that while our brain most probably evolved to move and navigate our body in space, unrelated to that, trees have a different kind of intelligence, one which cannot be perceived or measured in human timescale. Trees naturally live longer than humans and have an astonishing way of communicating underground through fungal networks. German forester and author Peter Wohlleben sees a forest as a superorganism of unique individuals. A single beech tree can live for 400 years and produce 1.8 million beechnuts. Plants do have a way of getting their stuff done by animals, not too different from queens and kings who mobilize people whilst sitting—after all, throne (θρόνος) means chair, seat in Greek.

Lichens, residents of rocks, live long and grow slowly. They are symbiotic bodies of algae and fungi. They photosynthesize, make soil by crumbling the rocks on which they sit and have

Müsekkin 1/10
Kilim, 218x157 cm, yün, 2022
Sedative 1/10
Kilim, 218x157 cm, wool, 2022
Dokuma Woven by Dhoku

Likenler ve nervürlü demirler Lichens and rebars, 2020

Kaya sakinleri likenler uzun yaşarlar, yavaş büyürler. Alg ve mantarların hayat birliğinden oluşan simbiyotik bedenlerdir. Fotosentez yaparlar, üzerinde ikamet ettikleri kayaları parçalayarak toprak yaparlar ve kökleri yoktur. Likenlerin yaptığı toprak, kök salarak var olan bitkiler için zemin yaratır. Bu kulağa bilimsel gelebilir ama özünde bu gezegendeki varlığımızın ve yaşamımızı sürdürebilmemizin temellerindendir. Bilim de bir nevi derin dinleme değil midir?

2012 yılından beri dokuma ile uğraşıyoruz, özellikle kilimler, bu doku merakının merkezinde yer alıyor. Bizim pratiğimizde kilimler bir coğrafyanın dokuma şeklinde özetidir: yağmurun suyu, suyu içen otlar, onları yiyen koyunlar, onların yayıldığı dağlar ve ovalar, gezdiren çobanlar, boya olan sebzeler, meyveler, yün kıran ve dokuyan insanlar. Kilim hem yerdir hem de yer yapar. Likenlerden cesaret alarak bir sonraki kilim serimizi yeniden düşündük böylece. Ağaç gibi köklü, öte yandan liken gibi köksüz, seyyar yerler: Gurbet Kilimleri. Bu seri halihazırda ilk aşamasında, hayalî ve gerçek coğrafyaları, doğal ve yapay peyzajları, iyi ve kötüyü bünyesinde barındırıyor.

İkametimiz boyunca emeği geçen herkese, özellikle de bizimle nezaketle ilgilenen tüm dünya sakinlerine minnettarız.

no roots. The soil made by lichens provides the ground for plants which root. This may sound scientific, but in essence it is at the root of our existence and subsistence on this planet. An exercise in deep listening, if you will.

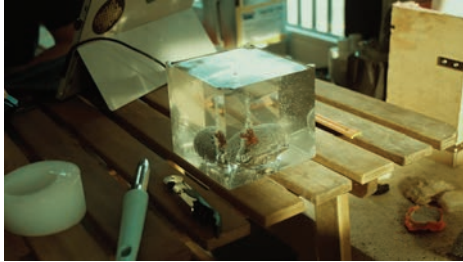
We have been working with weaving since 2012; kilims have been especially at the center of this fabric curiosity. In our practice kilims are textile displays of geography: water, plants, sheep, mountains, shepherds, spinners, and weavers all participate in the making of the wool, the yarn, the dye and the weaving. They are places and make places. Encouraged by lichens, we were able to rethink our next kilim series. Rooted or not, flowing makers of place: Rugs of Expatria. At its initial stage, this series embodies imagined and real geographies, natural and artificial landscapes, as well as good and evil.

We are grateful to all involved during our residency, especially to all residents of the earth who kindly took care of us.

Müşekkin 2/10
Kilim, 218x157 cm, yün, 2022
Sedative 2/10
Kilim, 218x157 cm, wool, 2022
Dokuma Woven by Dhoku

Leander Knust

Bir heykeltıraş ve yerleştirme sanatçısı olarak işlerimde sıklıkla buluntu malzemelere yer veriyorum ve bu malzemeler için özel kaideler üretiyorum. Gate 27'de geçirdiğim süre boyunca çürümüş eski bakır boruları elektrik şeklindeki mercan benzeri formlara dönüştürdüm. Deniz kıyılarından straforları topladıktan sonra onları epoksi reçine içine hapsedip sınıflandırdım. Sanırım en çok teknoloji ve doğa arasındaki, aslında birbirlerinden bir farkları olmadığını gösteren noktalarla ilgileniyorum.

Strafor ile çalıştığım için suyun olduğu her yerde bu malzemeden bulabiliyorum. İstanbul'da da bir hayli su var. O yüzden buraya geldiğimde ilk yaptığım iş Adalar'a gidip strafor parçaları toplamak oldu. Aslında genel olarak yaptığım şey

As a sculptor and installation artist, I make works with a lot of found materials, and I also fabricate a lot of specifically made armatures to support these found materials. During my time at Gate 27, I decayed old copper piping into coral-like forms that are the shape of electricity. I collected Styrofoam on shorelines, and I put it in resin and made taxonomies out of it. I guess I am mostly interested in cruxes between technology and nature that make it seem like there might be no difference at all.

Since I work with Styrofoam, I can find it anywhere that there is water. And obviously there is a lot of water in Istanbul. So, the first thing I did when I got here was to go to the islands and collect Styrofoam. That is typically what I do I

Manzara, Portal, Kağıt Ağırlığı serisi,
2019, Reçine kapsülleme, polistiren, bakır mercanlar
11.5 x 11.5 x 11.5 cm
Landscape, Portal, Paper Weight series
2019, Resin encapsulation, polystyrene, copper
corals
11.5 x 11.5 x 11.5 cm

bu, suyun olduğu nereye gitsem oradan çöpleri topluyorum; hem güzel oldukları için hem de suda olmamaları daha iyi olduğu için...

İstanbul gerçekten kaotik bir şehir ancak bizim bulunduğumuz yer son derece huzurluydu. Burada olmak çok güzeldi, bu programın gelecekte nereye gideceğini çok merak ediyorum. Ne tür sanatçılar gelecek? Nasıl işler üretilecek? Buranın ruhu nasıl gelişecek? Bence buranın potansiyeli çok büyük. Akış hâlinde olan birçok kültür var ve burası bunları görmek ve üretmek için inanılmaz bir yer. Buranın ileride nasıl olacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

guess. When I go anywhere where there is water, I go and collect garbage off of it because it is pretty and should not be in the water in the first place.

The city is full of chaos but then the residency is really quite peaceful. It has been a real treat to be here. I am really curious to see where the residency goes in the future, what kind of artists come, what kind of works get produced and what kind of ethos continues to evolve. I think there is a lot of potential on the table. There is a lot of culture that is kind of in flux, and this is a really incredible place to witness and to produce. So, it has been great, and I hope that it continues to be great.

Coşar Kulaksız

Gate 27'nin Ayvalık yerleşkesinde kaldığım ekim ve kasım ayları süresince, Şubat 2020'de açmış olduğum *Unuttuklarımızı Özlediğimiz Hatırladıklarımızdan Uzaklaştığımız Bir Oyun Bu* başlıklı sergimde ele aldığım, fotoğrafın mekân ve zaman içindeki pozisyonu ile ilgili araştırma serüvenime devam ettim. O sergide özellikle sunum olarak fotoğrafın duvarda izlenen değil, içinde gezilen ve yaşanan bir sanat olduğunu göz önüne seriyordum.

Ayvalık'ta kaldığım süre içinde yaklaşık beş bin fotoğraf çektim. Hiçbirini turistik ya da manzara fotoğrafı olarak nitellemenin mümkün olmadığı bu karelerde, yalnızca kentin geçmişini, tarihini, dokusunu ve insan eliyle biçimlendirilmiş yapısını irdeledim ve bende yaratmış olduğu hisleri

At the Ayvalık premises of Gate 27, where I stayed through the months of October and November, I continued my quest of research on the position of photography in space and time, a subject I had tackled in my February 2020 exhibition titled *Unuttuklarımızı Özlediğimiz Hatırladıklarımızdan Uzaklaştığımız Bir Oyun Bu* (This is a game where we miss that which we have forgotten and drift apart from that which we remember). In this exhibition, particularly through its presentation format, I was demonstrating that photography is not something one merely observes on the wall but an art form that one travels in and experiences.

Over the course of my residency in Ayvalık, I took close to five thousand photographs. In

fotografik olarak aktarmaya çalıştım.

Son beş yıldır fotoğrafın 'geçici bir heykel' olması düşüncesi üzerine çalışıyorum, nitekim Şubat 2020'de açtığım sergim de bu kavramı ele aldığım düşüncelerimin somutlaşmasına imkân tanımıştı. Serginin küratörlüğünü yapmanın yanı sıra sergiye eşlik eden kitabın editöryal konsepti ve tasarımını da üstlenmiş olan Sayın Bülent Erkmen sayesinde, fotoğraflarım birer 'geçici heykel' hâline gelmişti.

Gate 27 Ayvalık'a geldiğimde burada yine bir foto-heykel düşledim ve tasarladım. Mekânın büyük bir bahçeye sahip olmasından ötürü bu heykeli dış etkenlere dayanıklı ve kendi başına ayakta durabilecek şekilde tasarlamam gerekti. Sonuçta ortaya çıkan eser, içerisinde Ayvalık'ın sembolü olan ve aslında iç dünya ile dış dünya arasında bir köprü oluşturan kapıların, dış tarafında ise benim dikkatimi en çok çeken Ayvalık'la ilgili üç imgenin fotoğraflarının 250 cm yüksekliğinde baskılarla bir araya getirildiği bir foto-heykel oldu. Eğer bir gün Ayvalık ile ilgili bir sergi açarsam, sanırım bu foto-heykel modüllerinin sayısını artırarak farklı bir yerleşim kurgulardım.

Diğer taraftan, Ayvalık'ta beni en çok etkileyen şeylerden biri de iki dünya arasında sıkışmış olan deniz oldu. Deniz, benim için yine turistik değil, daha ziyade yaşamı ve ölümü sessizce sembolize eden bir imge hâline dönüştü. Sayın Beral Madra'nın danışmanlığı ve desteğiyle oldukça soyut ve kavramsal bir deniz serisi ürettim. Bu seriyi de yakında bir kitap projesi olarak hayata

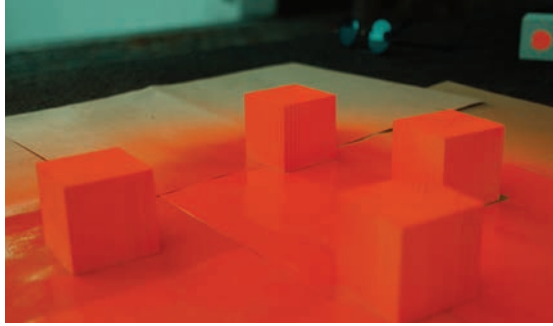
these frames, none of which can be described as tourist or landscape photography, I examined solely the past, the history and the texture of the city and its human made environment and tried to photographically convey the feelings it has created in me.

For the past five years I have been working on the notion of photography as “a temporary sculpture”; in fact, the exhibition I opened in February 2020 had allowed my contemplations on this concept to materialize. Owing to the efforts of Bülent Erkmen, who both curated the exhibition and undertook the editorial conceptualization and design of the book accompanying the exhibition, each of my photographs had become a “temporary sculpture”.

When I came to Gate 27 Ayvalık, once again I envisaged and designed a photo-sculpture. There was a large garden in the premises, so I had to design it as a weather-resistant sculpture that could stand on its own. The work that emerged in the end was a photo-sculpture with 250 cm high prints of four pictures; on the inside was a photograph of the doors that are a symbol of Ayvalık and actually constitute a bridge between the internal and the external world, and on the outside were photographs of three images pertaining to Ayvalık that have attracted my attention the most. If I were to open an exhibition in Ayvalık one day, I guess I would compose a different layout by multiplying the number of these photo-sculpture modules.

Yet another feature of Ayvalık that I was very much moved by was the sea caught between two worlds. Once again, rather than a tourist sight, the sea turned into an image that, for me, silently symbolizes life and death. With the mentoring and support of Beral Madra, I produced a quite abstract and conceptual series on the sea. Soon I will bring this series to life in the form of a book project as well.

Tamer Nakışçı

Ürün tasarımı ve yerleştirmelere ve daha sanatsal projelere uzanan bir yelpaze içerisinde çalışıyorum. Yaptığım işlerde duygular ve teknoloji arasındaki, diğer bir deyişle insan-nesne-mekân arasındaki ilişkileri sorguluyorum ve bunlar arasında yeni senaryolar üretmeye çalışıyorum.

Tasarım alanında yıllarca çalışmanın ardından, kimi zaman tasarım tanımlamasına uymayan işler de ortaya çıkarmaya başladığımı hissettim. Benim “undesigned” (tasarlanmamış) olarak adlandırdığım bir kavram üzerinden gelişmeye başlayan bu durum, aslında bir adım geri atıp bütüne bakabilmekle alakalı. Bu doğrultuda insanları bir anlamda uyandırmaya çalışıyorum.

Yaptığım işlerde en başından beri dünya çapında bir şeyler söylemek, yani fikirlerimle, düşüncelerimle daha çok insana ulaşabilmek benim için çok önemli. Onun için de hep ulaşmak istediğim ütopyik bir gelecek olgusu var. Bu bağlamda baktığımız zaman her yaptığım proje, o dünyaya doğru giden bir adıma dönüşmeye

I am working with a variety of media ranging from product design to installation, and I also engage in more artistic projects. Through my works, I question the relationship between emotions and technology, in other words, between humans, objects and spaces; and I try to create new scenarios between these.

After many years of working in the field of design, I felt that at times I was producing works that did not fit the definition of design. This situation, which began to evolve from a notion I call “undesigned”, is actually about being able to take a step back and look at the whole picture. To this end, I am in a way trying to awaken people.

Saying something globally relevant in my works, that is, reaching more people with my thoughts and ideas, has been very important to me since the beginning. That is why I have a utopian idea of the future that I want to reach. And when we look at it from this perspective, every project I do turns into a step that brings me

başlıyor. Geleceğe ulaşmaya çalışırken bir yandan da kendi içimize yaptığımız bir yolculuk veya geçmişe dokunmak gibi.

Gate 27’de bulunmak benim için çok yeni bir tecrübeydi. Daha önce uluslararası *workshop*larda yurtdışında çok vakit geçirdim. O ilk günlerimdeki hissi burada tekrar yaşadığımı söyleyebilirim. Bu anlamda alanın öncü isimleri olan mentorlarla çalışmak, onların onayını ve desteğini almak bana kavramsal süreçte çok cesaret verdi. Geriye dönüp baktığımız zaman gururla hatırlayacağımız bir serüvenin ilk yolcuları olduk. Gerçekten bunun bir parçası olmaktan gurur duyuyorum ve umuyorum ki Gate 27 Türk sanat dünyasının yaratıcı insanlarını bir araya getirme ve dünyaya tanıtmaya misyonunu başarıyla sürdürmeye devam edecektir.

closer to this world. It is like a journey to ourselves or like touching the past while we are trying to reach the future.

Being here at Gate 27 was a totally new experience for me. I have spent a lot of time abroad in international workshops before, and here I experienced that feeling of the first days all over again. In that sense, working together with people and mentors who are pioneers in their respective fields and receiving their approval and support has given me a lot of courage during the conceptual process. We were the first passengers of a voyage which we will remember with pride when we look back. I am genuinely honored to have been a part of this journey, and I hope that Gate 27 will continue to successfully fulfill its mission to bring together the creative people of the arts world in Turkey and introduce them to the world.

RAW

Selçuk Artut & Alp Tuğan

Gate 27 Ayvalık'taki konuk sanatçı programı sürecinde, RAW olarak bir süredir gerçekleştirdiğimiz ses ve görüntü içerikli canlı performanslarımızdan kayıt altına alacağımız belirli bir içeriği, video formatında bir sanat eseri hâline getirmeyi arzuladık. İstanbul'dan yola çıktığımızda yolculuğun kendisinin de eseri oluşturmada önemli bir payı olacağını öngörüydük. Mesafeleri aşıp Gate 27 Ayvalık'a vardığımızda, kendimizi bir anda içinde bulduğumuz sakinlik dolu yaşamın süregelen dingin temposuna ayak uydurmaya teslim olduk.

Bizim yaptığımız sanatsal uğraşta meydana gelen emek yoğunluğu, çoğunlukla birtakım teknolojik cihazların etrafında oluşuyor. Sanat üretirken doğanın içinde teknoloji ile uğraşmak tezat gibi algılsa da sanatsal uğraşımızın beslendiği kaynakları tarif edebilmek bir hayli güç. Ses ve görüntü içerikli üretimlerimiz her ne kadar büyük metropol yaşam tarzının farklı kaotik hâllerine biçimsel karşılıklar sunuyor olsa da, doğa ile baş başa kalabilmek, ortaya koymak istediğimiz sanatsal yapının hayal etmediğimiz dönüşümlerini fark edebilmemize olanak sağlıyor.

Gate 27 Ayvalık'ta hazırladığımız *Ephemeral* isimli video çalışmamız, RAW olarak canlı kodlama yöntemiyle ürettiğimiz bir müzik parçasıyla bağlantılı olarak gelişti. Ephemeral kelimesi Türkçede “geçici, kısa ömürlü” anlamına geliyor. Bahsedilen geçicilik, aslında akıp giden anın geride kalması ve kaydın zayıf temsiliyeti üzerine bizleri bir düşünce sorgulamasına çağırıyor. Aslen canlı performanslar yapan bir ses ve görüntü ekibinin kayıtlı bir temsiliyetinin var olabilmesi mümkün mü? Bu soru konuk olduğumuz süreç içinde kendimize sıklıkla sorduğumuz bir konu oldu. Kendi geliştirdiğimiz algoritmalarla sestem yola çıkarak oluşan, kendinden üreyen (jeneratif) görsellerin, bizlere her yeni uğraşta bambaşka bir içerik sunuyor olmalarına karşın, RAW olarak bu birlikteliğin biçimsel bir hâlini somutlaştırmak istedik.

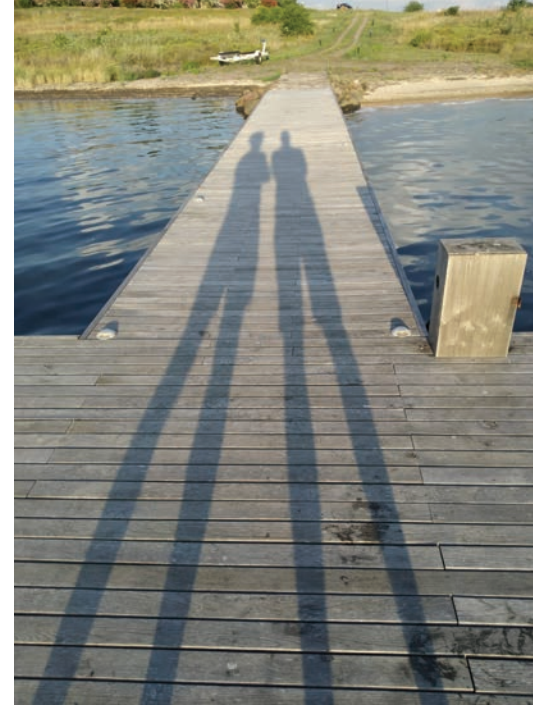
Yazılım ortamında geliştirilen kendinden üreyen çalışmalarda işin en can alıcı kısmı, nihai

Over the course of the artist residency program at Gate 27 Ayvalık, we aspired to produce a video art piece drawing on specific content which we would record from among the live audio-visual performances that we as RAW have been doing for some time now. When we set out from Istanbul, we anticipated that the journey itself would have an important role in the making of the work. Once we crossed the distances and reached Gate 27 Ayvalık, we let ourselves fall into the ongoing tranquil pace of the serene life that we found ourselves in.

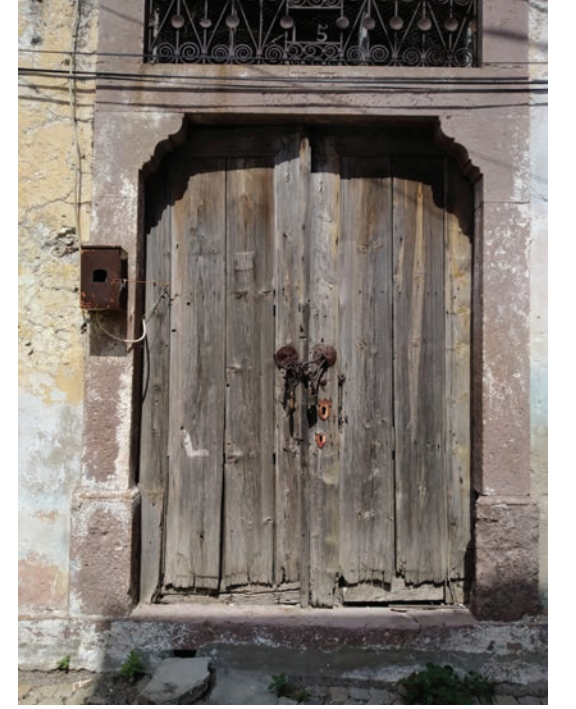
The labor-intensive part of our artistic endeavor mostly revolves around a number of technological devices. Engaging with technology while producing art in nature may be perceived as a contradiction; however, it is quite difficult to describe the sources that nourish our artistic work. Even though our audio-visual productions offer formal responses to the various chaotic states of the metropolitan lifestyle, being alone with nature enables us to become aware of the unimagined transformations in the artistic structure that we want to deliver.

The video work titled *Ephemeral*, which we created at Gate 27 Ayvalık, developed in connection with a musical piece that we as RAW produced using live coding. The reference to ephemerality invites us to contemplate the fact that the moment which is actually flowing by is simultaneously left behind and to question the weak representation capacity of recording. Is it possible for a sound and image team that essentially does live performances to have a recorded representation? This was a question we often asked ourselves during the process of our residency. Even though the generative images formed by sound through the algorithms we develop present us with a completely different content in each new endeavor, as RAW we wanted to concretize a formal state of this concurrence.

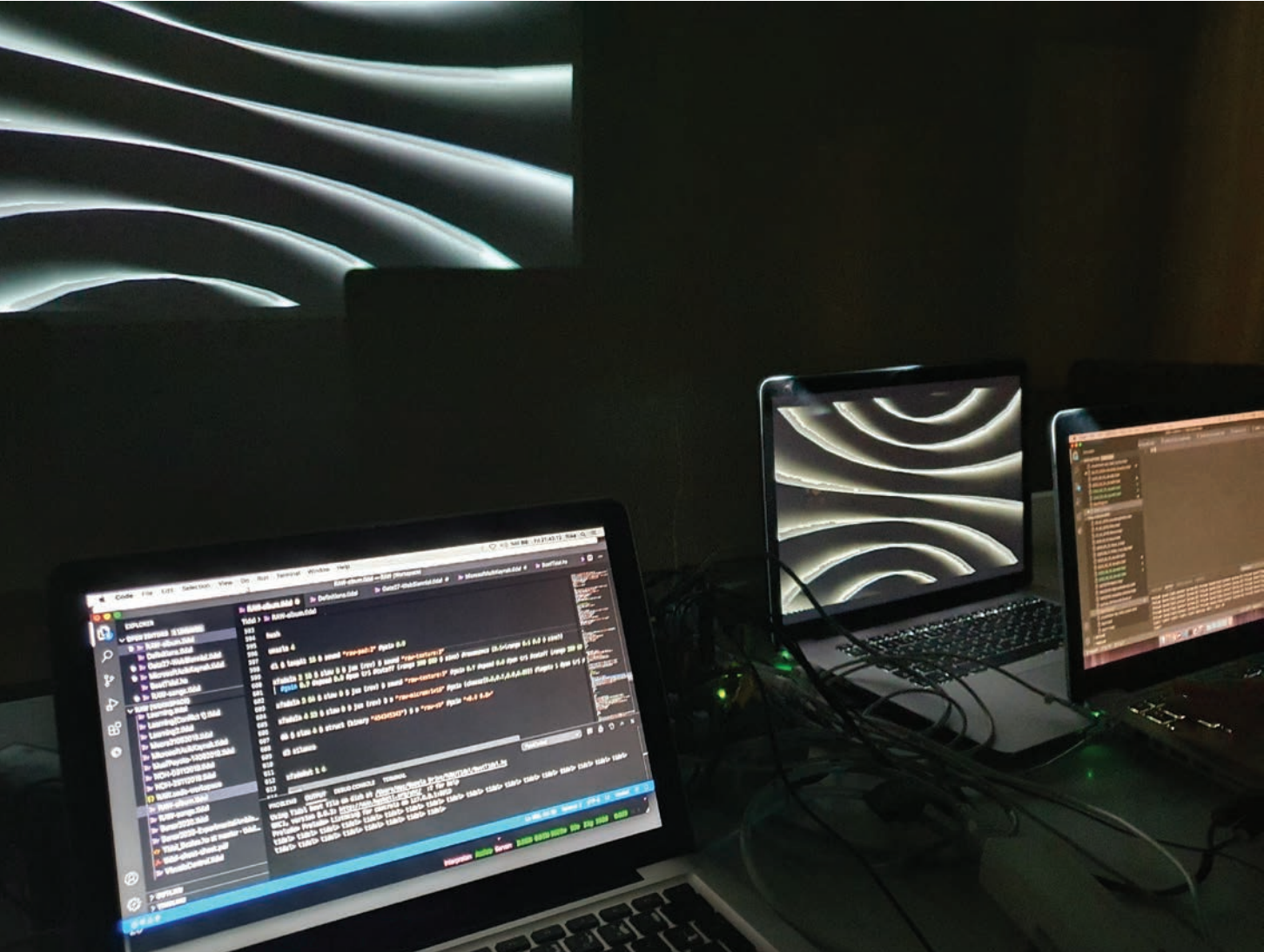
The most critical part of working with generative projects developed in the software environment is the moment of deciding the final

hâle karar verme anı oluyor. Bu durum zaman zaman canlı sergilediğimiz performanslarda hazırladığımız görselleri yansıtacağımız yüzey konusunda da farklı biçimler aramamıza sebep oluyor. Gate 27'nin bahçesinde pandemi koşulları yüzünden sınırlı sayıda davetli için yaptığımız performansımızda görsellerimizi yansıtacağımız uygun bir yüzey ararken tam önümüzde duran zeytin ağacı bir anda boylu boyunca karşımızda beliriverdi. Kendinden üreyen yöntemlerle sese bağlı olarak oluşturduğumuz görselleri, varlığını belki de yüz yılı aşan bir süredir sürdüren zeytin ağacı üzerinde sergilemeye karar verdik. Ürettiğimiz görsel-işitsel kompozisyonlarda kullandığımız, doğadan ilham alan matematiksel modeller Gate 27'nin bahçesinde doğanın kendi kararlarıyla varlığını sürdüren zeytin ağacıyla bir araya gelerek izleyicilere beklenenden farklı bir deneyim sunma fırsatı sağladı. Her ne kadar kullandığımız enstrümanlar bizim için sayısız bir dünyada çıktılar üretse de ilham kaynağımız olan tabiat unsurlarını da bu performansın bir parçası hâline getirebilmek işe bütünleyici bir algılama katmanı kazandırmış oldu.

form of the work. From time to time this also leads us to seek different styles of projecting the images we prepare during our live performances. In the garden of Gate 27, as we were looking for a suitable surface for the projection of our visuals during the performance, which we would present to a limited number of guests due to the pandemic, the olive tree that was standing there all along suddenly burst into sight in a completely new light. We decided to project our sound-based images designed with generative methods onto this olive tree which has existed for perhaps over a century. The mathematical models inspired by nature which we use in our audio-visual compositions came together at Gate 27's garden with the olive tree that lives on as per nature's own decisions, thus providing the opportunity to present the audience a rather unexpected experience. Even though the instruments we use produce outputs for us in a numerical world, being able to render the elements of nature, which are our source of inspiration, a part of this performance brought a complementary layer of perception to the work.

Ephemeral
2020, Video
Ephemeral
2020, Video

Etem Şahin

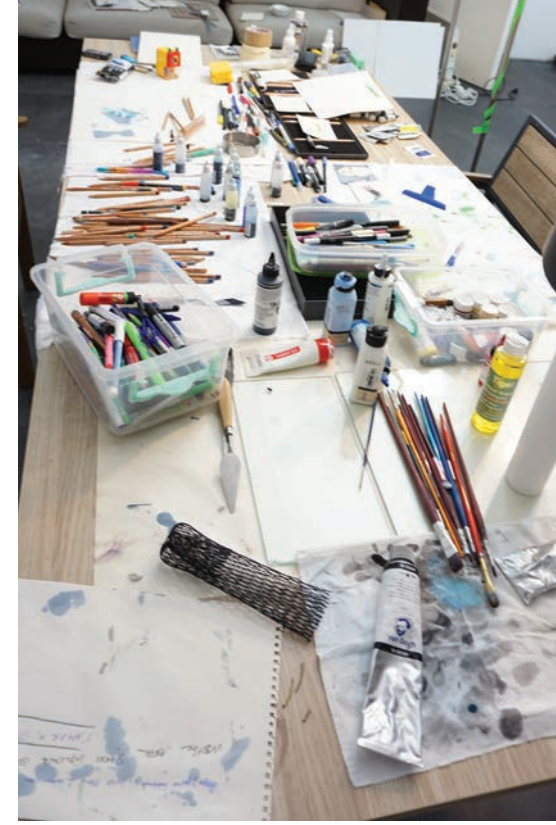

Sonbaharın ortalarıydı. Çok büyük bir korku ve endişeyle yaşıyordum ve beraberimde bunu taşıyordum. Salgın dört bir yanıma sarmıştı ve ruhum korkudan bitap düşmüştü. Yeniköy'e 1922 senesinde çıkan büyük yangında kül olmuş bir şehirden geliyordum. Benimle birlikte Vedia Karaoğlu (kendine verdiği isimle Vivienne Noir) da geliyordu. Dirençliydi. Benim gibi her şey her an yok olacaktı gibi yaşamadı, öyle resmetti sadece. Bu yok oluşu resminde gösterdi. Ve belki de böylece kayboluş inancı yitti, yerine tazelik ve resimsel anlamda bir ferahlık geldi.

Vivienne *vivid*'den, yani yaşamsal olandan geliyor, Noir ise karanlıktan. O ışık huzmelerini izliyordu, bense gölgeleri. Vedia salgını umursamıyordu. Sevinçliydi. Sanayi-i Nefise mektebinde öğretmenlik yaptığı zamanlardaki gibi. O senelerdeki coşkusuyla gelmişti. Duygularım karmakarışık ama elim umursamıyordu, hatta onun eliyle yazıp çiziyordum, onun coşkusuyla. Sabahları uyandığımda Yesârî Asım Arsoy'un

It was the middle of autumn. I was living in the grip of a great fear and anxiety which I was carrying around with me. Besieged by the pandemic, my soul was exhausted from terror. I was coming to Yeniköy from a city that had been reduced to ashes in the great fire of 1922. I was accompanied by Vedia Karaoğlu, or Vivienne Noir as she called herself. She was resilient. Unlike me, she did not live feeling as if everything was going to vanish at any moment; she merely painted it like that. She depicted this loss in her painting. And perhaps thus, her belief in the end of days was gone and replaced by freshness and a painterly ease.

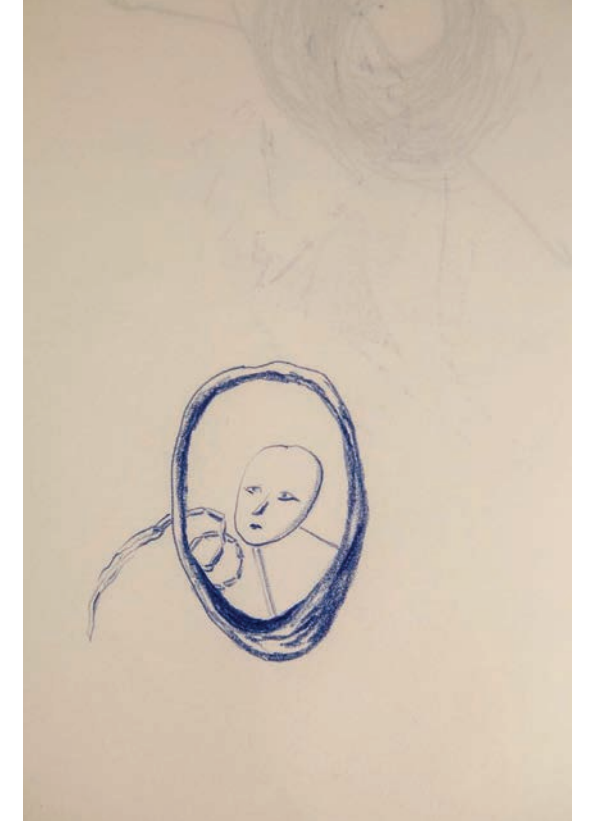
Vivienne derives from vivid, that which is vital; and Noir hails from the dark. She was following rays of light and I, shadows. Vedia paid no mind to the pandemic. She was joyful, like in the times when she was teaching at Sanayi-i Nefise, the School of Fine Arts. She had come along with the zest she had during those years. My emotions

Yeniköy'de âşık olduğu bir kadına yazdığı *Sarı Zambak* eserini dinliyordum.

Vivienne arkadaşlarından etkilenmişti hep. Özellikle sanatçı arkadaşlarından. Bir akıma dahil olmak manasında değil. İthaf etmeyi seviyordu. Yaşamı boyu ürettiği portreler de bunun göstergesi. Bense tanımadığım, resmettikçe tanıştığım yüzlerin peşindeydim. Yani akıldan çiziyordum. Bu resimleri Vivienne'e gösteriyor, onu da bu hayallere davet ediyordum. O genellikle bahçede, bense atölyede her gün çalışıyorduk. Onun ağaç resimlerinden feyz alarak kendi ağaçlarımı çiziyordum. Vivienne benim için eşsiz bir kaynaktı. Onu izliyordum, aynada kendimi izler gibi.

Bir an geldi, rolleri değişti. O gölgeye duyarlı hâle geldi, bense ışığa. Ürettikçe resimleri atölyeye çıkan koridordaki duvarlara astık. Teşhirdeki resimleri bir sergi olarak tasavvur ettik. Serginin ismi *bir çift* olmalıydı. Resimlerde bir nesnenin, formun iki kutbu gibi; bir hâlin, ruhun da iki yönü

were all over the place, but my hands did not care. In fact, I was writing and drawing with her hands, with her enthusiasm. When I woke up in the mornings, I was listening to Yesârî Asım Arsoy's *Sarı Zambak*, which he had written for a woman he once loved in Yeniköy.

Vivienne had always been influenced by her friends, especially by her artist friends. Not in the sense of belonging to a movement though. She liked to dedicate. The portraits she has produced throughout her life attest to this as well. I, on the other hand, was after faces that I have never met, but got to know as I painted them. That is, I was drawing from imagination. I was showing these paintings to Vivienne and inviting her to these dreams as well. We were working away every day, she usually in the garden and I in the studio. Drawing inspiration from her paintings of trees I was drawing my own trees. Vivienne was for me an unparalleled source. I was watching her, as though watching myself in the mirror.

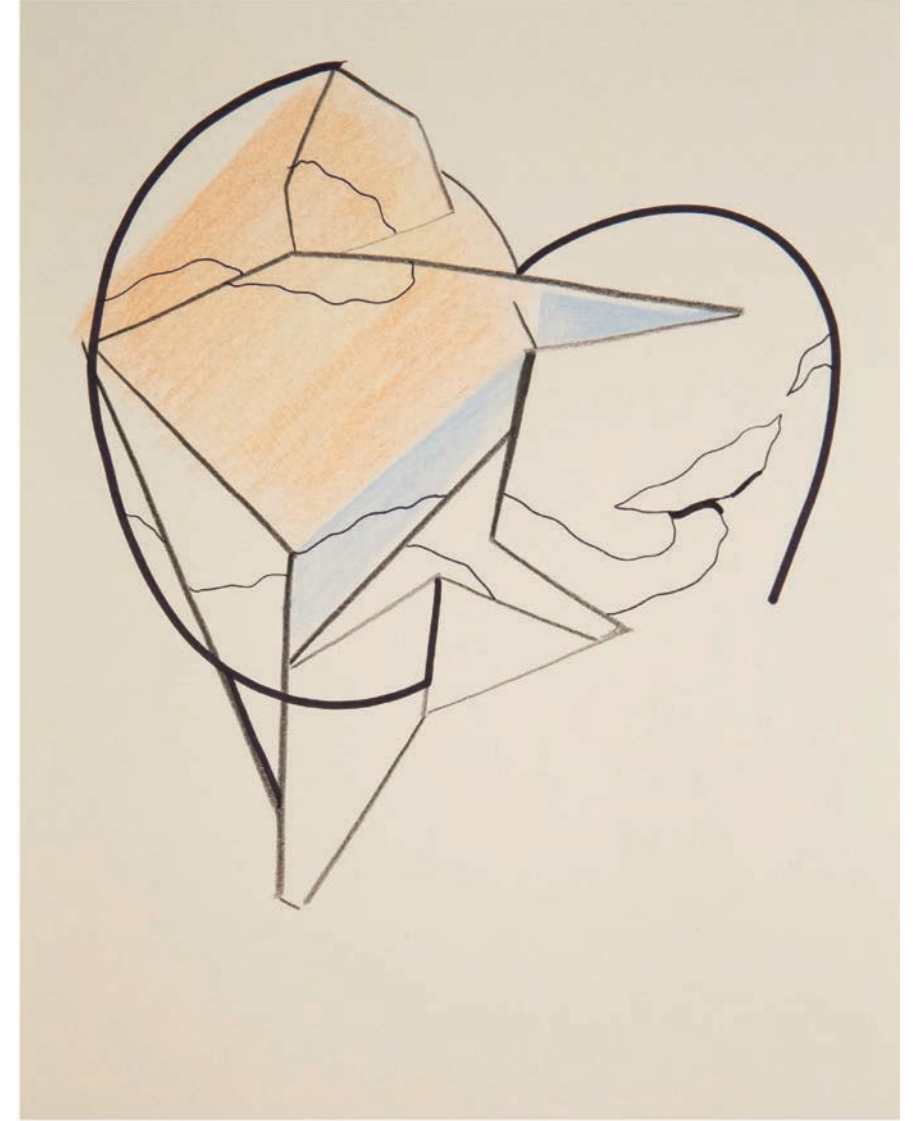

seçilebiliyordu.

Vivienne Yeniköy'den ayrıldığı gün, gri-mor bir hava mevsimin değişiyor olduğunun habercisiydi. Hafiften bir yağmur başladı. Bütün resimlere yeniden baktım ve bazı resimlerimizi ayırt edemedim. Bulunduğumuz mekânın *animası* bizi çifte kimliklerde aynı kâğıtta, düzlemde kavuşturmuştu. Kimliklerimizden boşanmıştık ve yalnızlık çekmiyorduk. Bu sayede resme dair arayışlarımız sürüyordu.

There came a moment and we switched roles. She became sensitive to shadows and I to light. As we made the paintings, we hung them on the walls of the corridor leading to the studio. We envisioned the paintings on display as an exhibition. The name of the exhibition would have to be a couple. In the paintings, one could discern the two sides of a state of being, of the spirit, like the two poles of an object, of the form.

The day Vivienne left Yeniköy, a gray-purple weather heralded the changing of the season. A light rain began to fall. I looked at all our paintings again, and some of them I could no longer differentiate. The anima of the space that we occupied had united us in double identities on the same paper, the same plane. We were divorced from our identities and did not suffer from loneliness. It was thus that we continued our pursuits in painting.

Etem Şahin, Vedia Karaoğlu ya da kendi benimsediği ismiyle Vivienne Noir'a, Aytamir Deciç'in Karaoğlu'nun günlüklerinden yola çıkarak yazdığı roman taslağında rastladı. 1921, İzmir doğumlu sanatçının günlüklerinde, Vivienne Noir olarak imzaladığı resimlerden söz edilse de geriye bilinen bir eseri kalmamıştır. Etem Şahin, 2017'den bu yana Vedia/Vivienne'in anıları ile günlüklerindeki tariflerden yola çıkarak ve onun personasına bürünerek resimlerini yeniden üretiyor. Sanatçı, Gate 27'de geçirdiği süreçteki üretimlerini hem Vedia/Vivienne'in kimliğindeki hem de kendi pratiğindeki çift kutupluluktan yola çıkarak bir çift ismiyle sergiledi.

Etem Şahin came across Vedia Karaoğlu, or Vivienne Noir, as was her assumed name, in a draft novel by Aytamir Deciç woven from the diaries of Karaoğlu. In her diaries, the artist, who was born in 1921 in İzmir, talks about the paintings she signed with the alias Vivienne Noir; however, there are no known surviving works. Since 2017, by taking on her persona, Etem Şahin has been reproducing Vedia/Vivienne's paintings based on her memoirs and the descriptions in her diaries. The artist exhibited the works that he produced during his residency at Gate 27 with a show titled a couple alluding to the bipolarity in both Vedia/Vivienne's identity and his own practice.

Kemal Tizgöl

Gate 27’de geçirdiğim süre içerisinde ürettiğim çalışma, pandemi döneminde çekmiş olduğum bir seri fotoğraftan doğdu. Bu fotoğraf serisi aslında pandeminin en yoğun yaşandığı, kısıtlamaların bizi her yönden etkilediği ve evlerimize hapsettiği dönemde ortaya çıktı; o zaman henüz davetli sanatçı olarak ne yapacağım netleşmemişti. Psikolojik düzlemde etkisini belirsizlik, endişe, yalnızlık, umutsuzluk ve korku hisleriyle gösteren pandemi, fiziksel olarak da bedenimizi ele geçirmiş, hareketlerimizi kısıtlamıştı. Böyle rutin ve boşucu bir pandemi gününde –günlerden hangi gün olduğu, hangi ayda olduğumuz ve o ayın kaçınıcı gününü yaşadığımızın bir anlamı yoktu; günlerin adını çoktan unutmuştuk ve bunu hiç önemsemiyorduk– yalnız yaşadığım evimde yalnızlığımın derinliğinin bir kez daha altını çizen boş sandalyenin fotoğrafını çekme fikri belirdi zihnimde ve işte süreç böyle başladı.

Hayatım boyunca hiç günlük tutmadım. İtiraf etmek gerekirse, ara ara birkaç nafiye girişimim olmuştur ama bunlar hep başarısızlıkla sonuçlandı. Çevremde bir hayli düzenli, sistematik, titiz, azimli bir insan olarak tanınısam da, bu günlük tutma işi hiç benlik bir mevzu değildi, en azından yazınsal olarak. Ama çekmiş olduğum bu fotoğraflara bugünden baktığımda, işin arka planında o dönemin bende yarattığı kısırlımlık duygusunu kayıt altına alma ihtiyacı olduğunu görüyorum. Herkesin kendine has bir şekilde deneyimlediği süreci, bu sürecin bendeki izlerini belgelemek istedim. Zorlu şartlar altında yapılan bu çekimi, fotoğraf makinesiz, tripodsuz; cep telefonumu koltuk minderleri arasına sıkıştırarak ve kitaplarla destekleyerek gerçekleştirdim. Bu eylem günlük tutamamamla kıyaslandığında bir azim göstergesi sayılabilir (zorlu şartlar olarak dile getirdiğim şeyin aslında içinde bulunduğum durumun ironikliği olarak alınmasını isterim).

Bu fotoğraflarda, art arda çekilen farklı duruşlarda kayıt altına alınan “ben” aslında bir nevi bilinçsizliğe ve belirsizliğe de işaret ediyor. Fotoğrafı cep telefonumdaki otomatik zamanlamayla çektiğimden o an kameranın aslında neyi çekmekte olduğunu tam olarak bilemiyordum. Yani bir anlamda belirsizliğe teslim olmuştum. Ve aslında bu belirsizlik durumu tam da içinde yaşadığım zamanı imliyordu.

Çekmiş olduğum fotoğrafları program süresi

The work I produced in the course of my residency at Gate 27 was born of a series of photographs that I had taken during the pandemic. This photography series emerged during the most intense period of the pandemic when the restrictions affected us in every which way and locked us up in our homes. At the time, it was not yet clear what I would be producing as a guest artist at Gate 27. The pandemic, which manifested on the psychological plane with feelings of uncertainty, anxiety, loneliness, hopelessness and fear, had physically taken hold of our bodies and restricted our movements. One such routine and suffocating day in the pandemic—the day of the week or the month or the date no longer had any meaning, we had long forgotten the days of the week and made nothing of it—as I was sitting at home where I live alone, an idea flashed in my mind, that of taking a picture of the empty chair, which sat there as ever underlining the depth of my loneliness; and thus began the process.

I have never kept a journal in my life. Truth be told, I’ve had a few futile attempts from time to time but to no avail. Even though I am known as a quite orderly, systematic, meticulous and determined person, this act of keeping a journal was not my cup of tea, at least not in a literary form. Yet, as I look back at these photographs today, in the background I recognize the need to record the feeling of entrapment which that period had created in me. I wanted to document the process that everyone experienced in their own way, and the traces it left on me. I made these recordings in difficult conditions, without a camera or a tripod, by wedging my mobile between cushions and propping it with books. Compared to my inability to keep a journal, this act may be considered a sign of determination (what I called difficult conditions would be better understood as the irony of the situation I was in).

In these photographs, the “self”, which has been recorded in different poses with consecutive shots, actually points at a sort of unconsciousness and uncertainty. Since I took the photograph using the self-timer on my phone, I could not know exactly what the camera was shooting at that instant. That is, I had, in a sense, surrendered to uncertainty. And actually, this state of uncertainty alluded precisely to the time I was

içinde dönüştürerek kil malzemeye aktarmak istedim. Zamanın kayıt altına alınmasında belge işlevi gören fotoğraf, bu otoportreler aracılığıyla o anın psikolojik resminin ortaya konulmasına aracılık etti. Bu pozların kil malzemeye çalışılırken bir yandan seramik gibi binlerce yıl yaşayabilen dayanıklı bir malzemeye ölümsüzleştirilmesi; öte yandan acı, üzüntü, bunaltı ve yalnızlık gibi duyguları aktaran yüz ifadelerinin, mimiklerin yok edilerek sadece jestlerin kaba bir silüet olarak bırakılması, zamanın belleğine dair yükün silikleştirilmesi arzusu olarak okunabilir.

Merkeze yakın olsa da izole bir konumda olan Gate 27 Yeniköy yerleşkesi, kendine ait kapalılığı ile üretim sürecimin devam etmesini sağladı. Aslında evimden çıkıp başka bir eve girmiştim ve pandemi devam ediyordu. Ancak evi paylaştığım diğer sanatçı, eski öğrencim Özgül Kahraman’la yeni bir yaratıcı sürecin içerisindeydik. Sanırım pandemiye farklı şekilde deneyimlememizi sağlayan ve bu süreci kolaylaştıran şey, üretim ve

experiencing.

I wanted to transform these photographs over the course of the program and transfer them into clay. Photography, which acts as a document in the recording of time, served to expose the psychological picture of that moment through these self-portraits. The immortalization of these poses worked into clay with a durable material such as ceramic, which can survive thousands of years, on the one hand, and on the other, the eradication of facial expressions, which transmit feelings such as pain, sadness, oppression and loneliness, leaving merely the gestures as a rough silhouette, can be read as the desire to obscure the burden pertaining to the memory of time.

Albeit near the city center, the isolated location of the residency premises with its own privacy enabled the continuation of my production process. In fact, I had left my home to enter another one, and the pandemic was still continuing. However, I and the other guest artist,

paylaşımı. Birlikte yemek yapmak, sohbet etmek, tartışmak, aynı müziği dinleyip keyif almak çoğu zaman pandemi sürecinde olduğumuzu bize unutturuyordu. Dönem dönem boş kalmış, dönem dönem ise içinde yaşanılmış, birçok yaşantıya ev sahipliği yapmış ve ödüllü bir mimar tarafından renove edilmiş beyaz ev aslında kimseye ait olmayan aurasıyla bizi kabul etti.

Bugün Gate 27'nin ana stüdyosunda sergilenen *Zamanın Belirsizliğine Dair Bir Takvim Önerisi* isimli çalışmam birbirine benzeyen ama her biri kendi içinde farklı bir duyguyu sahiplenen, dizilimi değişse bile söylediği sözden bir şey eksilmeyen hâliyle zamana ve onun belirsizliğine şahitlik etmeye devam ediyor.

my former student Özgül Kahraman whom we shared the house with, were in a new creative process. I guess what enabled us to experience the pandemic in a different way and eased this process was the production and the sharing. Cooking together, talking, discussing, listening to and enjoying the same music often made us forget that we were in the middle of a pandemic. Renovated by an award-winning architect, the *white house*, which had at times been vacant and at others inhabited, hosting many lives and experiences, welcomed us with its aura that actually belongs to no one.

My work titled *A Calendar Proposal on the Uncertainty of Time* on exhibit today in the main studio of Gate 27 continues to witness time—which is similar yet acquires a different feeling at every turn; which may change in sequence yet lose nothing from its meaning—and the uncertainty of time.

Zamanın Belirsizliğine Dair Bir Takvim Önerisi
2020, 7 parça elle şekillendirilmiş, sırsız, astarlı stoneware seramik
A Calendar Proposal on the Uncertainty of Time
2020, 7 hand-shaped, unglazed undercoated stoneware ceramic pieces
50 x 50 x 5 cm

Biyografiler

Biographies

ELİ BENSUSAN

Eli Bensusan çalışmalarında kurguladığı dünyanın mit ve ritüellerini karışık teknikler, şiir ve tasarım nesneleri ile ifade eder. Tasarım ve sanat nesnelerinin biçim, işlev, malzeme, anlam, faillik, şiirsellik gibi ontolojik katmanlarının örüntülerini yeniden kurgularken, beklenmedik eylem önerileriyle alışlageldik normları irdeler. Bensusan lisans eğitimini İTÜ Endüstri Ürünleri Tasarımı Bölümü'nde (2013), yüksek lisansını ise School of the Art Institute of Chicago'da (SAIC) Tasarım Nesneleri Bölümü'nde (2015) tamamladı. Eserleri yurt içi ve yurt dışında sergilendi. SAIC, İTÜ ve Medipol Üniversitesi'nde öğretim görevlisi olarak ders verdi. Çalışmaları Türkiye'de ve yurtdışında sergilenmiştir.

Eli Bensusan expresses the myths and rituals of a fictional world through mixed media works, poetry and designed objects. He restructures the ontological layers of design and art objects such as form, function, material, meaning, agency, and poetry. Proposing different behaviors, he explicates routine norms. He completed his bachelor's degree in 2013 in the Industrial Design Department of Istanbul Technical University (ITU), and his master's degree in 2015 in the Designed Objects Department of the School of the Art Institute of Chicago (SAIC). He has taught classes as a lecturer at SAIC, ITU and Medipol University. His work has been exhibited in Turkey and abroad.

BURÇAK BİNGÖL

Burçak Bingöl'ün çalışmaları hafıza, kimlik, kültürel miras ve dekorasyon gibi birbirinden farklı duran kavramları, aralarındaki sınırları bulanıklaştırarak yan yana getirir. Hatırlama ve unutmaya dayalı çalışmaları, soyutlama ve temsil, reddetme ve muhafaza etme arasında gezinen, Doğu ve Batı sanat

geleneklerini hem benimseyen hem de yok sayan psikolojik peyzajlar oluşturur. Bingöl kopyalama, iz sürme, yıkma ve yeniden yapılandırma yöntemleriyle, aşına temsillerle yeni biçimlenmeler ve ilişkilene düzenekleri tasarlar. Kişisel ve kültürel geçmişle beslenen üretimi, malzeme, nesne ve imgenin sürekli olarak bozulup birbirine dönüştüğü yeni kurgular oluşturur; mekânla, kavramsal, biçimsel ve duyuumsal olarak ilişkilenerek görsel bir araştırma alanı yaratır. Burçak Bingöl's works explore memory, identity, cultural heritage, and decoration by blurring the boundaries between these seemingly disparate notions. Her works are psychological landscapes on forgetting and remembering that hover between abstraction and representation, rejection and preservation; they both embrace and disregard Eastern and Western artistic traditions. Through processes of tracing, copying and re-forming, Bingöl aims to construct new sets of configurations by de-structuring familiar representations. Within this culturally and personally charged scope of examination, her works emerge through a constant re-working of images, objects and forms, converging in a repetitive act where fiction and failure merge. As such, their spatial, sensorial morphological and conceptual relations to space open up a research field of visual exploration.

MICHAEL BISHOP

California State University, Chico'da profesörlük görevini yürütmeye devam eden Michael Bishop, akademik çalışmalarının yanı sıra stüdyo pratiğini de sürdürüyor. Sanatçı 1986'dan beri aralarında Sabancı Üniversitesi'nin de olduğu çeşitli üniversitelerde ziyaretçi öğretim görevlisi olarak bulundu. Hem akademik çalışmaları hem de sanat pratiği ile ilgili olarak aralarında Fulbright Scholarship, Arts & Industry Residency, Kurtz GmbH, Wertheim, Germany ve California Arts Council Artist Fellowship Award For The Visual Arts'ın bulunduğu çeşitli burs ve

ödüllere layık görüldü. Bishop Kaliforniya'da yaşıyor ve çalışıyor. Michael Bishop continues his studio practice in addition to his academic studies. While he is currently working as a professor emeritus of sculpture at California State University, Chico, Bishop has also been a visiting lecturer at various universities, including Sabancı University, since 1986. His academic work and studio practice awards include Fulbright Scholarship, Arts & Industry Residency, Kurtz GmbH, Wertheim, Germany and California Arts Council Artist Fellowship Award for The Visual Arts. He currently lives and works in California.

CARLOS JIMÉNEZ CAHUA

Yüksek lisansını Massachusetts College of Art and Design'da tamamlayan Carlos Jiménez Cahua (1986, Peru) çalışmalarını fotoğraf, yemek, heykel, resim, müzik aleti yapımı, seramik, performans ve video gibi farklı tekniklerle üretir. Pratiğinin odağında Güney Amerika'nın sömürge tarihi, Amerikan yerlileri ve özel olarak And Dağları bölgesinde hâlâ varlığını sürdüren ya da yok olmuş kültürel pratikler bulunur. Çalışmaları aynı zamanda hem tarihsel hem de devam eden bir olgu olarak Güney Amerika'nın İspanyollaşmasına da değinir.

Carlos Jiménez Cahua (1986, Peru) received his master's degree from Massachusetts College of Art and Design. His work encompasses a number of media, including photography, food, sculpture, painting, instrument-making, ceramics, performance and video. His current research and production focus particularly on American Indigeneity, and more broadly, on pre-Hispanic cultural practices of the Andes, both extant and extinct. His works also address the Hispanicization of South America, as a historical and ongoing phenomenon.

BİLAL YILMAZ

& LYDIA CHATZIIAKOVOU

Bilal Yılmaz İstanbul'da yaşayan disiplinlerarası bir sanatçı ve

tasarımcıdır. Işık, ses ve etkileşimi kullanarak heykelsi nesneler, yerleştirmeler ve izleyicinin algısını değiştiren kolektif deneyimler yaratır. Disiplinlerarası sanat ve tasarım çalışmalarının yanı sıra sosyal ve kolektif projeler üzerine çalışır. Kolektif çabalarının ardındaki, önemli olduğunu düşündüğü nokta, insanları bir araya getirmenin haricinde onları çevreleriyle etkileşime geçiren ve bazı şeylerin nasıl olduğunu düşünmeye iten, birlikte üretimin değeridir.

Bilal Yılmaz is an interdisciplinary artist and designer based in Istanbul. He uses light, sound and interaction to create sculptural objects, installations and experiences that shift the spectator's perception and bring joy of collectivity. Alongside his interdisciplinary artworks and designs, he works on social and collective projects. What he finds to be crucial for all collective efforts is the notation of production, because besides uniting people, it activates them to engage with their environment and question the way of things.

Lydia Chatziiakovou Selanik'te yaşayan bir küratördür. Sanatı bir toplumsal değişim aracı olarak inceleyen ve uzun vadeli stratejik planlamaya dayalı güncel sanat projeleri üreten, tasarlayan ve hayata geçiren Selanik merkezli sanat yönetimi ofisi ArtBOX'ın 2004'ten bu yana eş yöneticisidir. Bu bağlamda Yunanistan'dan ve diğer ülkelerden toplulukları, sanatçıları ve kurumları bir araya getirerek sosyal değişim için üretilen ve sanat-teknoloji ilişkisini öne çıkaran projeleri üretir, sergiler, koordine eder.

Lydia Chatziiakovou is a curator who, since 2004, co-directs ArtBOX, a creative arts management office based in Thessaloniki, that conceives, designs and implements contemporary art projects revolving around the exploration of art as agent of social change, based on long-term strategic planning. In this context, she conceives, curates and coordinates projects that emphasize art for social change

and the relationship between art and technology, bringing together communities, artists and institutions from Greece and abroad.

LYNN CRISWELL

Lynn Criswell'in pratiği resim, fotoğraf, baskı, yerleştirme ve heykel gibi farklı malzeme ve tekniklerden yararlanısa da kavramsal olarak birbirine bağlı temalara yayılır. Eserleri özel koleksiyonların yanı sıra ağırlıklı olarak ABD'deki kamu kurumlarına ait koleksiyonlarda da yer alan Criswell, üretimlerinde kişisel anılara ve belleğe biçim kazandıran bir görsel dil sunar. Although Lynn Criswell's practice draws on different materials and techniques such as painting, photography, printmaking, installation and sculpture, conceptually it spans interconnected themes. Criswell, whose works are mainly in the collections of public institutions in the USA as well as private collections, presents a visual language that gives form to personal memories and memory in her productions.

DİDEM ERBAŞ

Didem Erbaş (1985, İstanbul) lisansını Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim Bölümü'nde, yüksek lisansını ise Sabancı Üniversitesi Görsel Sanat ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümü'nde tamamladı. Erbaş'ın pratiğinde mekâna özgü yerleştirme/müdahale, resim, çizim ve video çalışmaları yer alır. Yaşadığı coğrafyanın sosyo-politik meselelerini merkeze alan eserlerinin ana konuları coğrafya, barınma hakkı, mekânlardaki izler ve mekânların dönüşümleridir. Didem Erbaş (1985, İstanbul) graduated from Mimar Sinan Fine Arts University Painting Department and received her MA degree in Sabancı University Visual Art and Visual Communication Design Department. Her practice spans a broad range of media including site-specific installation/intervention, painting, drawing and video. The main subjects of her works which focus on the socio-political issues in Turkey are geography, right

to housing, traces in spaces and transformation of spaces.

AHMET DOĞU İPEK

Ahmet Doğu İpek (1983), Marmara Üniversitesi Atatürk Eğitim Fakültesi Resim Bölümü'nden mezun oldu. Kendine özgü meditatif tarzda ürettiği kâğıt üzerine suluboya ve karakalem eserleriyle detaycı bir çalışma pratiğine sahip olan sanatçı, yeni teknik ve temalara her zaman açıktır. Genellikle çokkatmanlı, karmaşık ve monokrom olma özellikleri gösteren serilerinde, İpek'in kent ve doğayla kurduğu çokyönlü ilişkiler izleyiciye yansır. Mikrokozmostan makrokozmosa uzanan eski ve yeni serilerindeki tekrar ve örüntüler genellikle inşaatlar, kitleler, masif kütle ve organik formlardan ilham alır. İpek, suluboya ve mürekkep kullandığı çalışmalarının yanı sıra, farklı disiplinlerden sanatçılarla birlikte mekâna özgü işler ve farklı araçlarla üç boyutlu yerleştirmeler gerçekleştirmiştir. Ahmet Doğu İpek (1983) graduated from the Marmara University Atatürk Faculty of Education, Painting Department. The artist, who has a detailed practice with his watercolor and charcoal works on paper produced in his unique meditative style, is always open to new techniques and themes. In his series that generally exhibit multilayered, complex and monochrome characteristics, the multifaceted relationship İpek builds between the city and nature is presented to viewers. Extending from the microcosm to macrocosm, the repetitions and patterns in his earlier and new series are often inspired by constructions, masses, and organic forms. In addition to his works in which he uses watercolor and ink, Ipek has also produced three-dimensional installations and site-specific works in collaboration with artists from various disciplines.

MEDİNE İRAK

Lisans, yüksek lisans ve sanatta yeterlik derecelerini 2001-2015 yılları arasında Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Resim

Bölümü'nde tamamlayan Medine İrak (1983), sanatsal pratiğinde insanın doğa karşısındaki direnişini ve bu direnişin yarattığı kaosu ele alır. Çeşitli malzemeler kullanarak ve seri hâlinde ürettiği çalışmaları, toplumsal hafızada yer alan tarihi imgeler ve bu imgelerin çağrışımları ile bu atmosferde tamamen iç içe geçmiş süreçlerin yarattığı etkileri çoğu zaman gerçeküstü öğeler ve fantastik kurgularla anlatır. Üretim sürecini fotoğrafla belgeleme, sıklıkla üretim sürecinin bir parçasını oluşturur. Son dönem eserleri ise süreklilik ve değişim ekseninde emeğin rolünü tespit etmeye, kültür endüstrilerinin emeğin üzerinde oynadığı rolün ne olduğunu belirlemeye odaklanmaktadır. Medine İrak (1983) received her bachelor's, master's and proficiency in art degrees from Mimar Sinan Fine Arts University Painting Department between 2001-2015. In her practice, she deals with the resistance of man against nature and the chaos created by this resistance. Her works, produced in series using various materials, depict the historical images in the collective memory and the associations of these images; along with the effects of processes that are completely intertwined in this chaotic atmosphere, often with surreal elements and fantastic fictions. Documenting the production process with photography is often a part of her production process. Her recent works focus on identifying the role of labor on the axis of continuity and change; and determining what role the cultural industries play on labor.

ÖZGÜL KAHRAMAN

Lisans eğitimini heykel ve seramik alanlarında tamamlayan Özgül Kahraman, yüksek lisansını bileşik sanatlar, sanatta yeterliğini ise heykel alanında tamamladı. Sanatçı, beden odaklı yapıtlarında toplumsal ve teknolojik çevrenin insan yaşamına olumsuz etkilerini araştırır. Tüketim odaklı yaşamın yıkıcı, yıpratıcı etkileri, yaşam alanlarının yapaylaşması, şiddetin normalleştirilmesi ve kapitalist sistemin dayattığı güzellik algısı gibi

konular çalışma alanını oluşturur. Sanatçının son dönemde üzerinde yoğunlaştığı konu ise iletişimin olanaklılığı ve olanaksızlığıdır. Braille alfabesini merkeze alarak oluşturduğu çalışma serisi, görme engelli bireylerin çevrelerini alımlama deneyimlerinden yola çıkarak insanın çevresiyle kurduğu ilişkide sınırlılıklarını sorgular. Özgül Kahraman completed her undergraduate degree in sculpture and ceramics, master's degree in compound arts, and proficiency in art in sculpture. In her works focusing on the body, Kahraman explores the social and technological environment that negatively affects human life. Her works focus on depressing and destructive effects of consumption-oriented life, the artificialization of living spaces, the normalization of violence and the perception of beauty imposed by the capitalist system. Her recent works focus on the possibility and impossibility of communication. This series of works centered upon the Braille alphabet questions the limitations of a person's relationship with his/her environment, based on the experiences of visually impaired individuals to perceive their environment.

EKİN KANO

Lisansını Yıldız Teknik Üniversitesi Fotoğraf ve Video Anasanat Dalı'nda tamamlayan ve Den Haag Royal Academy of Arts'da değişim öğrencisi olarak bulunan Ekin Kano, yüksek lisans derecesini Sabancı Üniversitesi Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Bölümü'nden aldı. Kano'nun sanat pratiğinin merkezinde insanlar ve insan olmayanlar arasındaki çizginin belirsizliği yer alır. İnsan bedenini tanımlanamayan ve sınırsız bir yapı olarak betimleyen resimlerinde, varoluşa dönük alternatif maddesel olasılıklar öne sürülür. Evrim kuramı, doğa tarihi ve tıbbi resimlendirmeden ilham alan Kano, eserlerinde beden kavramı ile birlikte canlıların alabileceği sonsuz biçim olasılıklarını araştırır. Resim sürecine bir simyacı gibi yaklaşan Kano, kendi tuvallerini oluştururken

endüstriyel malzemelerden yararlanmak yerine eski yöntemlere başvurur. Kano'nun Antroposen çağa, evrim kuramına ve doğa tarihine ilişkin sorular yönelten çalışmaları, bugüne dek İstanbul, Los Angeles, Zürih, Paris, Belgrad ve Wintherthur'daki etkinliklerde sergilendi.

Ekin Kano graduated from Yıldız Technical University with a photography and video major. She then went to Den Haag Royal Academy of Art as an exchange student. She received her M.A. degree at Sabancı University in Visual Arts and Visual Communication Design. Exploring the blurriness of the limits between humans and non-humans constitutes the main axis of Ekin Kano's practice. Depicting the body as an unidentified and limitless structure, her paintings propose other possibilities of materiality for the existence. Inspired by the theory of evolution, natural history and medical illustrations, she creates organisms with non-human body shapes which examine the infinite possibilities of forms that living beings can embody. Approaching the process of painting like an alchemist, Kano produces her own painting surfaces by using old methods instead of industrial materials. Her works related to the questions of Anthropocene, the theory of evolution and natural history have been shown in group exhibitions in İstanbul, Los Angeles, Zurich, Paris, Belgrad and Wintherthur.

ANNA KARAYORGİ

İstanbul'da yaşayan Yunan kökenli multidisipliner sanatçı, kukla sanatçısı, sahne dekor ve kostüm tasarımcısı Anna Karayorgi, lisans eğitimini Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi, Sahne Dekorları ve Kostüm Bölümü'nde, kukla alanında tamamladı. BKM, Bakırköy Belediye Tiyatrosu, TOY gibi birçok tiyatro ekibiyle kukla tasarımı ve prop-dekor tasarımları üzerine çalıştı. İstanbul'da birçok sosyal projenin, çocuk ve yetişkin atölyelerinin kukla eğitmenliğini ve yürütücülüğünü yaptı. Bunların yanı sıra kendi mağazası için kostüm, ev eşyası ve

aksesuarların tasarımı ve üretiminde aktif olarak çalışmaktadır. Bellek üzerine odaklanan sanat pratiğini kendisi için, sergileme endişesi olmadan devam ettiren Karayorgi, üretim aşamalarında kontrastlıklardan yararlanmayı, doğadan, tarihten ve Bizans sanatından ilham almayı, kaybolan kültürel kimlikler üzerine çalışmayı seviyor. İşlerinde kullandığı malzeme ve teknikler genellikle fotoğraf, kil, kâğıt, kolaj, mozaik, ışık, transparanlık ve gölge-kukla tiyatrosunda da kullandığı öğeler. Anna Karayorgi is a multidisciplinary artist, puppeteer, stage and costume designer, living in İstanbul and has Greek origin. She completed her license degree at Mimar Sinan Fine Art University, Stage and Costume Design Department, in puppetry. She collaborated and worked as a puppet and prop designer with various theater companies such as BKM, Bakırköy Municipal Theater, TOY and other private theaters and managed workshops and social projects on puppetry for adults and children in İstanbul. She also works actively in the design and production of costumes, household items and accessories for her own online shop. With an artistic practice that focuses on memory Karayorgi produces for herself, without any worries about exhibiting and she likes to benefit from contrasts in the production process, to be inspired by nature, history and Byzantine art, and to work on lost cultural identities. The materials and techniques she works with are photography, clay, paper, collage, transparency, light, mosaic, and more elements from shadow theater, puppetry and prop design.

ASLIHAN DEMİRTAŞ & ALİ CİNDORUK, KHORA

KHORA 2011 yılında kolaboratif, disiplinlerarası ve çokölçekli bir pratik olarak Aslıhan Demirtaş ve Ali Cindoruk tarafından kurulmuştur. KHORA mekân, peyzaj, sergi tasarımları, yerleştirme, sanat ve performans projeleri ile araştırma ve aktivizm pratiklerini disiplinlerin alan ve sınırlarını bilinçli olarak aşan/kesen bir tavırla sürdürür.

Aslıhan ve Ali 1991 yılından bu yana değişen yoğunluklar ve aralıklarla çeşitli projeler üzerinde beraber düşünmekte, çalışmakta ve üretmektedirler. KHORA mekân, bina, peyzaj ya da sergi ve sanat gibi farklı projelerini 'düşünme parçaları' olarak üretir. Yunanca khora kelimesinin ruhunda — belirsiz, amorf, tanımsız; KHORA dünya üzerinde daha adil bir varoluş arayışını yaparak, sorgulayarak, tasarlayarak ve koruyarak sürdürürken her ölçek, mecra ve probleme dair çalışmaktan mutluluk duyar. KHORA was founded by Aslıhan Demirtaş and Ali Cindoruk in 2011 as a collaborative, interdisciplinary and multiscalar practice. KHORA purposefully crosses territories and boundaries of disciplines in the forms of buildings, landscape and installation projects, exhibitions, and art projects, as well as research and activism. Aslıhan and Ali have been thinking, working and performing together on many projects since 1991, with intensities and intermissions. KHORA produces exhibitions, artworks, buildings and such as 'thinking pieces'. In the spirit of the Greek word khora — indeterminate, amorphous, undefined, KHORA joyfully works with any medium, any scale and any problem to search for a fair existence in this world by way of making, questioning, designing, and conserving.

LEANDER KNUST

New York, Brooklyn'de yaşayan sanatçı Leander Mienardus Knust (1991, Philadelphia) güzel sanatlar alanındaki lisans derecesini 2015 yılında School of the Art Institute of Chicago'da (SAIC) tamamladı. Heykel, yerleştirme ve kamusal sanat alanlarında çalışan Knust eserlerini; hareketli parçaları, organik biçimleri ve geri kazandırılmış malzemeleri bir simyacı gibi bir araya getirerek üretir. Leander Mienardus Knust (1991, Philadelphia) is an artist currently based in Brooklyn, New York. Knust received a BFA from the School of the Art Institute of Chicago in 2015. Working in the realms of sculpture, installation, social practice, and

public practice, Leander produces alchemical works that typically consist of moving parts, organic formations, and/or reclaimed materials.

ÇOŞAR KULAKSIZ

Rutgers, New Jersey Eyalet Üniversitesi'nde lisans eğitimini (1997), Marmara Üniversitesi GSF Fotoğraf Bölümü'nde yüksek lisans eğitimini (2005), Mimar Sinan Üniversitesi GSF Fotoğraf Bölümü'nde sanatta yeterlik programını (2010) tamamlayan Coşar Kulaksız, Türkiye Fotoğraf Sanatı Federasyonu'nun oluşum sürecinde aktif görev aldı, Uluslararası Fotoğraf Federasyonu'nun (FIAP) Türkiye temsilciliğini üstlendi (2004-2005). 2016-2017 yıllarında İstanbul Fotoğraf Festivali'nin uluslararası ilişkilerini koordine etti ve kürasyon ekibinde yer aldı. Birçok ulusal ve uluslararası yarışmada fotoğrafları ödül ve sergileme hakkı kazandı. 2004'ten bu yana DIFOLAB Dijital Fotoğraf Laboratuvarları'nda şirket ortağı pozisyonunu, 2005'ten bu yana Suna ve İnan Kırac Vakfı Pera Müzesi'nin uluslararası fotoğraf projeleri danışmanlığını, 2015'ten bu yana ise FOLKART'ın uluslararası fotoğraf etkinliklerinin direktörlüğünü sürdürmektedir. Kulaksız'ın üretim pratiği gerçeği değil, karşılaştığı sahnelerdeki gerçekliğin kendi dünyasındaki yansımaları merkeze alır. Var olanı tespit etmenin bir adım ötesine geçen ve gördüğünü tasvir eden sanatçı, fotoğraflarında teknolojiyi hem çekim, hem işlem hem de baskıda devreye sokar; böylece kadrajdaki olgusal gerçeklik objektif olmaktan çıkar. Coşar Kulaksız completed his undergraduate degree at Rutgers, New Jersey University (1997), his master's degree in Marmara University Fine Arts Faculty of Art, Photography Department (2005) and received his proficiency in arts at Mimar Sinan Fine Arts University Photography Department (2010). He has taken an active role in the formation process of the Photographic Arts Federation of Turkey and has undertaken the representation of FIAP (International

Federation of Photography) in Turkey in 2004 and 2005. He coordinated the international relations of the Istanbul Photography Festival between 2016-2017 and took part in the curatorial team. He has exhibited and been awarded in many national and international competitions. He has been working as a company partner in DIFOLAB Digital Photography Laboratories since 2005; as consultant for international photography projects in Suna and İnan Kiraç Foundation Pera Museum since 2005 and as the director of FOLKART's international photography activities since 2015. Kulaksız's practice focuses not on the reality, but on the reflection of the reality in the scenes he encounters in his own world. The artist, who goes one step beyond recording what exists and depicts what he sees, uses technology in his photographs both in shooting, processing and printing; thus, the factual reality in his frame ceases to be objective and acquires a subjective expression.

TAMER NAKIŞCI

Mimar Sinan Güzel Sanatlar Üniversitesi Endüstriyel Tasarım Bölümü mezunu olan Nakışçı, tasarım kariyerine 2004 yılında Fiat Advanced Design Concept Lab, Milano'da başladı. 2005'te “Nokia 888” tasarımı ile ilk uluslararası ödülünü kazandı, daha sonra tasarımları ile birçok ödüle layık görüldü. Ürün tasarımı, mekân tasarımı ve yerleştirmelere uzanan projelerine İstanbul ve Londra'da kurduğu Futureisblank ile devam etmektedir. Disiplinlerarası bir tasarımcı olan Tamer Nakışçı, fikir ve biçimler, duygular, malzemeler ve teknolojiler ile yenilikçi yollarla oynar, çalışmaları aracılığıyla insanlar, mekânlar ve nesneler arasındaki fiziksel ve duygusal etkileşimleri keşfeder. Having graduated from Mimar Sinan Fine Arts University, Department of Industrial Design, Nakışçı started his design career in 2004 at Fiat Advanced Design Concept Lab, Milan. In 2005, he won his first international award with his design "Nokia 888", and later he was awarded

many awards with his designs. He continues his projects ranging from product design to space design and installations with Futureisblank, which he founded in Istanbul and London. As an interdisciplinary designer, Tamer Nakışçı plays with ideas and forms, emotions, materials and technologies in innovative ways, exploring the physical and emotional interactions between spaces and objects through his works.

ETEM ŞAHİN

Etem Şahin, lisans derecesini Paris III Sorbonne Nouvelle Üniversitesi'nde sinema, yüksek lisans derecesini ise Paris I Panthéon Sorbonne Üniversitesi'nde sanatta yeni medya alanında tamamladı. 2012 yılında Cenkhan Aksoy ile Stüdyo devam adlı sanatçı inisiyatifini kurdu. 2013-2015 yılları arasında İzmir Ekonomi Üniversitesi'nde sinema ve yeni medya üzerine dersler verdi. Birçok etkinlikte ve kâr amacı gütmeyen yapıda küratör ve koordinatör olarak çalıştı. 2011 yılından bu yana Gizem Karakaş ile Medyartiz adı altında performanslar sergiliyor. Büyük Siyah Kapı inisiyatifinin de üyesi olan sanatçı, 2017 yılından bu yana çoğunlukla resimlerini sergiliyor. Etem Şahin completed his undergraduate degree in cinema at the University of Paris III Sorbonne Nouvelle and his master's degree in art and new media at Paris I Panthéon Sorbonne University. In 2012, with Cenkhan Aksoy, he founded the artist initiative Stüdyo. He gave lectures on cinema and new media at Izmir University of Economics between 2013-2015. He has worked as a curator and coordinator in many art events and non-profit art spaces. Since 2011, he has been performing with Gizem Karakaş under the stage name Medyartiz. The artist is a member of the Büyük Siyah Kapı artist initiative. Since 2017, he mostly exhibits his paintings.

RAW - SELÇUK ARTUT & ALP TUĞAN Yaratıcı teknolojiler konusunda çalışan Selçuk Artut ve Alp Tuğan tarafından 2016 yılında kurulan

RAW, canlı kodlama yöntemi ile işitsel ve görsel performanslar tasarlayan deneysel bir müzik grubudur. Performanslarında algoritmik yapılar içeren bilgisayar kodları ile doğaçlamaya dayalı deneyimler tasarlayan ikili, aynı zamanda izleyicileri alışılmadık bir biçimde üretim sürecinin aktif birer gözlemcisi olmaya davet eder. Dünyanın birçok şehrindeki elektronik müzik ve medya etkinliklerinde sahne almış olan RAW, sahnede ürettiği işitsel ve görsel performansı, tepe kameraları ve büyük ekranlarda yansıtılan kod görüntümleri ile gözler önüne sunar. Ortaya çıkan görsel ve işitsel deneyim, doğaçlama biçimleri yapısında gürültü, elektronik, tekno, minimal ve ambient estetik anlayışlar arasında dolaşır. Çalışmaları uluslararası etkinliklerde sergilenen Selçuk Artut sanatsal ve düşünsel alanlarda insan ve teknoloji birlikteliği üzerine çalışıyor. 1998 yılından beri üyesi olduğu post-rock avangard müzik grubu Replikas ile birçok albüm çıkaran Artut, Sabancı Üniversitesi'nde Görsel Sanatlar ve Görsel İletişim Tasarımı Programı'nı yürütüyor. Alp Tuğan yaratıcı kodlama, bilgisayar destekli sanatlar, etkileşim tasarımı ve ses sanatları üzerine çalışıyor. Yaklaşık 10 yıldır çeşitli sergi, proje ve etkinliklerde görsel/işitsel projeleriyle yer alan Tuğan aynı zamanda Özyeğin Üniversitesi'nde yaratıcı kodlama ve ses üzerine dersler veriyor. Founded by Selçuk Artut and Alp Tuğan, both working in the field of creative technologies in 2016, RAW is an experimental music group that creates audio and visual performances with live coding methods. While exhibiting audio visual experiences with improvisational computer programming structures, the duo invites the viewers to be an active observer of the making process of their live performances. Performed at various electronic music and media events in many cities around the globe, RAW invites the audience to immerse into the performance visually with using additional top cameras, and code views projected

on large displays. Sonically the audial experience moves into the fields of noise, electronic, techno, minimal and ambient genres with improvisational forms. Selçuk Artut's artistic research and production focus on theoretical and practical dimensions of human-technology relations. His artworks have been exhibited in many international events. He has released several albums as a member of a post-rock avant garde music band Replikas since 1998. He currently coordinates the Visual Arts and Visual Communication Design Program at Sabancı University. Alp Tugan works on creative coding, computer aided arts, interaction design and sound arts. For nearly 10 years, he has been involved in various exhibitions, projects and events with his audio / visual projects. In addition, he teaches creative coding and sound at Özyeğin University, Istanbul.

KEMAL TİZGÖL

Sanatçı ve akademisyen Kemal Tizgöl (1973, Balıkesir), Avrupa, ABD ve Uzak Doğu'da çeşitli sempozyum, bienal, atölye ve karma sergilere katıldı. Yurt içi ve yurt dışındaki birçok özel ve kurumsal sanat koleksiyonunda eserleri bulunan, bugüne dek dört kişisel sergi gerçekleştiren ve üç ödüle sahip olan sanatçının çalışmaları, Lark Book tarafından ABD'de yayımlanan “500 Seramik Heykel”in aralarında olduğu bazı kitaplarda yer aldı. Tizgöl ilk dönem çalışmalarında biçimsel, indirgemeci bir tavır geliştirdi; daha sonra eserlerinde kil ve diğer malzemeleri birleştirerek gerçek-kopya, materyal dönüşümü, yeniden üretim ve anlam geçişi konularına odaklandı. Yakın dönem çalışmaları ise sanatçının kendi iç durumunu ve kişisel tarihini araştırıyor. Tizgöl, Akdeniz Üniversitesi GSF Seramik Bölümü'nde doçent olarak görev yapmaktadır.

Artist and academic Kemal Tizgöl (1973, Balıkesir) participated in various symposiums, biennials, workshops and group exhibitions in Europe, the USA and the Far East. He held four solo exhibitions

and received three awards up to the present; some of his works were included in many private and corporate art collections in Turkey and abroad. His works have also been featured in numerous publications, including “500 Ceramic Sculptures” published by Lark Book, USA. The artist developed a formal and reductionist attitude in his early works; he then focused on real copy, material transformation, reproduction and meaning transition by combining clay and other material in his work. His latest works explore his inner state and personal history. Tizgöl is an associate professor at Akdeniz University, Faculty of Fine Arts, Department of Ceramics.

Yayıncı Publisher

Gate 27
İstanbul / Türkiye
info@gate-27.com
www.gate-27.com

Kurucu Founder

Melisa Tapan

Proje ekibi Project team

Defne Antika, Bengü Gün, Rana Mengü

Danışma Kurulu Board of trustees

Ahu Antmen, Selçuk Artut, Beral Madra,
Nazan Ölçer

Editör Editor

Nilüfer Şaşmaz

Tasarım danışmanlığı Design consultancy

Ali Cindoruk, Khor

Çeviri Translation

Irazca Geray (TR-EN)
Münevver Çelik (EN-TR)
Aybüke Hinbest (EN-TR)

İngilizce son okuma English proofreading

Daniel Lee Calvey

Yeniköy fotoğrafları photographs

Onur Gürkan sayfa pages 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13

Ayvalık fotoğrafları photographs

Ali Cindoruk sayfa pages 14, 15, 16, 17, 18, 19

Teşekkürler Acknowledgements**Gate 27 Ailesi Gate 27 Family**

Berkay Acar, Erdağ Aksel, Defne Antika, Hüma Arslaner, Selim Birsell, Merve Çağlar, Cenan Çelik,
Nazlı Erdemirel, Eda Aylin Genç, Ali Sercan Güler, Hülya Kızılırmak, Yusuf Leblebici, Meltem Müftüler-Bac,
Sevil Sabancı, Güler Sabancı, Dilek Sabancı, Alp Seyrekbasan, Tunca Subaşı, Ceylin Ulusel, Onur Yazıcıgil

2020 yılında Gate 27'ye katılan tüm sanatçılar All residents of Gate 27 in 2020

İstanbul ve Ayvalık Ev Ekipleri İstanbul and Ayvalık Hosting Teams

İşbirlikleri Collaborations

Bu yayında yer alan görüş ve düşünceler yazarlarına aittir. Gate 27'nin görüş ve duruşunu yansıtmayabilir.
The views and opinions expressed in this publication are those of the authors and do not necessarily reflect
the views of Gate 27.

Tüm hakları saklıdır © Gate 27

All rights are reserved © Gate 27

Bu yayının herhangi bir bölümü Gate 27'nin izni olmadan, kayıt, fotokopi ve bilgi depolama dahil olmak üzere hiçbir
elektronik veya mekanik yöntemle yeniden basılamaz veya çoğaltılamaz.
No part of this publication may be reproduced in any form or by any means, including photocopying, recording or other
information retrieval systems without the written consent of Gate 27.